

Class PS3531

Book .O7345G6
1914

Copyright No.

COPYRIGHT DEPOSIT.

Pigen fra Limberlost

Fortælling

af

Gene Stratton-Porter

B. Anundsen Publishing Co.,
Decorah, Iowa.

1

268
231

Pigen fra Limberlost

Fortælling

af

Gene Stratton-Porter

B. Anundsen Publishing Co.,
Decorah, Iowa.

PS3531
.O7345G6
1914

Copyright 1914
By Doubleday, Page & Co.

Norwegian Translation
Copyright 1914
By B. Anundsen Publishing Co.

©Cl.A369561
APR -3 1914
no,

1ste Kapitel. Paa Høiskolen.

"Elnora Comstock, er du gaaet fra Sans og Samling?" skjældte Katharine Comstock i Sinne, mens hun stirrede paa sin Datter.

"Hvorfor det, Mor?" stammede Pigen.

"Ikke noget "hvorfor det" til mig!" skreg Mrs. Comstock. "Du ved meget godt, hvad jeg mener. Du har ikke ladet mig faa Fred, før du fik din Vilje igjennem med denne Skolegreien. Jeg har pyntet dig godt nok, og du er færdig til at gaa, men ikke blir det m i n Datter, som spadserer gjennem Onabashas Gader som et andet Teaterkvindfolk. Vandkjæm Haaret dit og glat det ned ærbart og anstændig og saa kom afsted, eller du vil ikke faa Tid til at finde ud, hvor du hører hjemme."

Elnora kastede et fortvilet Blik i det lille Kjøkkenspeil paa sit hvide Ansigt, som var indrammet af et høist klædelig, rødligbrunt, viltert Haar. Saa løste hun det smale, sorte Baand, dyppede Kammen i Vand og glattede de viltre Krøller tæt til Hovedet, bandt dem fast, fæstede paa sig den fattigslige, sorte Hat og begav sig ud gjennem Bagdøren.

Mrs. Comstock fulgte hende med Øinene den lange Sti ned til Grinden og til hun var ude af Sigte paa Veien i Septemberdagens blanke Solskin.

"Jeg skal vædde paa hun faar nok af det før Kveld!" Det var Mrs. Comstock sikker paa. Elnora gik uden at se, for hendes Øine var blindet af Taarer. Hun forlod Veien, hvor den bøiede sydover ved Hjørnet af

Limberlost, fløv over en gammeldags bugtende Skigard og fortsatte langs en Sti, som hendes egne Ben havde traadt. Hun maatte bøie sig under Pilegrener og Egebusker, men kom tilsidst til en halvt overgroet gammel Vei fra de Dage, da Myrens værdifulde Tømmer blev holdt Vagi over af bevæbnede Mænd. Hun fulgte denne til hun naaede en tæt Buskklynge. Ud af Enden paa en hul Tømmerstok tog hun en Nøgle, som aabnede Hængelaasen paa en stor, veirbidt gammel Kasse, hvori fandtes flere Bøger, et Sommerfuglapparat og et gammelt sprukket Speil. Indsiden af Boxen var tæt besat med Sommerfugle i skrigende Farver, Øienstikkere og Møl. Hun reiste op Speilet, og idet hun endnu engang traf Baandet af Haaret, rystede hun den glinsende Haarfylde ned over Skuldrene for at tørre det i Solen. Saa ordnede hun det, bandt det løst og satte Hatten paa igjen. Hun traf forgjæves i den lave, brune Bomuldskrave og stirrede i Fortvilelse paa det smale Skjørt og dets overflødige Længde. Hun løftede det saa høit, som hun vilde have likt det skulde have været, men da hun derved fik Øie paa sine tykke, unette Støvler, blev hun ganske syg og slap hastig Skjørtet ned. Hun laaste Kassen, gjemte Nøglen og skyndte sig nedover Stien.

Hun fulgte den omkring Nordenden af Myren og traf saa paa en Fodsti, som krydsede en Farm og gik i Retning af Byens Spir i Nordøst. Atter fløv hun over et Gjærde og befandt sig paa den aabne Vei. Et Øieblik lænede hun sig mod Gjærdet og stirrede frem for sig, saa snudde hun sig og saa tilbage. Bag hende laa Landet, hvor hun var blet født til Slid og Slæb, og en Mor, som slet ikke engang gjorde Forsøg paa at vise Kjærlighed til hende. Foran hende laa Byen, i hvis Skole hun haabede at skaffe sig Midler til at kom-

me bort og finde Veien til de Ting, hun brydde sig om. Naar hun tænkte paa, hvorledes hun saa ud, lænede hun sig tyngre mod Gjærdet og stønnede, men naar hun tænkte paa at vende tilbage, leve i Uvidenhed og bruge saadanne Klæder alle sine Livs Dage, bed hun Tænderne sammen og gik hurtig mod Onabasha.

Hun nærmede sig den store Høiskolebygning af Sten, gik kjækt ind og spurgte sig for efter Bestyreren. Hos ham fik hun vide, at hun skulde have kommet Ugen før og ordnet med sine Klasser.

"Jeg var færdig ved Brushwood Skole, Distrikt Nr. 9, ivaares", sagde Elnora. Jeg har læst i hele Sommer og jeg er ganske sikker paa, at jeg kan gjøre det første Aars Arbeide, om jeg bare faar nogen Dage at komme i Gang paa."

"Naturligvis, naturligvis." Bestyreren gav hende sit Bifald. "Elever fra Landet gjør godt Arbeide næsten uden Undtagelse. Du kan faa begynde, og hvis du ikke klarer det, vil vi strax finde det ud. Dine Lærere vil lade dig vide, hvilke Bøger du maa have, og hvis du følger med mig, skal jeg vise dig Veien til Auditoriet. Aabningsfesten skal begynde nu. Tag Plads hvorsomhelst du finder en ledig." Og dermed var han borte.

Elnora stod foran Indgangen og stirrede ind i det største Rum, hun nogengang havde seet. Gulvet hældet nedover mod en aaben Scene, hvor et Orkester grupperet rundt et Flygel, holdt paa at stemme Instrumenterne. Alle andre havde indtaget sine Pladse, men ingen lagde det mindste Merke til den blegnebbede Pige, som halvt i Blinde vaklede ned igjennem Gangen nærmest den borteste Væg. Med Ansigtet mod Scenen gik hun helt ned. Ingen flyttede paa sig, og selv kunde hun

ikke fatte Mod til at trænge sig forbi andre til nogen tomme Pladse, som hun saa. Ved Enden af Gangen nølede hun i Fortvilelse, idet hun befandt sig foran dette Hav af Ansigter, af hvilke de fleste nu var vendt mod hende.

I et brændende Øieblik følte hun først helt, hvad det vil sige at have en fattigslig Kjole, en ynkelig liden Hat, svære, tykke Støvler, og ikke vide hvor en skal gaa eller hvad en skal gjøre, og af en Mathed, som kom over hende, følte hun, at hun holdt paa at besvime. Da blev hun var et Par store, brune Gutteøine lige i Nærheden, som syntes at have noget at sige hende. Uden at røre Kroppen, strakte han sig fremover og berørte Ryggen af Stolen foran sig med en Blyant. Elnora tog øieblikkelig et Skridt, som bragte hende til en Rad ledige Stole i første Række. Hun hørte al Fnisingen bag sig. Bevidstheden om, at hun var den eneste der, som havde Hat paa, brandt i hende. Ting af Vigtighed og aldeles ubetydelige Ting pinte og plagede hende. Hun havde ingen Bøger. Hvor skulde hun gaa, naar dette var over? Hvad vilde hun ikke give for at være paa Hjemveien!

Før hun var blet klar over hvad som gik for sig, havde alle reist sig og Salen tømtes hurtig. Elnora skyndte sig efter den nærmeste Pige og under Trængslen i Døren rørte hun frygtsomt ved hendes Ærme.

"Vil du være saa snil at sige mig hvor Nybegyndere skal gaa?" spurgte hun hæst.

Den adspurgte kastede et forbauset Blik paa hende og drog sig bort.

"Samme Sted, hvor alle nye og grønne Begyndere gaar", svarede hun og de nærmeste lo med hende.

Elnora saa ikke længer bønfaldende ud og hendes

Kinder fik Farve. "Jeg skal vædde paa, at du blir den første Person, jeg træffer, naar jeg finder Stedet", sagde hun, men tog sig i det. "Nei, ikke det! Aa, jeg maa ikke gjøre det!" tænkte hun med Skræk. "At begynde med at skaffe mig Uvenner — aa, ikke det!"

Hun fulgte de unge Folk med Øinene, som de skiltes i Hovedgangen. Nogen gik ovenpaa, andre forsvandt nede i Sidegangene, andre gjennem Dører lige ved. Hun saa den fremmede Pige indhente Gutten med de brune Øine og tale til ham, og han kastede et Blik paa Elnora, og der kom et mørkt Udtryk i hans Ansigt. Tilslut stod hun alene i Hallen.

Da aabnedes en Dør og en ung Dame kom ud og gik ind i et andet Værelse. Elnora ventede til hun kom tilbage og skyndte sig da bort til hende. "Vilde De sige mig, hvor Nybegynderne holder til?" næsten stønnede hun.

"Gangen lige ned til Døren tilvenstre", var Svaret, idet den unge Dame gik forbi.

"Et Øieblik, undskyld — aa, undskyld!" bad Elnora. "Maa jeg banke paa eller kan jeg bare aabne Døren?"

"Gaa ind og find en Plads", svarede Lærerinden.

"Men om der ikke er nogen Plads?" fik Elnora frem.

"Klasseværelser er aldrig halvfulde. Der vil være rigelig Plads", var Svaret.

Elnora tog af sig Hatten. Der var ikke noget Sted at lægge den, saa hun bar den i Haanden. Hun tog sig uendelig meget bedre ud uden den. Efter at have taget sig sammen nogen Gange aabnede hun tilsidst Døren og traadte ind foran et mindre, men mere samlet Batteri af Øienpar.

"Tag Plads", sagde Klasselæreren, og da han saa

at Elnora var i høieste Grad forvirret, laante han hende en Bog og spurgte om hun havde havt Algebra. Hun svarede , hun havde havt lidt, men ikke den samme Bog, de brugte. Han spurgte om hun troede hun kunde greie det Arbeide, de havde begyndt paa, og hun svarede, hun troede det.

Paa den Maade hændte det, at tre Minuter efter, at hun var kommet ind, blev hun nødt til at tage Plads ved Vægtavlen ved Siden af Pigen fra Gangen, hvis sprutrøde Ansigt og sinte Øine undgik at møde Elnoras. Tvunget til at samle sine Tanker om Opgaven, glemte hun sig selv. Da Læreren bad alle Elever om at underskrive sine Arbeider, skrev hun energisk "Elnora Comstock" under sit. Derpaa indtog hun sin Plads og ventede med hvide Læber og skjælvende Lemmer, mens Læreren raabte op det ene Navn paa Vægtavlen efter det andet og deres Eiermænd reiste sig for at forklare sine Opgaver eller for at falde igjennem, hvis de ikke havde fundet den rette Løsning. Hun var saa ivrig efter at faa Tag paa de andres Maade at udtrykke sig paa og forberede sig til sin egen Forklaring, at hun ikke tog sine Øine fra Opgaven paa Vægtavlen, indtil Læreren tydeligt og klart raabte paa "Elnora Cornstok". Forvirret stirrede hun paa Tavlen. En bitte liden Krøl føiet til første Runding af Bogstaven "m" i hendes Navn, havde forvandlet det fra et godt gammelengelsk Slægtsnavn, som hvilkensomhelst Pige kunde have været stolt af at bære, til Cornstock. Elnora stirrede maalløs. Naar og hvorledes hændte det? Hun kunde føle, at Luften rundt hende var ladet med tilbageholdt Latter. Det gjorde hende ganske syg, hendes Ansigt var blodrødt af Vrede og et hidsig Svar var paa

hendes Læber; da hørte hun Lærerens Stemme henvendt til sig.

"Denne Opgave synes at være løst meget fint, Miss Cornstock", sagde han. "De kan sikkerlig sige os, hvorledes De gjorde det."

Denne Ros reddede hende. Hun var høi og strak og smuk, da hun reiste sig.

"Naturligvis kan jeg forklare mit Arbeide", sagde hun ganske naturlig. "Men hvad jeg ikke kan forklare, er hvorledes jeg kan have været saa taabelig at begaa en Feil, da jeg skrev mit eget Navn. Jeg maa have været en Smule nervøs. Jeg beder om Undskyldning."

Hun gik over til Tavlen, viskede Navnet ud i et Strøg og skrev det tydelig omigjen uden den mindste Usikkerhed. "Mit Navn er Comstock", sagde hun med Eftertryk. Hun gik tilbage til sin Plads og idet hun anvendte de Formler, som de andre havde brugt, fremsagde hun sin første Lexe i Høiskolen.

Professor Henleys Ansigt var en Gaade. Mens Elnora indtog sin Plads, saa han fast og prøvende paa hende. "Det forundrer mig", sagde han forsigtig, "at De kan skrive en saa fin Løsning og forklare den saa klart som det nogengang er blet gjort i nogen af mine Klasser og alligevel være forvirret nok til at skrive Deres eget Navn feil. Er de ganske sikker paa, De gjorde det selv, Miss Comstock?"

"Det er umulig at nogen anden skulde have gjort det", svarede Elnora bestemt.

"Det glæder mig, at De tror det", sagde Læreren. "Som Nybegyndere er dere alle fremmede for mig. Jeg skulde ikke like at begynde Aaret med dere og vide, at der var en iblandt dere, som var tarvelig nok til

at spille et saa stygt Puds. Næste Opgave, vær saa god."

Da Timen var over, gik Klassen tilbage til Læseværelset, og Elnora fulgte med i Fortvilelse, fordi hun ikke vidste hvorhen hun ellers skulde gaa. Hun kunde ikke læse, for hun havde ingen Bøger, og da Klassen forlod Værelset igjen for at gaa til en anden Lærer for at have et andet Fag, gik hun ogsaa. De kunde idetmindste bede hende gaa, hvis hun ikke hørte hjemme der. Endelig blev Klokken tolv og hun holdt sig til de andre, indtil de spredtes paa Fortauget. Hun var saa overdrevet selvbevidst, at hun indbildte sig alle de hundreder i den leende Flok saa paa hende og gjorde Nar af hende. Da hun gik forbi den brunøiede Gut og Pigen hun havde havt et Sammenstød med, vidste hun det med Sikkerhed, for hun hørte ham sige: "Lod du virkelig det klodsede Stykke Bomuldstøi slippe foran dig?" Svaret var utydelig.

Efter Middag gik hun tilbage til Høiskolen, fulgte med nogen andre Elever til Tøirummet, tog af sig Hatten og fandt Veien til det Klasseværelse, hvor hun havde været om Morgenen. Med et Hoved, som verkede, stod hun to Gange den Eftermiddag Ansigt til Ansigt med nye Lærere i nye Fag. Første Gang undgik hun at bli lagt Merke til, anden Gang fik hun et Spørgsmaal, hun ikke kunne svare paa.

"Har De ikke bestemt Dem til hvilket Kursus De vil tage og anskaffet Dem Bøger?" spurgte Læreren.

"Jeg har valgt mit Kursus", svarede Elnora, "men jeg ved ikke hvem jeg skal bede om Bøger."

"Bede?" Læreren forstod ikke rigtig.

"Jeg forstod, at Skolen vilde sørge for Bøger", svarede Elnora usikkert.

"Bare til dem, som medbringer en Ordre fra sin Kommuneværge", var Lærerens Svar.

"Nei! Aa nei!" skreg Elnora. "Jeg vil faa dem imorgen." Hun maatte tage fat i Pulten for at holde sig oppe, for hun vidste det var ikke sandt. Fire Bøger til kanske halvanden Dollar Stykket! Vilde hendes Moder skaffe dem? Nei naturligvis hun vilde ikke, kunde ikke.

Kunde ikke Elnora den Historie udenad? Der var nok Land, men ingen til at rydde og dyrke det. Og Skat paa alle Acres, idet sidste ogsaa den nye Grusveiskat føiet til; desuden skulde de leve og bare to Kvinders Arbeide skulde klare alt. Hun var vanvittig, som kunde tænke paa at gaa paa Skole i Byen. Hendes Moder havde havt Ret. Hun bestemte sig til, at hvis hun bare kom levende hjem, skulde hun bli der, og leve hvilketsomhelst Slags Liv for at slippe mere af denne Tortur. Det var slemt nok det, hun havde ønsket at komme bort fra, men ingenting kunde være værre end dette. Hun vilde aldrig komme over den Bevægelse, som gik gjennem Klassen, da hun saa uagtsomt afsløret at hun ventede at faa Bøgerne frit. Og hendes Moder vilde ikke kjøbe dem. Det afgjorde Sagen. Men en Ulykke kommer aldrig alene, og før Dagen var forbi, kom Bestyreren ind og oplyste, at Skolepengene for Elever fra Landet var $20 Aaret. Det gjorde det først virkelig af med Elnora. Indtil da havde hun lagt et Dusin vilde Planer for at skaffe Penge til Bøgerne — lige fra at vaske op for Bestyrerens til at gjøre Indbrud i Banken. Denne nye Udgift havde gjort alt saa aldeles vanvittig umulig, at der var intet andet at gjøre end at holde Hovedet op, til hun var ude af Sigte.

2det Kapitel. Lidt af Elnoras Familiehistorie.

Gjennem den lange Korridor, alene blandt Hundreder, gjennem den lange Gade, alene blandt Tusener, kom hun tilsidst ud paa Landet. Hun satte sig paa en Stok og begyndte at hulke trods sine Forsøg paa at lade være. Først var det af ren fysisk Smerte, men saa stormede Tankerne ind paa hende. Nu maatte hun gaa hjem og fore Kalven, Grisen og Høns og gaa i Bomuld og grove Sko og gaa forbi et Bibliotek med bortvendt Hoved hele sit Liv. Hun hikstede igjen.

"Nei, men hvad ialverden, kjære, er det i Veien?" lød Wesley Sintons, hendes nærmeste Nabos Stemme, idet dens Eiermand satte sig ved Siden af hende. "Naa, naa", fortsatte han, idet han smurte Taarerne over hele hendes Ansigt, istedetfor at tørre dem af. "Er det saa slemt, da? Maggie har været omtrent vild hele Dagen for din Skyld. Hun er blet mere og mere nervøs for hvert Minut. Hun sagde, vi var taabelige, som lod dig gaa. Hun sagde, at dine Klæder var ikke som de skulde være og at de vilde le af dig. Var dine Klæder gode nok, Elnora?"

Pigen brast i en hysterisk Latter. "Gode nok?" raabte hun. "Gode nok! Onkel Wesley, du skulde have seet mig blandt dem. Jeg var et Syn! De vil aldrig glemme mig. Nei, de skal ikke faa Anledning til det heller, for de vil se det samme Udstyr imorgen!"

"Det er hvad jeg kalder at være tapper, Elnora. Rent ud storartet modig", sagde Wesley Sinton. "Men lad dem ikke le af dig. Du har hjulpet Margaret og mig saa mangen Gang, naar vi har havt det travlt. Hvad du har tjent da, maa være en hel Sum. Du kan kjøbe dig en hel Del Klæder for den."

"Næbn ikke Klæder, Onkel Wesley", hviskede Elnora. "Jeg bryr mig nu ikke om hvordan jeg ser ud. Om jeg ikke kommer tilbage, vil de allesammen skjønne, at det er fordi jeg er saa fattig, at jeg ikke kan kjøbe mig Bøger."

"Aa, jeg ved ikke om du er saa fattig", sagde Sinton eftertænksomt. "Der er 300 Acres godt Land med saa fint Tømmer som har voxet nogetsteds paa det."

"Alt, hvad vi kan tjene gaar med til Skat, og Mor vilde ikke hugge ned et Træ om det gjaldt hendes Liv."

"Da kan det hænde, at jeg blir nødt til at hugge ned et for hende", bemerkede Sinton. "Hold ialfald op med at græde dig ihjel og sig mig, naar det ikke er Klæder, hvad det er?"

"Det er Bøger og Skolepenge. Over $20 ialt."

"Au, det var første Gang jeg tænkte du vilde bli saa forstyrret over $20, Elnora", sagde Sinton og klappede hendes Haand.

"Det er første Gang du tænkte, jeg behøvede Penge", svarede Elnora. "Dette er saa forskjellig fra alt andet, som har hændt mig. Aa, hvorledes kan jeg faa fat i dem, Onkel Wesley?"

"Kjør med mig til Byen imorgen, og jeg vil tage Pengene ud af Banken for dig. Jeg skylder dig hver eneste Cent ogsaa."

"Du ved, at du ikke skylder mig en Penny, og jeg vilde ikke modtage en af dig, hvis jeg ikke rimelig kunde tjene den. Jeg skylder dig og Tante Margaret for al den Glæde og Kjærlighed, som jeg ved om. Jeg ved, hvor dere arbeider, og jeg vil ikke tage Penge fra dig."

"Bare et Laan, Elnora; bare et Laan for en kort Stund til du kan tjene noget. Du kan være stolt mod

hele Verden, men der er ingen Hemmeligheder mellem os. Er der, Elnora?"

"Nei", sagde Elnora, "der er ingen. Du og Tante Margaret har givet mig al den Kjærlighed, jeg har kjendt i mit Liv. Det er en Grund fremfor alle andre hvorfor jeg ikke vil laane Penge af dere. Jeg skal nok klare det paa en eller anden Maade. Først vil jeg gaa hjem og forsøge Mor. Det er meget mulig, at jeg kunde faa Tag paa nogen brugte Bøger, og kanske ikke alle Skolepengene behøver at betales paa engang. Kanske de vil modtage dem kvartalsvis. Men Onkel Wesley, du og Tante maa holde paa at være glad i mig. Jeg er saa alene og ingen anden bryr sig om mig."

Wesley Sintons Kjæver mødtes i et Klik. Han tvang sig til at svælge bitre Ord og forandret det han vilde sige tre Gange, før han fik det frem.

"Elnora", kom det tilslut, "hvis det ikke havde været for en Ting, vilde jeg have forsøgt at bruge lovlige Midler for at adoptere dig, da du var tre Aar gammel. Maggie sagde da, at det nyttede ikke, men jeg har aldrig givet op. Du ser, kjære, jeg var Førstemand der, og der er Ting, ser du, som du aldrig kan faa andre til at forstaa. Hun var svært glad i ham, Elnora. Hun gjorde ligefrem en Afgud af ham. Der var det grønne Dyndhul med en Brist i det tykke Skum paa Toppen, hvorigjennem to tre Bobler langsomt kom op. Det var de sidste Pust fra hans Lunger. Og der laa hun i Krampestrækninger af Sjæleangst med den store, tunge Tømmerstok, som hun havde forsøgt at kaste ud til ham, ved Siden. Jeg kan aldrig tilgive hende, at hun har ladet det gaa ud over dig og din Barndom, saaledes som hun har gjort, men jeg kunde heller aldrig tilgive, om nogen anden vilde laste hende. Maggie har ingen Medliden-

hed med hende, men Maggie saa ikke hvad jeg saa, og jeg har aldrig forsøgt at gjøre det svært klart for hende. Vær taalmodig og vent lidt længer. Hun er nu din Moder, og du er alt hun har foruden et Minde, og det turde kanske være godt for hende at faa vide, at hun bedrager sig med Hensyn til dette Minde."

"Det vilde dræbe hende", skreg Pigen forskrækket. "Onkel Wesley, det vilde dræbe hende! Hvad mener du?"

"Ingenting", svarede Wesley Sinton beroligende. "Ingenting, kjære. Det var bare en af de Dumheder, en Mand siger, naar han gjør sit bedste for at være vis. Du forstaar, hun elskede ham over alt andet og de havde været gifte bare et Aar, og hvad hun elskede, var det hun troede han var. I Virkeligheden kjendte hun ikke Manden endnu. Om det bare havde varet et Aar til, vilde hun være kommet over det og du havde blet retfærdig behandlet. Da hun havde været Lærerinde, var hun bedre uddannet og mere opvakt end os andre og ligesom mere nærtagende. Hun kan ikke forstaa, at hun elskede en Drøm, saa jeg siger, at det vilde kanske være godt for hende om nogen, som kunde, fortalte hende det, men jeg ved, jeg kunde ikke for nogen Pris. Jeg har nu af og til de sidste 16 Aar hørt hende ude paa Kanten af den Hængemyren i de vilde Anfaldene sine skrige og bønfalde Myren om at give ham tilbage til sig, og jeg har kommet mig ud af Sengen, om jeg var aldrig saa træt, og gaaet ned for at se til at hun ikke gik i selv eller gjorde dig nogen Skade. Hvad hun føler er for dybt for mig. Jeg er nødt til at respektere hendes Sorg, og jeg kan ikke komme over det. Gaa hjem og fortæl alt til Mor, kjære, og bed hende pent og venlig om at hjælpe dig. Hvis hun ikke

vil, saa faar du svælge den lille Klump i Halsen din og komme til Tante Maggie, som du har kommet hele dit Liv."

"Jeg skal spørge Mor, men jeg kan ikke tage dine Penge, Onkel Wesley, det er sandt, jeg kan ikke. Jeg vil vente et Aar og tjene noget og saa begynde næste Aar."

"Der er en Ting, som du ikke husker paa, Elnora", sagde Manden alvorlig, "og det er hvad du er for Maggie. Hun er en Smule lig din Mor. Hun har ikke givet sig over og hun holder sig kjæk, men da vi begravede vor anden lille Pige, gik Lyset ud i Maggies Øine og det er ikke kommet tilbage endnu. Hvis jeg nogengang ser et Glimt af det, saa er det, naar hun tror, hun har gjort noget, som gjør dig glad. Naa, vær forsigtig med at negte hende det, hun ønsker at gjøre for dig."

"Onkel Wesley, du er storartet", sagde Elnora, "netop storartet! Hvis jeg paa ingen anden Maade kan opdrive Penge skal jeg komme og laane dem af dig og jeg skal betale dem tilbage om jeg saa skal grave op Bregner fra Myren og sælge dem ved Dørene i Byen. Jeg skal for Sikkerheds Skyld plante dem, saa de sikkert vil komme op til Vaaren. Jeg har været ligesom skrækslagen i hele Dag og har ikke kunnet tænke. Jeg kan plukke Nødder og sælge dem. Møl og Sommerfugle kan sælges og jeg har samlet en Masse. Jeg gaar naturligvis tilbage imorgen og jeg skal nok finde en Maade at faa Bøger paa, bare ikke ængst dig for min Skyld. Der er ingenting iveien med mig."

Da Elnora nærmede sig Døren til sit eget Hjem, mødte hendes Moder hende.

"Hvorfor er du saa sen? Jeg ventede dig for en Time siden."

Elnora saa ind i sin Moders Ansigt og smilte. Det var et underlig lidet Smil, som vilde have gaaet enhver normal Moder til Hjertet.

"Jeg kan se, du har tudet", sagde Mrs. Comstock. "Jeg vidste, det vilde ikke vare længe, før du fik nok af det. Derfor vilde jeg heller ikke indlade mig paa nogen Udgifter. Om vi skal slippe at komme paa Fattighuset, maa vi sandelig være vaagne. Der er al Sandsynlighed for, at denne Veiskatten vil spise op alt, vi i aarevis har sparet sammen. Hvor vi skal tage Landskatten fra, ved ikke jeg. Den voxer for hvert Aar. Hvis de skal drægge Myrdiget igjen, faar de simpelthen tage Land til at betale for det. Jeg kan ikke, det er alt."

Elnora forsøgte igjen det ynkværdige Smilet. "Tror du ikke jeg vidste, jeg saa rar ud og vilde bli leet af?" spurgte hun.

"Rar", skreg Mrs. Comstock opfarende.

"Ja, rar — et rigtig Fugleskræmsel!" svarede Elnora. "Men der er altid to Sider. Læreren sagde i Algebratimen, at han aldrig havde faaet en bedre Løsning og Forklaring end min paa den Opgave, han gav mig og det betød en hel Del for mig trods mine Klæder."

"Sandelig om jeg vilde skryde af mig selv."

"Ja, det var smagløst", indrømmede Elnora; "men du forstaar, det gjælder at plystre for at holde Modet oppe og jeg er sikker paa, at jeg vilde have taget mig ligesaa godt ud som de andre, om jeg havde været klædt, som de var. Vi har ikke Raad til det, saa jeg faar finde

paa noget andet for at stramme mig op. Det var nok-saa slemt, Mor."

"Naa, saa er jeg glad du har faaet nok af det!"

"Ja, men det har jeg ikke!" skyndte Elnora sig at sige. "Nu har jeg gjort en Begyndelse og det værste er over. Imorgen blir ingen forbauset. De ved, hvad de kan vente sig. Det gjør mig ondt at høre om Dræggingen. Skal den virkelig sættes i Gang?"

"Ja, jeg fik Beskjed idag. Skatten vil bli noget al-deles forfærdelig, saa jeg ved ikke om jeg kan undvære dig, selv om du er villig til at være til Latter for hele Byen."

"Jeg havde to ubehagelige Nyheder idag", fortalte Elnora. "Jeg vidste ikke, at jeg behøvede Penge til noget. Jeg troede Byen skaffede Bøgerne og saa er der Skolepenge for Udenbyesboende ogsaa. Jeg behøver $10 imorgen tidlig. Vil du være saa snil at lade mig faa det?"

"Ti Dollars!" skreg Mrs. Comstock. "Ti Dollars! Hvorfor siger du ikke hundre med en Gang og blir fær-dig med det? Jeg kan skaffe det ene ligesaa let som det andet. Jeg vidste, hvorledes det vilde ende! Men du er saa halstarrig og paastaaelig, at jeg tænkte jeg vilde lade dig forsøge at komme ud i Verden lidt og se hvor-ledes du likte det!"

Elnora puffede Stolen sin tilbage og saa paa Mode-ren.

"Mener du at sige", spurgte hun, "at du vidste, at jeg ventede at faa Bøgerne udleveret, da du lod mig gaa ind i et af Byens Klasserum og fortælle min Uvi-denhed herom til dem allesammen? Mener du, at du vidste, at jeg maatte betale for dem?"

Mrs. Comstock undgik det direkte Spørgsmaal.

"Enhver maatte vide, at du maatte betale, undtagen en Idiot, som sløser bort Tiden med at glo i en Bog eller drive omkring i Skogen. Jovist vidste jeg, at du vilde komme hjem slæbende! Men ikke en Penny faar du! Jeg eier ikke en Cent og ikke kan jeg skaffe en heller! Gaa dine egne Veie, hvis du saa synes, men jeg tænker, du vil finde Veiene temmelig stenede."

"Myrlændte, mener du, Mor", rettede Elnora. Hun reiste sig hvid og skjælvende. "Maaske vil Gud en Dag lære mig at forstaa dig. Han ved jeg gjør det ikke nu. Du kan umulig fatte, hvad du lod mig gaa igjennem idag eller hvorledes du lod mig gaa, men jeg vil sige dig det, at om du havde Pengene og vilde tilbyde mig dem nu, jeg vilde ikke røre dem, saa meget maa du forstaa. Og jeg vil sige dig saa meget mere, at jeg vil skaffe dem selv og det paa en ærlig Maade. Jeg gaar tilbage imorgen og Dagen derpaa og den næste, og du behøver ikke at komme ud af Huset. Jeg skal gjøre Aftenarbeidet og hyppe Ræperne."

Klokken var 10, da Høns og Griser og Kreaturer var foret, Ræperne hyppet og en Masse med Bønnestængler lagt i Haug ved Bagdøren.

* * *

Wesley Sinton gik nedover en halv Mils Vei og bøiede ind paa Alleen, som førte til hans Hjem. Han var hed af Harme. Han havde sagt Elnora, at han ikke bebreidede hendes Moder, men det gjorde han. Hans Hustru mødte ham ved Døren.

"Har du seet noget til Elnora, Wesley?" spurgte hun.

"Næsten for meget, Maggie", svarede han. "Hvad siger du om at gaa til Byen? Der er nogen faa Sager, som maa skaffes med en Gang.

"Hvor saa du hende, Wesley?"

"Ved den gamle Limberlostſtien og hikſtende ſig tildøde, ſtakkars Barn. Hun har altid havt Mod nok, men det, hun gik igjennem idag, var for meget for hende. Vi burde have vidſt bedre end at lade hende gaa. Jeg burde have gaaet ind og ordnet med den Skolegreien. Tænke ſig at udſætte en faderløs Pige for ſligt. Ikke græd, Maggie. Skaf mig noget at ſpiſe, mens jeg ſpænder for, ſaa ſkal vi ſe, hvad vi kan gjøre."

"Hvad kan vi gjøre, Wesley?"

"Jeg er ikke ganſke ſikker paa det, men vi er nødt til at gjøre noget. Kate Comſtock er god for en, men Elnora er god for to, ſaa mellem os ſagt, vi faar ſørge for, at hun ikke plages for meget af Pengemangel og at hun faar Klæder, ſom ikke vækker Latter. Hun har ſparet os mangen en Dagløn. Kan ikke du ſy hende nogen ſkikkelige Kjoler, Maggie?"

"Jeg er nu netop ikke nogen Specialiſt, men jeg kan nu klare det bedre end Kate Comſtock. Saa meget ved jeg, at et Skjørt ſkal foldes og ikke rynkes og være vidt nok til at ſidde i og kort nok til at gaa i. Jeg kunde forſøge. Der er Mønſtre at faa. Lad os drage afgaarde med en Gang, Wesley."

"Saa ſætter du frem en Bid Mad, mens jeg ſpænder for."

Og i den vakre Septemberkveld kjørte de til Byen, læggende Planer for Elnora. Det vanſkelige Spørgsmaal var, ikke om de var gavmilde nok, ſaa hun kunde faa, hvad hun behøvede, men om hun vilde modtage, hvad de anſkaffede, og hvad Moderen vilde ſige. De gik til en ſtor Manufakturvarehandel, men da Betjenten ſpurgte, hvad de ønſkede, vidſte de det ikke ſelv, ſaa

de maatte træde til Side og holde en hviskende Raadslagning.

"Hvad skulde vi helst kjøbe, Wesley?"

"Sandelig om jeg ved!" udbrød Wesley. "Jeg troede, du havde Greie paa det. Jeg ved om endel Sager, jeg vil faa Tag i."

I samme Øieblik kom flere Skolepiger ind i Butiken og nærmede sig dem.

"Der!" raabte Wesley aandeløst. "Der, Maggie! Sig dem. Det er det, hun behøver! Kjøb ligt det, de har!"

Før han vidste Ord af det, var Margaret midt iblandt dem.

"Jeg beder dere undskylde, Piger, men vil dere ikke standse et Øieblik?" spurgte hun.

De unge Piger saa forbauset paa hende og standsede.

"Det er Klæderne deres", forklarede Mrs. Sinton. "Dere ser saa nette ud, netop slig som jeg skulde have ønsket at se mine egne Smaapiger. De døde begge af Difterit, da de var smaa. Om de havde levet, havde de været paa deres Alder nu og jeg skulde likt, at de havde seet ud som dere. Jeg kjender en Pige, som vilde se ligesaa net og smuk ud som nogen af dere gjør, om hun havde slige Klæder, men hendes Moder tænker ikke paa hende og jeg faar være lidt Mor for hende, jeg."

"Hun maa være heldig, hun", sagde en af Pigerne.

"Aa, hun holder af mig", sagde Margaret, "og jeg holder af hende og jeg vil have hende til at se ud som en af dere. Vær saa snil at fortælle mig lidt om deres Klæder. Er dette Kjoler og Hatter som dere bruger paa Skolen? Hvad Slags Stof er der i dem og hvor kjøber dere dem?"

De unge Piger maatte le og stimlede om Margaret.

Wesley Sinton skridtet ned igjennem Butiken med Hovedet høit af Stolthed over hende, men han blev tung om Hjertet ved Mindet om de to smaa Ansigter under Græstorven derude i Brushwood. Han spurgte sig frem til Skoafdelingen.

"Vi har allesammen nu enten Bomulds- eller Lærredskjoler", svarede de, "og dette er vore Skolekjoler."

I nogen Minuter var der en Forvirring af leende Stemmer, som forklarede for den henrykte Margaret, at Skolekjoler skulde være kulørte og pene, men nette og enkle, og om Sommeren Vaskekjoler.

"Jeg skal sige Dem", sagde Ellen Brownlee, "min Far eier denne Forretning, og jeg kjender alle Betjentene. Jeg skal føre Dem over til Miss Hartley, som De bare kan sige, hvor meget De vil kjøbe for og hvad, og hun vil sørge for at De faar fuld Valuta for Deres Penge."

"Det er udmerket", takkede Margaret. "Men før De gaar vil de fortælle mig lidt om Deres Haar. Elnoras Haar er rødlig og bølget men Deres er silkagtig som hæklet Lin. Hvorledes faar De det til?"

"Elnora?" lød fire Pigestemmer paa en Gang.

"Ja, Elnora heder hun, som jeg skal kjøbe disse Ting til."

"Begyndte hun paa Høiskolen idag?" spurgte en af dem.

"Var hun i eders Klasse?" spurgte Margaret uden at svare.

Fore unge Piger stod tause og tænkte paa noget. Havde der været en Fremmed blandt dem og havde hun blet overseet og forbigaaet med Ligegyldighed, fordi hun saa saa fattigslig ud? Om hun havde seet saa me-

get bedre ud som hun saa værre ud end dem, vilde hun være blet modtaget paa samme Maade?

"Der var en fremmed Pige i Begynderklassen idag", sagde Ellen Brownlee, "og hendes Navn var Elnora."

"Det var hende", sagde Margaret.

"Er hendes Familie meget fattig?" spurgte Ellen.

"Nei, slet ikke", svarede Margaret, "men der er et merkelig Forhold. Mrs. Comstock havde en stor Sorg, som forandret hele hendes Liv og gjorde hende til en anden Kvinde. Hun pleiede at være elskelig, men alt hun gjør nu, er at gaa og sture hele Dagen og spadsere langs Myrkanten halve Natten, og Elnora blir forsømt. Om dere Piger vilde gjøre det bare en liden Smule lettere for hende, vilde det være det bedste dere nogengang har gjort."

Allesammen lovede at de vilde.

"Fortæl mig saa om Haaret", vedblev Margaret Sinton; hun gav ikke op.

De førte hende over til en Disk med Toiletsager og hun fik kjøbt den rette Slags Haarsæbe, en Neglefil og Koldkrem. Saa overlod de hende til en erfaren Betjent og da Wesley tilslut fandt hende, var hun belæsset med Pakker, og Smilet fra gamle Dage var i hendes smukke Øine. Wesley bar ogsaa paa Pakker.

"Kom nu, lad os se at komme hjem", sagde han.

3die Kapitel.

Elnora skaffer sig Bøger og Udvei til at tjene Penge.

Hele Veien hjemover talte Wesley og Margaret Sinton om hvorledes de skulde faa givet Elnora det, de havde kjøbt og om hvad Mrs. Comstock vilde sige.

"Jeg er ræd, hun vil bli frygtelig sint", sagde Margaret Sinton frygtsomt.

"Hun vil simpelthen revne", svarede Wesley kort og syndig. "Men naar hun overlader det til sine Naboer at tage vare paa hendes Barn, behøver hun ikke at bli sær, fordi om disse sætter sin Stolthed i at gjøre det saa godt de kan. Elnora skal gaa paa Skole og hun skal faa alle de Klæder og Bøger, hun trænger, om jeg saa skal snige mig ind paa Kate Comstocks Eiendom og hugge ned et Træ eller kjøre affted med en Kalv til at betale dem med. Jeg ved om et Træ, hun eier, som alene vilde betale for Elnora et helt Aar. Bare tænk paa det, Margaret! Det er ikke rigtig. En Trediedel af altsammen tilhører ifølge Loven Elnora, og hvis Kate Comstock gjør Vrøvl, skal jeg fortælle hende det og se til, at Barnet faar sit. Gaa du og tal med Kate imorgen tidlig; jeg skal gaa med dig. Fortæl hende, at du vilde like at faa Elnoras Mønster, da du vil sy hende en Kjole, fordi hun saa ofte har hjulpet os, og ligesom hentyd til forskjellige andre Sager. Hvis Kate slaar sig vrang, skal jeg tage en Haand i med og gjøre det forstaaelig for hende, at jeg vil gaa Lovens Vei for at skaffe Elnora hendes Del."

"Nei, Wesley Sinton, du er fuldstændig gal."

"Slet ikke! Ved du, at slige Tilfælder er saa almindelige, at der er blet laget Love for dem? Jeg kan med Lov og Ret tvinge Kate til at holde Elnora paa Skole samt føde og klæde hende, til hun blir myndig, og da kan hun tage sin Del."

"Wesley, Kate vilde bli vanvittig!"

"Hun er vanvittig allerede. Tænk dig en Mor have en saa fød Pige som Elnora og lade hende lide, saa jeg

finder hende graatendes som en hel Begravelse! Det gjør mig rasende sint."

Da Wesley kom ind fra Stalden, havde Margaret pakket ud fire Stykker flunkende nyt Bomuldstøi, et lyseblaat, et lyserødt, et graat med grønne Striber og et mørkebrunt og blaat rudet. Ovenpaa hvert laa halvanden Yard med tilsvarende brede Baand. Der var Lommetørklæder og et brunt Læderbelte. I Hænderne holdt hun en bredbremmet, gulbrun Straahat med høi Pul, pyntet med Fløielsstrimler, enkeltvis fæstet ved Hjælp af en tynd, forgyldt Spænde.

"Den ser en Smule bar ud", forklarede hun. "Der var tre Fjærer paa den her. Prisen var to og en halv for Hatten og Fjærene kostet en Dollar og halvanden Dollar Stykket. Jeg synes, jeg kunde ikke betale det."

"Det høres adskillig meget ud", indrømmede Wesley, "men vil den se ud, som den skal, uden dem?"

"Nei!" sagde Margaret. "Der maa Fjærer paa den. Husker du de nydelige Paafuglfjærene som Phoebe Simms gav mig! Tre af dem passer netop der, hvor de andre er taget af, og ingen vil nogengang lægge Merke til Forskjellen. De passer til Hatten som om den skulde være laget for dem, og de er til og med lidt længere og fyldigere end dem, som var paa den før. Jeg gad vide, om det ikke var bedst at sy dem paa iaften, mens jeg husker, hvorledes de andre stod, end at vente til imorgen?"

"Ja, ikke resiker noget!" udbrød Wesley ængstelig. "Sy dem ligesaa godt paa med engang!"

"Pak op dine Sager, mens jeg henter Traad", sagde Margaret.

Wesley trak ud et Par Sko. Margaret tog og klemte dem i Læderet og strøg dem.

"Nei, hvor de var fine", raabte hun. "Hvad andet har du kjøbt?"

"Nu skal du se", sagde Wesley, "jeg saa noget idag. Du fortalte mig om det Blikspandet, som Kate gav Elnora til at bære Mad i til Skolen, og du sagde, at du lod hende vide, det var en Skam at sende sligt med hende. Derfor spurgte jeg mig for til jeg fandt denne her og jeg tror sandelig det er rette Slaget. Den ser da skikkelig og praktisk ud. Se her!" Wesley aabnede Pakken og lagde en brun Madbox af Læder paa Bordet. Der var en Plads for Smørbrød, en liden Porcellænsæske til koldt Kjød eller stegt Høns, en anden til Salat; et Glas med Laag til at skrue paa for Eggemelk eller Syltetøi stod i en Ring i et Hjørne, en Flaske til The eller Melk var der ogsaa, en vakker liden Kniv, Gaffel og Ske placeret i Holdere, og en Plads for en Serviet.

Margaret blev ganske rørt over det altsammen.

"Hvor jeg skulde like at fylde den", udbrød hun begeistret.

"Gjør du det første Gangen bare for at vise Kate Comstock, hvad Omsorg er!" sagde Wesley. "Staa saa tidlig op imorgen og sy færdig en af de Kjolerne. Du kan faa en enkel Bomuldskjole færdig paa en Dag, kan du ikke! Jeg skal plukke en Høne, ogsaa steger du den og putter lidt Pudding i Glasset, ikke sandt, Maggie?"

"Det kan jeg aldrig klare", sagde Margaret. "Jeg er saa sen som en Snegl til at sy, og disse Kjolene blir ikke saa enkle, naar det gjælder at sy dem. De skal kantes med ensfarvede Baand og der skal lages Folder og Rynker om Hofterne, Belter og Kraver, og alt tager Tid."

"Saa faar Kate Comstock hjælpe dig", sagde Wesley bestemt. "Kan dere to sammen sy en og stelle Maden?"

"Naturligvis, men hun vil aldrig gjøre det!"

"Bare se til, om hun ikke gjør det!" sagde Wesley. "Staa du op og klip til Kjolen, og saa strax Elnora er gaaet, skal jeg gaa og hente Kate selv. Hun vil tage det lettere, naar jeg siger hende det, jeg vil, alene, og hun skal komme og hun skal hjælpe til med Kjolen. Disse andre Sager er vore Julepresenter til Elnora. Hun trænger dem utvilsomt mere nu og vi kan ligesaa godt give hende dem nu. Den er din og dette er min eller omvendt, om du vil." Wesley løste op en god brun Paraply og rystet Folderne paa en lang, brun Regnkaabe. Margaret slap Hatten, reiste sig og greb Kaaben. Hun prøvede den, beføIte den, kjærtegnede den og betragtede den sammen med Paraplyen.

"Saa det virkelig ud til Regn idag?" spurgte hun saa ængstelig, at Wesley maatte le.

"Og den sidste Pakken der?" sagde hun, idet hun faldt tilbage i Stolen, med Kaaben fremdeles over Skuldrene.

"Jeg kunde ikke kjøbe alt dette til en anden og ingenting til min egen Pige", sagde Wesley. "Det er Jul for dig ogsaa, Margaret!" Han rystet ud Fold efter Fold af et blødt, graat, atlaskagtig Tøi, som vilde tage sig nydelig ud mod Margarets røde Kind og graanende Haar.

"Aa, du kjære Gamle!" raabte hun og løb i Armene paa ham.

Klokken 4 næste Morgen holdt Elnora paa at skrælle Bønner. Klokken 6 gav hun Hønsene og Grisene Mad, feiet to Værelser, lagde paa Varmen og satte over Frokostkjedlen. Derpaa kløv hun op de trange Trapper til

Loftet, hvor hun havde sovet siden hun var ganske liden, tog paa sig de forhadte Sko og Kjolen fra igaar, glattet de viltre Krøller, og efter at have spist lidt Frokost og fæstet Hatten paa sig, begav hun sig afsted.

"Der er ingen Mening i at du gaar paa en Time endnu", sagde Moderen.

"Jeg vil forsøge at opdage en Udvei til at skaffe mig de Bøgerne", svarede Elnora. "Jeg er aldeles overbevist om, at jeg ikke vil finde dem langs Veien, indpakket i Silkepapir og adresseret til mig."

Hun gik afsted til Byen som igaar. Hendes Bekymring med Hensyn til hvor Pengene og Bøgerne skulde komme fra var om mulig større end igaar, men hun følte det alligevel ikke saa slemt. Den første Gangs Vanskeligheder behøvede hun ialfald ikke at møde igjen. Hun havde gjenemgaaet det en Gang og var alligevel ilive. Der havde været Stunder igaar, da hun havde bedt om at bli gjemt bort eller om at faa falde død om, og intet af det havde hændt. "Jeg tror den bedste Maade at faa Svar paa Bønner, er at arbeide sig frem til det", mumlede Elnora med Trods i Stemmen.

I en Boghandel i Onabasha spurgte hun om Prisen paa de Bøger, hun behøvede og fandt ud, at 6 Dollars vilde ikke ganske strække til. Hun spurgte frygtsomt efter brugte Bøger, men blev fortalt, at den eneste Vei at sikre sig saadanne var hos sidste Aars Nybegyndere.

"Ønsker De disse?" spurgte Betjenten hastig, da Butiken hurtig fyldtes med Skolebarn, som skulde have lige fra en Pen til en Ordbog. "Ja", gispede Elnora. "Ja, men jeg kan ikke betale dem netop nu. Vær saa snil at lade mig faa dem nu, saa skal jeg enten betale dem Fredag eller bringe dem tilbage ligesaa fine, som de er nu. Bare nogen faa Dages Kredit, vær saa snil."

Betjenten saa tvilende paa hende, men tog hendes Navn.

"Jeg skal spørge Chefen", sagde han. Da han kom tilbage, vidste hun Svaret, før han gav det.

"Jeg beklager det", sagde han, "men Mr. Hann kjender ikke Deres Navn. De er ikke en af vore Kunder og han tør ikke løbe Resikoen. De blir nødt til at hente Pengene."

Elnora skyndte sig ud af Butiken, mens hun følte Støien af sine tykke Sko som Hammerslag i Hovedet. Hun forsøgte sig i et Par andre Butiker, men med samme Udfald, og syg af Fortvilelse befandt hun sig igjen paa Gaden. Hvad skulde hun gjøre? Men hun var for skræmt til at kunne tænke.

Der i Bankvinduet stod det med store sorte Bogstaver og stirrede hende lige imøde:

Ønskes:—Kaalorm, Silkeormkokoner, Pupper, Puppeæsker, Sommerfugl og Møl, samt alleslags indianske Sager. Høiste Priser betales kontant.

Elnora tog Tag med begge Hænder i Gitterdøren foran Kassererens Disk for at kunne holde sig oppe i Tilfælde af nye Skuffelser.

"Hvem er det, som kjøber Silkeormkokoner, Sommerfugl og Møl?" fik hun spurgt.

"Fugledamen", svarede Kassereren. "Har De nogen at sælge?"

"Jeg har nogen, men jeg ved ikke om det er den Sort, hun ønsker."

"De bør gaa og finde hende", sagde Kassereren. "Ved De, hvor hun bor?"

"Ja", sagde Elnora. "Vil De sige mig hvor mange Klokken er?"

"Enogtyve Minuter over otte", var Svaret.

Hun havde ni Minuter igjen, hvis hun ikke vilde komme for sent paa Skolen. Skulde hun gaa paa Skolen eller til Fugledamen? Flere Piger gik hurtig forbi hende og hun huskede deres Ansigter. De skyndte sig til Skolen og Elnora fulgte Exemplet. Hun vilde søge op Fugledamen Klokken tolv. Algebra var første Fag og den Læreren var saa venlig. Kanske hun kunde springe over til Bestyreren og bede ham om en Bog til næste Gang.

Da hun gik ned igjennem den lange Gang, lagde hun Merke til, at Mathematiklæreren stod i Døren til Klasseværelset sit. Da hun nærmede sig ham, smilte han og talte til hende.

"Jeg har seet efter Dem", sagde han og Elnora stansede forvirret.

"Efter mig?" spurgte hun.

"Ja", sagde Professor Henley. "Kom indenfor."

Elnora fulgte ham og han lukkede Døren bag dem.

"Ved Lærermødet igaaraftes nævnte en af Lærerne, at en Elev havde tilkjendegivet i sin Klasse, at hun havde ventet, at Byen vilde anskaffe Bøger for hende. Jeg tænkte muligens det var Dem. Var det?"

"Ja", fik Elnora frem med Møie.

"Siden det er saa", sagde Professor Henley, "faldt det mig ind, at det kunde tage lidt Tid for Dem at faa anskaffet dem, og De er altfor god i Mathematik til at komme tilagters af Mangel paa Bøger. Jeg telefonerede derfor til en af Andetaars-Eleverne om at bringe sine Bøger fra ifjor med sig idag. Jeg beklager, at de er lidt slemt haandterede, men Indholdet er der da. De vil koste $2, og De kan betale dem, naar det er beleilig. Vil De bry Dem om at tage dem?"

Elnora maatte sætte sig, for hun kunde ikke staa op-

reist et Øieblik længer. Hun strakte begge Hænder ud efter Bøgerne uden at sige et Ord. Læreren var ogsaa taus. Tilslut reiste hun sig med Bøgerne trykket mod sit Bryst som en Mor, der gjenfinder sit Barn.

"En anden Ting", sagde Læreren. "De kan betale Deres Skolepenge kvartalsvis og det haster ikke med første Betaling i denne Maaned. Naarsomhelst i Oktober er tidsnok."

Elnora befandt sig i Auditoriet for anden Gang. Hendes Ansigt lyste som den mest straalende Solopgang over Limberlost. Hun brydde sig ikke længer om de klampende Sko og den snaue Kjole — nu brydde hun sig ikke om nogenting, for nu havde hun Bøgerne. Hun kunde tage dem hjem; hun kunde lære dem udenad om det gjaldt. Hun vilde vise, at Klæder var ikke alt. Og om Fugledamen ikke vilde kjøbe nogen af de mange Slags forskjellige Exemplarer, hun havde samlet, saa var hun nu ganske sikker paa, at hun kunde sælge Bregner, Rødder og en hel Del andre Ting. Idag flyttede man sig ogsaa for at give hende Plads og flere unge Piger smilte og nikkede til hende. Elnora glemte alt uden sine Bøger og at hun var, hvor hun kunde gjøre fornuftig Brug af dem — alt uden en liden Ting, og det var, at hendes Moder havde vidst om Pengene for Bøgerne og Indmeldelsespengene, men ikke havde sagt noget herom, da hun gav sit Samtykke til, at Elnora skulde gaa paa Skole.

4de Kapitel.
Elnora træffer Fugledamen og Sintons blir skuffet.

Klokken tolv tog Elnora sin lille Madpakke og begav sig paa Veien til Fugledamens Hjem. Hun maatte først faa tale med denne og saa vilde hun gaa ud i Udkanten nogensteds og spise lidt. Hun slog den tunge Jernhammer mod Døren i det store, røde Blokhus og hun fik Hjerteklap af det Ekko, det frembragte.

"Er Fugledamen hjemme?" spurgte hun Pigen.

"Hun spiser netop", var Svaret.

"Vær saa snil at spørge hende, om en Pige fra Limberloſt kan faa tale med hende angaaende nogen Møl", bad Elnora.

"Jeg behøver ikke spørge, hvis det er Møl om at gjøre", lo Pigen. "Ordren er at vise hvemsomhelst med Prøver ret ind. Kom denne Vei."

Elnora fulgte med ned gjennem Gangen og kom ind i et langt Rum med høie Panelinger med Fyldninger, en gammel engelsk Kamin med Overgesims og Skab med merkelig Porcellæn i Hjørnerne. Ved et bart Bord af Eg, gult som Guld, sad en Kvinde, Elnora ofte havde lagt Merke til og fulgt efter i al Stilhed omkring Limberlost. Fugledamen holdt Haanden ud til Velkommen.

"Jeg hørte!" lo hun, "noget om en liden Papæske og det ene Ord "Exemplar", og det er nok til at lade Dem komme ind gjennem min Dør. Hvis det er Møl, haaber jeg De har hundrevis. Jeg har havt det meget travlt hele Sommeren og ikke været istand til at samle nogen, og jeg behøver saa mange. Sid ned og spis med mig, mens vi snakker om dette. Fra Limberlost, sagde De?"

"Jeg bor nær Myren", svarede Elnora. "Siden der

er blet ryddet, drister jeg mig til at gaa langs Kanten om Dagen, men jeg er fremdeles ræd om Aftenen."

"Hvad har De samlet?" spurgte Fugledamen, mens hun hjalp Elnora til lidt at spise.

"Jeg er bange for at jeg trænger mig ind paa Dem og plager Dem til ingen Nytte", sagde Elnora. "Ordet "samlet" skræmmer mig. Jeg har bare gjort en Begyndelse. Jeg har altid holdt af alt udendørs, og saaledes har jeg gjort Venner og Legekamerater af dem. Da jeg fandt ud, at Møl dør saa snart, tog jeg især Vare paa dem, fordi der syntes ikke at være noget galt i det."

"Jeg har tænkt netop det samme", sagde Fugledamen opmuntrende. Og da hun saa, at Pigen ikke kunde spise, før hun blev klar over Møllenes Værdi, spurgte Fugledamen om hun vidste hvilke Slags, hun havde.

"Ikke alle kjender jeg", svarede Elnora. "Før Mr. Duncan flyttede, saa han mig ofte i Nærheden af Myrkanten og han viste mig en Kasse han havde laget for Freckles og gav mig Nøglen. Der var nogen Bøger og Sager, saa fra den Tiden forsøgte jeg at læse mig til, hvorledes Møl skulde tages, men jeg er bange for, de ikke er slig som De ønsker dem."

"Er de disse store, som flyver omkring for det meste om Nætterne i Juni?" spurgte Fugledamen.

"Ja", sagde Elnora. "Store graa med rødagtige Merker, lyseblaa, grønne, gule med lavendel og rødgule."

"Hvad mener De med rødgule." spurgte Fugledamen saa hurtig at Pigen næsten kvak.

"Ikke egentlige røde", forklarede Elnora med skjælvende Stemme. "En rødlig, gulagtig brun Farve med gule Flekker og graa Linjer paa Vingerne."

"Hvor mange?" Det var det samme hurtige Spørgsmaal.

"Jeg havde rigtignok mere end 200 Æg", sagde Elnora; "men nogen af dem udklækkedes ikke og nogen af Kaalormene døde, men der maa da være ialfald et hundre feilfrie."

"Feilfrie! Hvorledes feilfrie?" raabte Fugledamen.

"Jeg mener hele Vinger, alle Ben og Følehorn og intet Støv borte", stammede Elnora.

"Unge Dame, det er den sjeldneste Møl i Amerika", sagde Fugledamen høitidelig. "Har De 100 af dem, saa er de værd $100 efter min Liste. Jeg kan bruge alle, som er hele."

"Men om de nu ikke er sat rigtig paa Naale?" Elnora skalv i Stemmen.

"Hvis de er feilfrie, har det ikke det mindste at sige. Jeg ved hvorledes jeg kan gjøre dem myge, saa jeg kan faa den Facon paa dem, jeg vil have. Hvor er de? Naar kan jeg faa se dem?"

"De er i Freckles' gamle Kasse ude i Limberlost", sagde Elnora. "Jeg kan ikke bringe mange, for jeg kunde ødelægge dem, men jeg kan bringe nogen saa efter Skoletid."

"Kom over her Kl. 4," sagde Fugledamen, "saa vil vi kjøre ud med nogle Prøveæsker og en Prisliste og se, hvad De har at sælge."

"Aa, jeg trænger saa Pengene!" sagde Elnora.

"Bor De i det vakre lille Hus ved den nordvestlige Ende af Myren?" spurgte Fugledamen.

"Ja", svarede Elnora.

"Jeg husker Stedet nu og en Historie om det ogsaa. Begyndte De paa Høiskolen igaar?"

"Ja".

"Det var temmelig haardt?"

"Temmelig haardt!" gjentog Elnora.

Fugledamen lo.

"De kan ikke fortælle mig noget nyt om det", sagde hun. "Jeg kom engang lige fra Landet og begyndte paa en Byskole. Min Kjole var af brunt Bomuldstøi og mine Sko var temmelig klumsede. Hvad er Deres Navn, min Pige?"

"Elnora Comstock", svarede Elnora. "Igaar paa Tavlen blev det forandret til Cornstock og jeg troede et Minut jeg skulde dø, men idag kan jeg le af det."

Fugledamen reiste sig og kyssede hende. "Spis færdig", sagde hun, og jeg skal imens hente mine Prislister og skrive ned, hvad De tror, De har, saa jeg ved hvor mange Æsker jeg behøver lage istand. Bryd Dem aldrig om Bomuldskjolen og de tunge Sko. Fordyb Dem i Bøgerne og inden længe vil De faa høre Plageaanderne fra igaar skryde af, at de engang var Deres Klassekamerater!"

Hun forlod leende Værelset, men Elnora sad og tænkte, indtil hun huskede, hvor hungrig hun var; saa spiste hun og drak den varme Chokolade og begyndte saa smaat at bli sig selv igjen.

Fugledamen kom lidt efter tilbage og viste Elnora en lang, trykt Liste over graderede Priser paa Møl, Sommerfugl og Øienstikkere.

"Aa, bryr De Dem virkelig om dem?" jublede Elnora. "Jeg har nogen faa men jeg kan faa flere i tusenvis med alle Verdens Kulører paa Vingerne."

"Ja", sagde Fugledamen, "jeg vil kjøbe dem, ligefra de svære Møllarverne, som kryber omkring overalt nu og Kokonerne, som de holder paa at spinde omtrent ved denne Tid. Jeg har en voxende Fornemmelse af, at det

mystiske, vidunderlige og paatvingende i deres rene Skjønhed vil tvinge mig til at afbilde og male vore Mølarter og faa dem ind i en Bog, saa hele Verden kan se og lære dem at kjende. Vi Limberlostfolk maa ikke bli selviske, fordi vi har disse Sjeldenheder. Jeg vil betale gode Priser for alle de Møl De kan finde, for, ser De, jeg gjør Byttehandel med udenlandske Samlere. Bankieren vil kjøbe Stenøxer, Pilehoder og Indianerperler. Der var en Lærer fra Byskolen her idag efter Exemplarer. Der er et Fond til at udstyre Distriktsbygningerne med. Jeg vil hjælpe Dem til at komme i Forbindelse med det. Der behøves Blade af forskjellige Trær, Blomster, Græssorter, Møl, Insekter, Fuglereder og alt mulig som hører til Fuglene."

Elnoras Øine lyste. "Hvad burde jeg helst gjøre, gaa tilbage til Skolen eller aabne en Bankkonto og begynde paa at bli en Millionær? Onkel Wesley og jeg har en Kurv fuld af Pilehoder, og en Masse med Øxer, Piber, Verktøi, Rør og Mortere. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal kunne vente tre Timer."

"De maa gaa, ellers kommer De forsent", sagde Fugledamen. "Jeg skal være færdig Kl. 4."

Efter Skoletid kjørte Elnora og Fugledamen ud til Freckles' gamle Plads i Limberlost. De store, vakre Møl blev en efter en taget ud af den gamle, sorte Kasse, men ikke en Fjerdepart kunde tages den Aften og alligevel var det næsten mørkt, da Kassen laastes og Elnoras skjælvende Fingre modtog $59.16. Elnora klemte Pengene sammen i Haanden.

"Aa, saa storartet!" udbrød hun. "Disse Penge vil skaffe mig Bøger, betale min Adgangskontingent og holde mig paa Høiskolen!"

Og fordi hun var en Kvinde, satte hun sig ned paa

en Tømmerstok og saa paa sine Sko. Hun blev siddende længe efter at Fugledamen havde kjørt bort. Hun havde sit Problem og det et vanskelig et. Om hun fortalte sin Moder om dette, vilde hun tage Pengene til at betale Skatterne med? Om hun i k k e fortalte hende, hvorledes kunde hun da gjøre Regning for Bøgerne og de Sager, hun agtede at anvende Pengene til? Tilsidst regnede hun over, hvad hun behøvede næste Dag, gjemte Resten i Kassens borteste Hjørne og laaste Døren. Derpaa sankede hun i Skjørtet fra en Haug med Pilespidser ved Siden af Kassen og begav sig paa Hjemveien.

* * *

Ved det første røde Skjær over Limberlost var Margaret Sinton optaget med Bomuldstøiet og det indviklede Papirmønster, hun havde kjøbt. Wesley stellede Frokosten og arbeidede indtil han tænkte Elnora var gaaet. Saa vilde han gaa og hente hendes Moder.

"Vær nu yderst forsigtig", advarede Margaret. "Jeg ved ikke, hvorledes hun vil tage det op."

"Ikke jeg heller", sagde Wesley filosofisk, "men hun faar tage det op paa en Maade, og det er, at den Kjolen skal være færdig til Skoletid imorgen tidlig."

Wesley havde ikke sovet godt den Nat. Da han naaede Haveporten og fortsatte indover mellem Rader med Asters og Jomfru Marias Guldsko, var han ganske sved af Angst og enhver rimelig og overbevisende Tale var som blaast ud af hans Hjerne. Mrs. Comstock kom ham til Hjælp. Hun mødte ham i Døren.

"God Morgen", sagde hun. "Har Margaret sendt dig efter noget?"

"Ja", sagde Wesley. "Hun sendte mig efter dig. Hun har et Arbeide paa Haanden, som er for meget for hende og hun vilde gjerne faa Hjælp af dig.

"Naturligvis vil jeg hjælpe hende", sagde Mrs Comstock. Der var ingen, som havde greie paa, hvor ensom hun havde følt sig den foregaaende Dag, og hvor indeløse lange Timerne kunde bli idag. "Hvad er det, hun har sligt Hastverk med?"

Nu maatte han frem med det.

"Hun syr en Kjole for Elnora", svarede Wesley og saa, hvor Mrs. Comstock med et blev stiv og haard. Han skyndte sig med at fortsætte. "Du ved, Elnora i aarevis har hjulpet os i Høst- og Slagtetiden og naar vi fik uventede Gjæster. Vi har regnet ud, at hun har sparet os en net Sum Penge og siden hun ikke vil høre om Betaling for nogenting, saa gik vi ligesaagodt til Byen og fik lidt Klæder, som vi tænkte vilde pynte hende lidt op for Høiskolen. Vi vilde saa gjerne faa en Kjole færdig idag, men Margaret er sen til at sy, og hun kan aldrig bli færdig alene, derfor kommer jeg efter dig."

"Og det er slig en ligefrem Sag, og saa forfærdelig let; og alt ligesom mellem gamle Venner, at du ikke kan tage Øinene af dine Støvler, mens du forklarer dig", haanede Mrs. Comstock. "Wesley Sinton, hvor fik du i dit Hoved, at Elnora vil modtage Ting kjøbt for Penge, naar hun ikke vil modtage Penge?"

Da saa Sinton hende lige i Øinene.

"Igaaraftes, da jeg fandt hende paaVeien, hulkede hun saa saart som jeg nogensinde har seet et Menneske hulke i en Begravelse. Hun klagede slet ikke, men hun har kommet til mig med sine smaa Sorger hele sit Liv, og hun kunde ikke skjule, hvorledes hun var blet leet af og stiklet, og at hun havde staaet Ansigt til Ansigt med det uventede Faktum, at der maatte Bøger og Skolepenge til, og ingen skal faa mig til at tro, at du ikke vidste det, Kate Comstock."

"Hvis du plages af Tvil med Hensyn til det, saa — naturligvis vidste jeg det! Hun var saa forhippen paa at forsøge, at jeg tænkte: lad hende bare faa føle, hvordan hun liker det."

"Som om hun ikke har faaet føle det hele sit Liv!" raabte Wesley Sinton. "Kate Comstock, du er et hjerteløst, egennyttig Menneske. Du har aldrig tilladt Elnora i hendes Liv at føle virkelig Kjærlighed. Om hun nogensinde forstaar det, vil du miste hende, og det fortjener du."

"Hun ved det nu", sagde Mrs. Comstock iskoldt, "og hun vil komme hjem iaften akkurat som ellers."

"Jeg maa sige du er modig, hvis du vovede at lade et Pigebarn af Elnoras Natur gjennemgaa, hvad hun gjorde igaar og vil igjen idag og lade hende vide, du gjorde det med Hensigt. Jeg beundrer dit Mod, men jeg har holdt Øie med dette siden Elnora var født, og jeg har seet nok. Nu er det gaaet saa vidt, at nu faar det have slut, eller saa blander jeg mig i det."

"Som om du har gjort andet end at blande dig op i hendes Affærer altid! Tror du ikke, jeg har seet det? Seet, hvorledes du og Mag Sinton har forsøgt Dag for Dag at sætte Elnora op imod mig? Men jeg var for dybt saaret til at harmes over det. Naar fortalte du hende, hvad hendes Fader betød for mig? Naar forsøgte du at faa hende til at forstaa mit Livs Skibbrud, og hvad jeg har lidt? Ja, naar?"

"Kate Comstock, det er uretfærdig!" skreg Sinton. "Saa sent som igaaraftes forsøgte jeg at vise hende det Syn, jeg saa den Dag hun var født. Jeg bad hende at gaa til dig og fortælle dig pent, hvad hun trængte og bede dig om, hvad jeg tilfældigvis ved, du godt har Raad til at give hende."

"Jeg har ikke Raad!" skreg Mrs. Comstock. "Du ved, jeg har ikke!"

"Saa stel dig saa du faar!" sagde Wesley Sinton. "Naarsomhelst du vil, kan du med Lethed sælge Tømmer til en Værdi af $6,000. Jeg skal se til for Elnoras Skyld, at Agrene blir ryddet og dyrket for en billig Penge. Jeg skal kjøbe flere Kreaturer til at fede for dig. Alt du behøver at gjøre, er at undertegne en Kontrakt for at faa Tusener udaf Grunden i Olje, som vi andre her omkring dig gjør."

"Hugge ned Roberts Trær!" skreg Mrs. Comstock. "Rive op hans Land! Dække alting med den skrækkelig fedtete Olje! Jeg vil før dø!"

"Du mener, at du vil lade Elnora gaa som en Tigger og saare og krænke hende. Jeg er kommet saa langt nu, at jeg vil sige dig netop, hvad jeg agter at gjøre. Maggie og jeg var i Byen igaaraftes og vi fik fat i hvad Elnora mest nødvendigvis behøver for nogenlunde at se ud som de andre Skolepiger. Men her har du rene Ord for Pengene. Du kan hjælpe til at faa disse Sager færdige og lade os give dem til hende som vi ønsker —"

"Hun kommer ikke til at røre dem!" tog Mrs. Comstock i.

"Saa kan du betale os og hun kan tage dem som sine retmæssige —"

"Jeg vil ikke!"

"Saa vil jeg fortælle Elnora akkurat, hvad du er god for, hvad du har Raad til, og hvor meget af det, hun eier. Jeg vil laane hende Penge til at kjøbe Bøger og skikkelige Klæder for, og naar hun kommer til Skjels Aar og Alder, kan hun sælge sin Part og tilbagebetale mig."

Mrs. Comstock greb fat i en Stolryg og aabnede Læberne, men ikke et Ord kom over dem.

"Og", fortsatte Sinton, "hvis hun er saa lig dig, at hun ikke vil gjøre det, skal jeg anklage dig som hendes Formynder for Dommeren. Jeg skal sværge paa, hvad du er god for, og paa, hvordan du opdrager hende og, om nødvendig, faa Dommeren til at udnævne en Mand, som vil sørge for, at hun har det godt, faar Undervisning og ser skikkelig ud."

"Du — du vover ikke!" gispede Mrs. Comstock.

"Jeg behøver ikke at gjøre det, Kate!" sagde Sinton, hvis Hjerte blev blødt saa strax de haarde Ord var sagt. "Du vil ikke indrømme det, men du holder saa af Elnora! Du kan ikke hjælpe det! Du maa se, hvordan hun trænger Klæder. Kom, hjælp os at sy dem, og lad os være Venner. Maggie og jeg kunde ikke leve foruden hende, og du kunde heller ikke. Du kan ikke andet end holde af saadan en kjæk Pige, som hun er. Vis det lidt!"

"Du kan neppe vente af mig, at jeg skal holde af hende", sagde Mrs. Comstock koldt. "Var det ikke for hende, vilde en Mand staa bag mig nu, som vilde slaa Pusten ud af din usle Krop for de kujonagtige Ting, du truer mig med. Efter alt, hvad jeg har lidt, vil du drage mig for Retten og tvinge mig til at rive op Roberts Eiendom. Om jeg nogengang gaar, skal de faa bære mig. Om de rører et Træ eller graver en eneste skidden Oljebrønd, vil det bli efter at jeg har skudt ned alle jeg kan, før de begynder. Naa, se hvor hurtig du kan komme afsted nu!"

"Du vil ikke komme og hjælpe Maggie med Kjolen?"

Til Svar saa Mrs. Comstock sig hurtig om efter en eller anden Gjenstand, hun kunde faa Tag i. Wesley

Sinton, som kjendte hendes Sinne, kom sig afsted saa hurtig som det var forenlig med Værdighed. Men han gik ikke hjem. Han krydset over en Ager og inden en Time kom han hjem med en anden Nabo, som var flink til at sy. Margaret saa dem komme med synkende Hjerte.

"Kate har det for travlt til at hjælpe os idag. Hun kan ikke sy før imorgen", sagde Wesley muntert, da de traadte ind.

Det beroligede Margarets Frygt lidt, skjønt hun havde sine Tvil. Wesley laget Lunchen og ved 4-Tiden var den smukke Kjole færdig, saavidt det var mulig at gjøre den færdig, før Elnora havde prøvet den.

5te Kapitel.

Mrs. Comstock ler for første Gang paa sexten Aar.

Nabokonen gik hjem, og Margaret pakkede deres Indkjøb ned i en stor Haandkurv. Wesley tog Hatten, Paraplyen og Regnkaaben, og saa gik de ned til Mrs. Comstock's. Da de naaede Trappen, talte Margaret venlig til Mrs. Comstock, som sad og læste lige indenfor Døren, men denne svarede ikke.

Wesley Sinton aabnede Døren og gik ind, fulgt af Margaret.

"Kate", sagde han, "bli nu ikke sint paa Maggie for vort lille Spektakel. Jeg har ikke fortalt hende et Ord om hvad jeg sagde til dig eller du til mig. Hun er ikke svært sterk og hun har syet siden Klokken 4 idagmorges for at faa denne Kjolen færdig til imorgen. Den er færdig, og vi kom ned for at prøve den paa Elnora."

"Er det Sandheden, Mag Sinton?" forlangte Mrs. Comstock at vide.

"Du hørte Wesley sige det", bekræftede Mrs. Sinton stolt.

"Jeg foreslaar", sagde Wesley, "at vi venter til Elnoras Komme, saa vil vi vise hende Sagerne og høre, hvad hun siger."

"Hvorledes vilde det være at høre hvad hun siger uden at bestikke hende?" sagde Mrs. Comstock haanlig.

"Naar hun kan klare, hvad hun gjorde igaar og gjør idag, kan hun klare nærsagt alt mulig", sagde Wesley. "Læg Klæderne bort om du vil, indtil vi fortæller hende."

"Vel, men tag ikke dette Livet, jeg arbeidet paa", sagde Margaret, "for jeg har igjen at traakle sammen Ærmene og sy Kraven. Gjem Resten, saa hun ikke ser det, om du har Lyst."

Mrs. Comstock tog Kurven og Pakkerne, placerede dem inde i sit Værelse og lukkede Døren.

Margaret træbde Naalen sin og begyndte at sy. Mrs. Comstock vendte tilbage til sin Bog, mens Wesley var nervøs og rasende indvendig. Han kunde se, at ogsaa Margaret var nervøs og paa Nippet til at græde, men Trækkene i Mrs. Comstocks udeltagende Ansigt var urørlige og kolde. Slig sad de, og Klokken tikket og Tiden gik — en Time, to, Tusmørke, men ingen Elnora. Margaret havde forlængst maattet holde op at sy. Af og til vexlede hun og Wesley nogen faa Ord. Mrs. Comstock snudde regelmæssig et Blad og reiste sig engang for at flytte sig nærmere et Vindu. Netop da Margaret og Wesley overlagde, om det ikke var bedst, at han gik ned til Byen for at møde Elnora, hørte de hende komme op Stien. Wesley slap ned Stolen, han vippede paa, og gjorde sig bred. Margaret greb

sat i sit Sytøi og vendte bønlige Øine mod Døren. Mrs. Comstock lukkede Bogen og smilte barskt.

"Mor, vær saa snil at aabne Døren!" raabte Elnora.

Mrs. Comstock reiste sig og svingede Netdøren aaben. Elnora traadte ind ved Siden af hende, foroverbøiet med Forsiden af Kjolen holdt sammen til en Slags Pose, fyldt med noget tungt, og paa en Arm bar hun en Stabel af Bøger. I det svage Lys saa hun ikke Sintons.

"Vær saa snil at give mig den tomme Bøtten i Kjøkkenet, Mor", sagde hun. "Jeg var simpelthen nødt til at bringe disse Pilespidser hjem, men jeg er ræd, jeg har skidnet til Kjolen min, saa jeg maa vaske den. Jeg maa pudse dem og bringe dem til Bankieren imorgen og, aa, Mor, jeg har solgt nok af dette til at betale for mine Bøger, mine Skolepenge og kanhænde desuden for en Kjole og nogen lettere Sko. Aa, Mor, jeg er saa lykkelig! Tag Bøgerne og bring Bøtten!"

Da saa hun Margaret og Wesley.

"Aa, hvor herlig!" jublede hun. "Jeg tænkte netop paa, hvorledes jeg paa nogen Maade kunde vente med at fortælle dere, og her er dere! Det er aldeles for storartet til at være sandt!"

"Fortæl os, Elnora", sagde Sinton.

"Javist", sagde Elnora og spredte ud Skjørtet, "sæt Bøtten her, Mor. Disse Pilespidsene er skjøre og maa stikkes ned, en ad Gangen. Hvis der er Splinter af, kan jeg ikke sælge dem." Og hun fortalte alt, som havde hændt. Elnora stak den sidste Pilespids i Bøtten og reiste sig, rystende Blade og tørre Jordklumper af Kjolen. Hun tog ned i Lommen og trak frem Pengene og viftede med dem foran deres undrende Øine.

"Og det er den glædelige Side!" jublede hun. "Stik

dem op i Klokken til imorgen, Mor. Det betaler for Bøgerne og Skolepengene og —" Elnora nølede, for hun saa det nervøse Greb, hvormed hendes Mors Fingre lukkede sig om Sedlerne. Hun fortsatte, men langsommere og hun tænkte, før hun talte.

"Hvad jeg faar imorgen, vil betale for flere Bøger og kanske for nogen faa, bare nogen faa andre Ting. Disse Sko er saa frygtelig tunge og varme, og de gjør saadan Støi paa Gulvet. Der er ikke en eneste Bomuldskjole foruden min i hele Bygningen. Nei, men hvad er det? Tante Margaret, hvad er det, du gjemmer der paa Fanget?" Hun snappede Livet og rystede det ud, mens hendes Ansigt straalte. "Er du begyndt at bruge Kjoleliv saa fine og knappet i Ryggen? Dette maa sikkert være for mig!"

"Det er jeg ogsaa sikker paa", sagde Margaret Sinton. "Tag af dig med engang og prøv den, og hvis den passer, skal jeg faa den færdig til imorgen. Her er nogen lave Sko ogsaa!"

"Elnora begyndte at danse. "Aa, dere kjære Folk!" raabte hun. "Jeg kan betale for dem imorgen Aften! Er det ikke glimrende! Jeg tænkte netop paa Veien hjemover, at jeg nok blev nødt til at faa nogen kjøligere Sko indtil senere, og jeg undrede mig paa, hvad jeg skulde gjøre, naar Høstregnet begyndte."

"Jeg mente at skaffe dig nogen tykke Kjoleskjørter og en Kaabe da", sagde Mrs. Comstock.

"Jeg ved, du sagde det!" raabte Elnora. "Men du behøver ikke nu. Jeg kan skaffe mig hvert eneste Plag, jeg behøver, selv nu. Og det næste vil bli, at jeg hjælper dig med Skatten, Mor."

Elnora viftede med Livet og begav sig ind i Sove-

værelset. Da hun aabnede Døren undslap der hende et lidet Glædesskrig.

"Hvad har dere Folk gjort?" forlangte hun at vide. "Jeg har aldrig seet saa mange gjilde Pakker før. Jeg er skræmt tildøde af Frygt for, at jeg ikke kan betale for dem alle og blir nødt til at give Afkald paa noget."

"Vilde du ikke tage dem, om du ikke kunde betale for dem, Elnora", spurgte hendes Moder øieblikkelig.

"Nei, ikke uden du gjorde det", svarede Elnora. "Ingen har Ret til at bringe noget, de ikke har Raad til, ikke sandt?"

"Men modtage dem af gamle Venner som Maggie og Wesley!" Mrs. Comstocks Stemme var mættet med Triumf.

"Allermindst af dem", svarede Elnora med Djærvhed. "Hellere af en Fremmed end af dem, som jeg skylder saa meget mere, end jeg nogengang kan betale."

"Det er godt, du behøver ikke", sagde Mrs. Comstock. "Maggie valgte ud disse Ting, fordi hun forstaar sig bedre paa det og har en saa god Smag. Du kan betale saa meget, du har Penge til, og om mere er nødvendig kanske jeg kunde sælge Slagteren en Kalv, eller hvis der er for kostbare Sager for os, kan de tage dem tilbage. Hvadsomhelst, som ikke er brugt, kan sendes tilbage. De var bare bragt her til at sees over."

Elnora begyndte at aabne Pakkerne. Hatten kom først.

"Mor!" raabte hun. "Mor, du har naturligvis seet den, men du har ikke seet mig med den. Jeg maa prøve den."

"Bare vov at sætte den paa Hovedet, før Haaret dit er vasket og ordentlig kjæmmet", sagde Margaret. "Mens det tørker kan du spise din Aftensmad og denne

Kjolen vil bli færdig. Saa kan du sætte paa dig dit nye Baand og den nye Hatten. Den lille runde Pakke ovenpaa Kurven er dine Strømper."

Margaret satte sig ned og begyndte at sy hurtig, og lidt efter aabnede hun Maskinen og fuldførte flere lange Sømmer.

Elnora var tilbage om nogen faa Minuter, holdende op sine Skjørter, idet hun trippede flot i de pene nye Sko.

Wesley og Margaret drog neppe Pusten paa en lang Stund. Saa gik Wesley for at fore Kreaturerne, Elnora dækkede Bordet, og da Vandet var hedt, fæstede Margaret et stort Haandklæde om Elnoras Skuldre og vaskede og tørrede det nydelige Haar ifølge de Anvisninger hun havde faaet den foregaaende Aften. Da Haaret begyndte at tørre, bølgede det ud og fangede Lyset, saa det skinnede og glimtede i det.

"Nu, Meningen er at lade det være naturlig akkurat som det krøller sig. Vov bare ikke at bruge den stygge, skjæmmende Krøllingen, Elnora", advarede Margaret. "Vask det paa denne Maade anden hver Uge, mens du gaar paa Skolen, ryst det ud og tør det. Skil det saa i Midten og stryg en Fjerdepart paa hver Side tilbage fra Ansigtet, fæst det saa bag med et Baand — saa, og Silkebaandet knyttes i en stor Sløife. Jeg skal vise dig." Margaret Sinton knyttede Baandene, et efter et, idet hun foldede dem, saa de ikke kunde sendes tilbage, mens hun forklarede, at hun forsøgte at finde ud, hvilket var mest klædelig. Saa kom hun med Regnkaaben, som satte Elnora i Henrykkelse.

For Wesley og Margaret var Elnoras opvakte, unge Ansigt, dets friske Farve, de tykke, mørke Øienbryn, de lysende blaagraa Øine, indrammet af krøllet rødlig

brunt Haar, det deiligste Syn paa Jorden, og i det Øieblik var Elnora straalende.

Hun satte Hatten paa Hovedet. Det var bare en bred, gulbrun Straahat med nydelige Paafuglfjær paa den ene Side. Margaret Sinton udbrød i Beundring, Wesley slog sig paa Knæet og pustede som en Vind, og Mrs. Comstock stod et Øieblik maalløs.

"Jeg skulde ønske, du havde spurgt om Prisen, før du tog den paa", sagde hun utaalmodig. "Vi kan aldrig have Raad til det."

"Den koster ikke saa meget, som du tror", sagde Margaret. "Ser du ikke, hvad jeg har gjort? Jeg fik dem til at tage af Vingefjærene, og jeg satte i Stedet paa nogen af de, Phoebe Simms gav mig af sine Paafugle. Den Hatten vil koste dig bare halvanden Dollar."

Hun undgik Wesley's Øine og saa lige paa Mrs. Comstock. Elnora tog Hatten af for at betragte den.

"Nei, det er jo dine rødlige, gulbrune Vingefjær!" udbrød hun. "Mor, se hvor nydelig de er paasat! Jeg synes de er fine. Jeg vilde meget heller have dem end de fra Butiken."

"Det samme vilde jeg", sagde Mrs. Comstock. "Hvis Margaret kan undvære dem, vil det bli en vakker Hat, og billig ogsaa. Du maa gaa forbi Mrs. Simms og vise hende den. De[illegible]e fornøie hende at se den."

Elnora sank ned paa én Stol, fordi hun kunde ikke staa længer, og betragtede sin ene Taa. "Sandelig, er ikke jeg en Dronning!" mumlede hun. "Hvad ellers har jeg faaet?"

"Bare et Belte, nogen Lommetørklæder og et Par høie Sko for Regnveirsdage og koldt Veir", sagde Margaret, idet hun rakte hende Pakkerne.

"De høie Skoene, det var min Ide", sagde Wesley. "Saasnart det regner er lave Sko ingenting tes, og ved at kjøbe to Par fik jeg dem lidt billigere. De lave koster to, de høie to femti, tilsammen tre og femogsytti. Er ikke det billig?"

"Det er sandelig Godtkjøb", sagde Mrs. Comstock, "hvis det er gode Sko og de ser ud til at være det."

"Dette", sagde Wesley og kom med den sidste Pakke, "er din Julepresent fra Tante Maggie. Jeg har en ogsaa, men den er hjemme. Jeg skal bringe den ned imorgen."

Han gav Margaret Paraplyen og hun rakte den til Elnora, som aabnet den og satte sig under dens Ly. Derpaa kyssede hun dem begge. Hun fik fat i en Blyant og et Stykke Papir og skrev ned Prisen paa alt, de havde bragt, undtagen Paraplyen, lagde Summen sammen og sagde leende: "Vil dere være saa snil at vente med Pengene til imorgen? Jeg skal have dem da sikkert."

"Elnora", sagde Wesley Sinton", vil du ikke —"

"Elnora, skynd dig ind her et Minut", raabte Mrs. Comstock paa hende fra Kjøkkenet. "Jeg trænger dig!"

"Et Øieblik, Mor", svarede Elnora, som kastede Kaabe og Hat af og slog ned Paraplyen, idet hun løb. Der var flere Ærind at gjøre i ast, og saa Aftensmaden. Elnora pratede ustanselig, Wesley og Margaret snakkede alt de kunde, mens Mrs. Comstock sagde et Ord nu og da, hvilket var alt hun pleiede at sige. Men Wesley Sinton holdt Øie med hende, og af og til lagde han Merke til en merkelig liden Vridning omkring hendes Mund. Han vidste, at hun for første Gang paa sexten Aar lo af noget. Hun tvang sig alt hun kunde

for at bevare sit sædvanlige alvorlige Ansigt. Wesley vidste, hvad hun tænkte paa.

Efter Aftensmaaltidet blev Kjolen færdig, og Planerne for den næste blev diskuteret og saa gik Sintons hjem. Elnora sankede sammen sine Skatte.

Paa Veien til Trappen standsede hun. "Maa jeg faa kysse dig Godnat, Mor?" spurgte hun ømt.

"Lad Kjælingen være", sagde Mrs. Comstock. "Jeg skulde tro du havde levet længe nok hos mig til at vide, at jeg ikke bryr mig om det."

"Men jeg vilde saa gjerne vise dig paa en eller anden Maade, hvor lykkelig jeg er og hvor jeg takker dig."

"Jeg undrer mig paa for hvad?" sagde Mrs. Comstock "Mag Sinton valgte de Sagerne og bragte dem hid og du betaler for dem."

"Ja, men du syntes villig til at lade mig have dem og du sagde, du vilde hjælpe mig, hvis jeg slet ikke kunde betale", fastholdt Elnora.

"Kanhænde jeg gjorde det", sagde Mrs. Comstock. "Kanhænde jeg gjorde. Jeg tænkte at faa kjøbt dig nogen tykke Kjoleskjørter til Høsten og jeg kan fremdeles gjøre det. Gaa tilsengs, og for al Del begynd ikke at skabe dig til foran Speilet og gjøre dig selv til Nar."

6te Kapitel. Pete Corson faar Samvittighedsnag.

Mrs. Comstock plukkede op adskillig Papir og blaaste ud Kjøkkenlampen. Hun stod en Stund midt i Stuen, gik saa ind i sit eget Rum og lukkede Døren. Siddende paa Sengekanten tænkte hun nogen Minuter paa noget og begravede saa pludselig Ansigtet i Puden og rystede igjen af Latter.

Nedover Veien traskede Margaret og Wesley Sinton. Ingen af dem havde et Ord at sige om hvad de begge tænkte paa. "Stegt!" hvæsede Wesley endelig. "Brunstegt! Har du nogengang føltd ig som et tosket Æsel før? Hvorledes gjorde Kjærringen det?"

"Hun gjorde det ikke!" svælgede Margaret i Taarer. "Hun gjorde ikke noget. Hun bare stolte paa Elnoras store Hjerte, at alt skulde gaa godt og alt gik godt. Hun er en Engel, Wesley. Men hun faar nok endnu at gaa igjennem. Lagde du Merke til da Kate Comstock greb de Pengene? Før sex Maaneder er omme vil hun være ude og skrabe Limberlost for Insekter og Pilespidser til at betale Skatter med. Jeg kjender hende."

"Det er mere end jeg gjør!" udbrød Sinton. "Hun gaar over min Forstand. Men der er naa lidt Latter igjen i hende. Neimen, om jeg troede der var. Jeg vædder en Dollar paa, at om vi kunde se hende i dette Minut, hun vilde storle over hvorledes vi kom tilkort."

Begge standsede i Veien og saa tilbage.

"Der er Lyset i Elnoras Rum", sagde Margaret. "Det stakkars Barn vil beføle de Klæderne og hænge over de Bøgerne til den lyse Morgen, men hun vil se skikkelig ud, naar hun gaar til Skolen ialfald. Ingen Pris er for høi at betale for det."

"Ja, hvis Kate lader hende gaa med dem! Mest sandsynlig, at hun lader hende gaa Ugen ud i det gamle Antræk."

"Aa nei", sagde Margaret. "Det tør hun ikke. Kate gjorde adskillige Indrømmelser, — store til at være hende — om hun end fik sin Vilje i Hovedsagen. Hun blev noksaa spag, og naar Elnora beviser, at hun kan gaa ud tomhændt om Morgenen og vende tilbage med saa mange Penge i Lommen, en armfuld Bøger og

være istand til at kjøbe alt det Udstyr, beviser hun, at hun bør tages i Betragtning, og Kate er klog nok. Hun vil betænke sig to Gange, før hun gjør det. Elnora vil ikke gaa paa Høiskolen i Bomuldskjole igjen. Bare se, om hun vil! Hun tør have faaet det bedste, hun vil faa paa en Tid, for mindst Penge, men det vil hun ikke vide, før hun forsøger at kjøbe Varer selv til samme Priser. Wesley, hvorledes var det med de Priserne? Krympede de ikke ind ganske betragtelig?"

"Du begyndte", sagde Wesley. "De Priserne var i Orden. Vi sagde ikke, hvad Varerne kostede os, men hvad de vilde koste hende. Hun tager naturligvis feil, naar hun tror sig istand til at betale alt det. Kan hun virkelig plukke op Sager til den Værdi omkring Limberlost? Skjønte ikke Fugledamen hendes Nød og bare gav hende Pengene?"

"Det tror jeg ikke", sagde Margaret. "Jeg synes jeg har hørt, at hun betaler eller tilbyder at betale for Insekter og Sommerfugle og jeg ved om Folk, som har solgt den Bankieren indianske Sager. Jeg hørte engang, at hans Pibesamling overgik den paa Hundredeaarsudstillingen i Philadelphia. De Sager har faaet Værdi nu."

"Ja, der er nu omtrent en Skjæppe af denslags Værdisager stablet op i Vedskuret, som er Elnoras; i det mindste jeg plukkede dem op, fordi hun sagde hun likte at have dem. Maggie, hvorledes i al Verden gjorde Kate Comstock det?"

"Du holder paa at gnaale paa det samme, Wesley. Jeg sagde dig, hun gjorde slet ikke noget. Elnora gjorde det! Hun spadserede ind og tog alt ud af Hænderne paa os. Sæt, at vi havde faaet Elnora, da hun laa i Buggen, og vi havde overøst hende med al den Kjær-

lighed, vi vilde have givet vort eget Barn, og vi havde forkjælet, stakret og skjærmet hende, til hun var blet den, som hun er blet ved at være alene, ved at lære at tænke selv og ved at faa al den Hundsing, Kate Comstock kunde give hende?"

"Vær du sikker!" kom det varmt fra Wesley. "Det skader ingen, at man holder af dem. Vi vilde ikke have gjort andet end holde af hende. Hun vilde have lært at arbeide, at være fornuftig, at studere, at voxe sig til Kvinde hos os, uden at behøve at pines som en stakkels hjemløs Hund."

"Men du forstaar ikke hvad jeg mener, Wesley. Hun vilde have voxet sig til en prægtig Kvinde hos os; det synes som om Elnora er født til at være en virkelig Kvinde, men slig som vi vilde have bragt hende op, vilde hun da faaet Verden at kjende, som hun gjør nu? Hvor er den Lidelse, Wesley, hun ikke fatter? Hvad hun har seet af sin Mor, har ikke gjort hende haard. Jeg tror, vi heller holder os udenfor. Kanhænde Kate Comstock ved, hvad hun gjør. Saasandt du lever, Elnora har voxet sig større af Hundsing end hun vilde af Kjærlighed."

"Neimen om jeg tror der nogengang var sagt Dybsindigheder uden at jeg ikke fattede dem", sagde Wesley, fordi jeg er dum og bøs og ingen Boglærdom har at snakke om. Naar du forklarer dig, forstaar jeg, hvad du mener, men sandelig tager det ikke haardt paa Elnora, alligevel. Og jeg holder mig ikke udenfor. Jeg vil have Øinene med mig bedre end før. Jeg fik min Næsestyver, men om jeg ikke gjætter ganske feil, saa lærte Kate Comstock en Lexe, ligesom jeg gjorde det. Hun lærte, at det var mit ramme Alvor at hale hende

for Retten, hvis hun ikke slakket lidt paa Tømmerne og hun vil nok slakke, bare vent og se."

Elnora tændte to Lys oppe paa Loftsværelset og satte dem paa det lille Bord, stablede saa Bøgerne op og lagde de kostelige Klæder bort med forelskede Blikke. Saa trak hun paa sig sin lille hvide Natkjole, rystede Haaret sit ud for at faa det til at tørre fuldstændig, satte en Stol bort til Bordet og aabnede andægtig en af Bøgerne. En sterk Træk feiede gjennem Loftsværelset, for det strakte sig i hele Husets Længde og havde et Vindu i hver Ende. Elnora reiste sig og gik for at lukke Vinduet mod Øst. Hun stod et Øieblik og saa paa Stjernerne, Himmelen og de mørke Kontyrer af de spredte Trær i det snart afskogede Limberlost. I Retning af hendes Insektkasse blinkede en liden bitte Lysstraale og forsvandt. Elnora rettede sig op og undredes. Var det klogt at lade hendes dyrebare Penge ligge derinde? Der var Lyset igjen, — det flakkede nogen Sekunder og var borte. Hun ventede, men hun saa det ikke igjen og vendte tilbage til sine Bøger.

En klodset Mandsskikkelse drog sig nedover Limberloststien.

"Fugledamen var ved Freckles' Plads i Kveld", mumlede han. "Jeg gad vide hvorfor?" Han tog af fra Stien og gik ind i Krattet og nærmede sig Kassen. Den lille elektriske Lampe, han havde paa Vesten, sendte ud det første Lysglimt. Han tog en Nøgle op Lommen, følte efter Hængelaasen og aabnede den. Han rev Laaget op og Lysstraalen glimtede igjen, mens han lod Øinene løbe over det indvendige. "Omtrent Fjerdeparten af Møllene borte. Elnora maa have været her med Fugledamen og givet dem til hende." Han stod strak et Øieblik. Da opdagede hans skarpe Blik Rullen

med Pengesedlerne, som i Hast var gjemt bag i Bunden af Kassen. Han snappede dem, slukkede Lyset, laaste Kassen ved at føle sig frem og begav sig hurtig nedover Stien. Nu og da standsede han og lyttede anspændt. Netop som han rak frem til Veien naaede et langt, ustøt Ul fra en Taarnugle hans Ører, og han standsede atter. Et Par Skridt videre nærmede en Skikkelse sig ham. "Er det dig, Pete?" kom det hviskende.

"Ja", svarede denne.

"Jeg kom nedover for at kige, da jeg saa Lyset dit", sagde han. "Jeg hørte Fugledamen var ved Kassen idag. Noget nyt?"

"Ikke det gran", sagde Pete. "Hun bare forsynte sig med omtrent Fjerdeparten af Møllene. Sandsynligvis har Comstock-Jenten skaffet hende dem. Hørte de var sammen. Hun vil vel faa Resten imorgen. Er ikke Sankingen knap nu om Dagen?"

"Jo, jeg skulde tro det", sagde den anden, idet han snudde om i Ærgrelse. "Skal du hjem nu?"

"Nei; jeg skal denne Veien", svarede Pete, for han havde faaet Øie paa Lyset fra Vinduet hos Comstocks og han likte at faa greie paa, hvorfor Elnoras Værelse var oplyst paa denne Tid af Døgnet. Han slentrede nedover Veien, idet han nu og da følte paa Rullen, som han ikke havde faaet Tid til at tælle. Han smaalo af og til.

"Føles fed nok ud til at betale sig", hviskede han. "Og du, Bill, kom akkurat syv Minuter for sent."

Loftsværelset var for langt, Lyset for nær den anden Ende og Huset stod altfor langt fra Veien til at han kunde se noget, skjønt han kløv over Gjærdet og gik tilbage et Stykke for at komme ligeoverfor Værelset.

Han vidste Mrs. Comstock kanske var vaagen og at hun undertiden tog en Tur til Myren bagenfor sit Hjem ved Nattetid. Til sine Tider hørtes der Skrig fra det Sted som skrækslammet enhver, som traf til at være i Nærheden, eller fik dem til at løbe som om det gjaldt Livet. Han brydde sig ikke om at krydse over bag Hytten. Han vendte tilbage til Veien, gik videre og kløv igjen over Gjærdet. Ligeoverfor Vinduet mod Vest kunde han se Elnora. Hun sad foran et lidet Bord og læste i en Bog mellem to Lys. Hendes Haar faldt i en glinsende Flom omkring hende og mens hun læste, rystede og løftede hun let paa det med en Haand. Manden blev staaende derude i Natten og betragtede hende.

Et Blad vendtes af og til for en lang Stund og Haartørkingen fortsatte. Manden nærmede sig. Billedet blev vakrere jo nærmere han kom det. Han kunde ikke se saa godt, som han ønskede, for der var et hvidt Moskitonet foran Vinduet og det ærgrede ham. Han krøb forsigtig nærmere, men Høiden hindrede Synet. Da huskede han det store Piletræ over Brønden, hvis Grene løb langs Vinduet paa Husets Vestside. Fra Barnsben af havde Elnora traadt fra Karmen ud paa en stor Gren og gledet ned den skraa Træstamme. Nu var han ved det og svang sig lydløst op. Kommen tre Skridt ud paa den store Gren, holdt han inde. Han var inden nogle faa Fods Afstand fra Pigen.

Elnora lukkede Bogen og lagde den tilside. Hun tog op et Haandklæde, samlede Haaret og gnidde det, lagde saa Haandklædet paa Skjødet og rystede det over dette. Saa blev hun siddende i dybe Tanker. Lidt efter lidt begyndte hun stille at tale. Skjønt Manden var saa nær, kunde han ikke først høre. Han bøiede sig tættere og lyttede anspændt. " . . . aldrig kunde

bli saa lykkelig", mumlede den stilfærdige Stemme. "Kjolen er saa vakker, Kaaben og alt — og saadanne Sko. Jeg behøver ikke at skamme mig igjen, nei aldrig, for Limberlost er fuld af værdifulde Møl og jeg kan altid fange dem. Fugledamen vil kjøbe flere imorgen og i overimorgen og næste Dag. Naar de er gaaet, kan jeg bruge hvert Minut til at sanke Kokonner og lede efter andre Ting, jeg kan sælge. Aa, Gud, tak for mine dyrebare, dyrebare Penge! Nei, jeg bad ikke forgjæves alligevel. Jeg tænkte, at da jeg bad Herren hjælpe mig, der i den store Hallen, saa vilde han ikke gjøre det, fordi jeg ikke havde bedt om det, før jeg gik did. Men jeg er hjulpet nu; jeg føler det." Elnora løftede sine Øine mod de blinkende Stjerner. "Jeg ved ikke stort om at bede paa den rette Maade", mumlede hun, "men jeg takker dig, Herre, fordi du hjalp mig da din Tid kom og paa din Maade."

Hendes Ansigt var saa oplyst, at det skinnede med en hvid Glans. To store Taarer fyldte hendes Øine og rullede nedover hendes smilende Kind. "Aa, jeg føler, at du har hjulpet mig og gjemt mig under dine Vinger", kom det inderlig og dermed blaaste hun ud Lysene og den lille Træseng knirkede under Vægten af hendes Legeme.

Pete Corson slap sig ned fra Grenen og kom sig ud paa Veien igjen. Han stod stille en lang Stund og gik saa tilbage til Limberlost. En liden Lysstraale flakkede i Retning af Kassen. Han standsede med en Ed.

"Nok en Hund, som forsøger at stjæle fra et Pigebarn", udbrød han, "men han tænker vel som jeg gjorde, at hvis han finder noget, tar han det fra en Kvinde, som har god Raad."

Han fortsatte, men langs Gjærderne og meget forsigtig.

"Myren synes at være livlig inat", mumlede han. "Det er tre af os ude."

Han tog af ved en Sænkning ved det nordvestlige Hjørne, satte sig ned paa Marken, hentede frem en Blyant fra Lommen, rev ud et Blad i en liden Notisbog og skrev med megen Møie nogen faa Linjer ved det Lys, han bar paa sig. Derpaa gik han tilbage til Omegnen af Kassen og ventede. For hans indre Blik saa han Synet af det smukke hvide Væsen med det udslagne Haar. Han smilte og tilbad det i sine Tanker, til et fjernt Hanegal forkyndte Morgendæmringen.

Da laaste han op Kassen igjen og stak Pengene tilbage igjen, idet han lagde den beskrevne Lap ovenpaa dem og gik saa tilbage til sit Skjul, hvor han forblev, indtil Elnora næste Morgen kom nedover Stien, net og yndig i ny Kjole og Hat.

Hun havde havt et svare Stræv med Haaret sit. Det bølgede og krøllede sig og glinsede og hun kunde ikke hjælpe for at se hvilken klædelig Ramme, det dannede om hendes Ansigt. Men af Hensyn til sin Moders Følelser havde hun bidt Tænderne sammen og bundet Haaret tæt ind til Hovedet med en Skolisse. At Moderen holdt Øie med hende, var hun uvidende om, men netop som hun skulde til at gribe det vakre brune Baand, talte Moderen.

"Det er bedst du lader mig knytte det. Du kan ikke strække dig bagover og gjøre det rigtig."

Det gav et Sæt i Elnora. Hendes Moder havde aldrig før tilbudt sig at gjøre noget for hende, som hun paa nogen mulig Maade kunde gjøre selv. Hun kviede sig ved Tanken paa, hvordan Moderen vilde ordne den

Sløifen, men Elnora turde ikke afslaa. Tilbudet var for dyrebart. Det turde aldrig bli gjort igjen.

"Aa, tak!" sagde hun, idet hun satte sig ned og holdt Baandet frem.

"Moderen gik tilbage et Stykke og betragtede hende kritisk.

"Det var ikke paa den Maaden Mag Sinton ordnede Haaret dit igaaraftes", oplyste hun. "Du lille Tosse! Du forsøger at klappe det ned paa Hovedet for min Skyld, men tu tager feil. Jeg likte det langt bedre, den Maaden Mag gjorde det paa. Du saa ikke saa afpillet ud."

Da Elnora saa sig i Speilet, var Sløifen knyttet ganske nydelig, og hvor den gyldenbrune Farve passede til det glinsende Haar! Netop da aabnede Wesley Sinton Døren.

"Godmorgen", raabte han hjertelig. "Elnora, du ser skjøn ud som et Billede. Nei, hvor søð, du er. Om nogen af de Bygutterne blir næsevise, bare fortæl det til Onkel Wesley, og han skal pikke dem. Her er Julepresenten fra mig." Han rakte Elnora Madboxen med hendes Navn kunstnerisk udskaaret paa Remmen.

"Aa, Onkel Wesley!" det var alt, Elnora kunde sige.

"Tante Maggie fyldte den for dig for ligesom at indvie den", sagde han. "Nu, hvis du er færdig, saa skal jeg samme Veien, og du kan faa kjøre næsten til Onabasha med mig og spare saa meget paa de nye Sko."

Elnora drog Remmen ud og aabnede Laaget. Der fandtes Kniv, Gaffel, Ske og Servietter, Melkeflaske og fire Smørrebrød pakket i Silkepapir, og der var smaa Rum for Kjød og Salat og en Kop med Æggemelk.

"Aa, Mor!" raabte Elnora. "Aa Mor, er den ikke

storartet? Hvorledes kunde du tænke ud noget sligt, Onkel? Ingen vil have finere Madbox end jeg. Aa, Tak, Tak. Det er den nydeligste Present, som jeg nogensinde har faaet. Hvor det er morsomt at have Jul i September."

"Det er sandelig en praktisk Box", tilkjendegav Mrs. Comstock sit Bifald, mens hun nøie mønstrede hver Enkelthed. "Jeg vædder, du er glad nu, at du hjalp Mag og Wesley, naar du kunde, Elnora?"

"Ja, tralala", lo Elnora, "og næste Gang, de har en travel Dag, skal jeg komme igjen, om jeg saa skal være hjemme fra Skolen."

"Det skal du slet ikke", sagde den henrykte Sinton. "Kom nu, hvis du skal gaa!"

"Om jeg kjører, kan du vente bare et Minut, mens jeg løber ind paa Myren til Kassen min?" spurgte Elnora.

"Ja selvfølgelig", sagde Wesley flot. Han gottede sig saa inderlig, at intet kunde skynde paa ham. Saa kjørte de afsted, mens en bleg Kvinde saa efter dem fra Døren. Hendes Hjerte føltes ligesom mere saart, end vanlig.

"Jeg skulde give meget for at høre, hvad han siger til hende", sagde hun bittert. "Altid kommer han sættende, og altid gjør han noget, jeg ikke har Raad til. Hvor i al Verden fik han Tag i den Ting og hvad kostede den?"

7de Kapitel.

Elnora blir advaret. Billy viser sig paa Scenen.

Saa gik Mrs. Comstock ind og begyndte Dagens Arbeide, men blandet med hendes Sjæls rugende Bitter-

hed var Indtrykket af et indtagende ungt Ansigt, lysende af en Glæde, som aldrig før var seet i det, og hun gjentog igjen og igjen: "Jeg gad vide, hvad han siger til hende?"

Hvad han sagde, var, at hun saa frisk og nydelig ud som en Blomsterbuket og at hun maatte være forsigtig og ikke træde i Sølen eller rispe op Skoene, naar hun gik til Kassen.

Elnora fandt Nøglen og aabnede Laaget.

Ikke hvor hun havde lagt dem, men ganske iøinefaldende laa hendes lille Rul med Sedler, og ved Siden en ubehjælpelig beskrevet Lap. Elnora tog den forbauset op.

"Tjære Elnory, den almegtie Gud hjælper dig nok, tvil ikke paa de'. Desse Pengane dine ble tat bort en Stun' inat men de lægges tebage me' Renter. For Guds Skyl' gaa alri te Myren om Natten eller senkvelds eller om Morraen og ikke gaa langt afveien noengang. Værre Ting, end du veit, kunne hænne dig. — Ein Ven."

Elnora begyndte at skjælve. Hun saa sig hurtig omkring. Den fugtige Jord foran Kassen bar Merker efter store, tunge Fødder. Hun greb Pengene og Lappen, gjemte dem inde paa Brystet, laaste Kassen og satte paa Sprang til Veien. Hun var saa stakaandet og hendes Ansigt var saa hvidt, at Sinton lagde Merke til det.

"Hvad i al Verden er i Veien, Elnora?" spurgte han, idet han hjalp hende op i Vognen.

"Jeg er halvt bange", stønnede hun.

"Blaas, blaas, Barn!" sagde Wesley Sinton. "Ingenting i Livet at være bange for. Hvad er hændt?"

"Onkel Wesley", sagde Elnora, "jeg havde flere Penge, end jeg bragte hjem igaaraftes, og jeg gjemte dem i

Kassen. Nogen har været der. Jorden var nedtrampet rundt omkring, og jeg fandt denne Lappen."

"Og Pengene er gaaet, skal jeg vædde?" sagde Sinton opbragt.

"Nei", svarede Elnora. "Læs Lappen, og aa, Onkel, sig mig, hvad det betyder!"

Sintons Ansigt var en Gaade. "Jeg ved ikke, hvad det betyder", sagde han. "Bare en Ting er tydelig, og det er, at et eller andet Bæst, som ikke egentlig ønsker at skade dig, har kastet sine Øine paa dig. Du faar holde dig langs Veiene, hvor det er aabent, og ikke lade selv den største Møl i Verden narre dig ud af din Mors eller vor Hørsel. Det er hvad det betyder ret og slet."

"Netop nu, da jeg kan sælge dem, og nu, da alt gaar saa godt netop paa Grund af dem. Jeg kan ikke — jeg kan ikke holde mig borte fra Myren. Limberlost skal kjøbe Bøgerne, Klæderne, betale Skolepengene og til og med starte et Collegefond. Jeg simpelthen kan ikke."

"Du faar gjøre det", sagde Sinton. "Det er tydelig nok. Du gaar ind paa Myren paa din egen Resiko, endog midt paa Dagen."

"Onkel Wesley", sagde Pigebarnet hviskende, "igaaraftes da jeg gik tilsengs, var jeg saa lykkelig, at jeg forsøgte at bede, og jeg takkede Gud, fordi han havde "gjemt mig under sine Vinger." Men hvorledes i al Verden kunde nogen vide det?"

Wesley Sintons Hjerte gav et Hop i Brystet paa ham. Hans Ansigt blev blegere end Elnoras.

"Bad du høit, kjære?" hviskede han næsten.

"Kanhænde jeg sagde nogen Ord høit", svarede hun. "Jeg gjør undertiden det. Jeg har aldrig havt nogen at tale med, og jeg har legt og snakket med mig selv hele mit Liv. Du har ofte grebet mig i det, men det

gjør altid Mor fint, hvis hun gjør det. Hun siger, det er taabelig. Jeg forglemmer mig og gjør det, naar jeg er alene. Men, Onkel Wesley, om jeg sagde noget igaaraftes, ved du det var bare Hviskken, fordi jeg maa have været saa ræd for at vække Mor — du forstaar? Jeg sad oppe til sent og lærte en Lexe."

Sinton kom til sig selv igjen. "Jeg skal standse paa Tilbageveien og undersøge Kassen", sagde han. "Kanske jeg kunde finde en Ledetraad. Det andet — det var bare tilfældig. Det er et almindelig Udtryk. Alle Prester bruger det. Om jeg skulde bede, vilde det være det første, jeg sagde."

Farven vendte tilbage i Elnoras Ansigt.

"Fortalte du din Mor om disse Penge, Elnora?" spurgte han.

"Nei, det gjorde jeg ikke", sagde Elnora. "Det var stygt ikke at gjøre det, men jeg var ræd. De rydder Myren saa fort, ser du. Det blir hvert Aar vanskeligere at finde noget der og indianske Sager blir sjeldnere. Jeg har foresat mig at tage Afgangsexamen, og det tager fire Aar, med mindre jeg kan gjøre det paa kortere Tid. Det betyder $20 i Skolepenge hvert Aar, nye Bøger og nye Klæder. Der vil aldrig bli saa meget paa en Gang igjen — det jeg ved af, og jeg er simpelthen nødt til at holde paa Pengene. Jeg turde ikke fortælle hende om det af Frygt for, at hun vilde have Pengene til Skatter, og hun maa jo sælge et Træ eller nogen Kreaturer af den Grund, ikke sandt, Onkel Wesley?"

"Det kan du forlade dig paa, hun maa!" sagde Wesley. "Bare sæt du dine Smaaskillinger i Banken og nævn det aldrig til en levende Sjæl. Det synes ikke at være rigtig, men dit Tilfælde er noget for sig. Hvert

Ord, du siger, er sandt. Du vil faa mindre udaf Myren for hvert Aar og alt vil bli sjeldnere efter hvert. Om du nogengang faar lidt tilovers, kan det bli Begyndelsen til dit Collegefond. Du ved, du skal gaa paa College, Elnora!"

"Ja, naturligvis skal jeg", sagde hun.

Hun hoppede ned af Vognen og fandt snart, at Bøgerne, Madboxen og Boxen med Pilespidserne var et helt Læs. Hun var næsten naaet til Broen over Veien, da hun hørte ynkelige Skrig fra et Barn. Gjennem en af Udkantens Frugthaver kom en liden Gut springende, jaget af en svær Hund, som blev hidset af en Mand i Baggrunden. Elnoras Medfølelse var øieblikkelig paa den forfulgte Guts Side. Hun slap sine Sager ned paa Broen, fik fat i en Sten og kastede den med øvet Haand paa Hunden. Denne krympede sig sammen med et Hyl, Gutten naaede Gjærdet og Elnora var der for at hjælpe ham over. Da han stod paa Toppen, svingede hun ham ned paa Marken, men han klyngede sig til hende, omfavnede hende fast, hikstende og skjælvende af Angst. Elnora bar ham til Broen og sad med ham i sine Arme. Først var hans Svar paa hendes Spørgsmaal utydelige, men tilsidst blev han beroliget, saa hun kunde forstaa ham.

Han var rigtig en stakkar af en Gut, bare Skind og Ben; det solbrændte, fregnede Ansigt var oversmurt med Taarer og Støv, hans Klæder var ubeskrivelig skidne, Stortaaen paa den ene Foden var en eneste betændt Masse fra en afbrukket Negl og han havde Saar over hele den synlige Del af Kroppen.

"Du vilde ikke pusse Hunden paa en Gut for bare at tage nogen faa Æbler, naar du gav dem til Grisene i skuffevis hver Dag, vilde du?" sagde han.

"Nei, det vilde jeg ikke", sagde Elnora med Harme,

"Du vilde give Gutten alle de Æbler, han vilde have, hvis han ikke havde smagt Frokost og var saa sulten, at han havde vondt i Maven, vilde du ikke?"

"Jo, det vilde jeg", sagde Elnora.

"Hvis du havde noget at spise nu, du vilde give mig noget med engang, vilde du ikke?"

"Jo", sagde Elnora. "Der er ingenting uden Sten i den Pakken. Men Middagsmaden min er i den Boxen. Jeg vil gjerne dele med dig." Hun aabnede Boxen. Den forsultne Gut gav et lidet Skrig og rakte ud begge Hænder. Elnora holdt den tilbage.

"Hvad spiste du til Aftens igaar?"

"Ingenting."

"End til Middag?"

"Et Æble og nogen Vindruer, jeg stjal."

"Hvis Gut er du?"

"Gamle Tom Billings."

"Hvorfor skaffer ikke din Far dig noget at spise?"

"Han gjør det for det meste, men han er fuld nu."

"Hys! Du maa ikke sige det!" sagde Elnora. "Han er din Far!"

"Han brugte op alle Pengene for at blive fuld ogsaa", sagde Gutten, "og Jimmy og Belle skriger efter Frokost. Jeg vilde have klaret mig med et Æble for mig selv, men jeg forsøgte at faa Tag i nogen til dem, og Hunden kom for nær mig. Men du kan kaste, kan du ikke?"

"Ja", medgav hun. Hun hældte Halvten af Melken i Koppen. "Drik dette", sagde hun og holdt den op til ham.

Gutten svælgede Melken og bandede af Fryd, idet han greb Koppen med skjælvende Fingre.

"Hys!" raabte Elnora. "Det er frygtelig!"

"Hvad er frygtelig?"

"At sige saadanne skrækkelige Ord."

"Pyt, Papa siger værre end det, hver Gang han drager Pusten."

Elnora stirrede ind i det snurrige Ansigt og saa, at Barnet var ældre end hun havde tænkt. Efter det haarde, gammelmodige Udtryk at dømme kunde han have været firti.

"Ønsker du at bli lig din Far?"

"Nei, jeg vil bli lig dig. Kunde en Engel være penere end dig! Kan jeg faa mere Melk?"

Elnora tømte Flasken og Gutten slugte hver Draabe i Koppen. Han trak et Tilfredsstillelsens Suk, mens han gloede hende ind i Ansigtet.

"Du vilde ikke gaa bort fra din lille Gut, vilde du?" spurgte han.

"Er nogen gaaet bort fra dig, da?" spurgte Elnora tilbage.

"Ja; min Mor gik bort fra mig og Jimmy og Belle ogsaa," svarede Gutten. "Du vilde ikke gaa bort fra din lille Gut, vilde du?"

"Nei".

Gutten saa med Begjærlighed paa Boxen. Elnora løftede op et Smørrebrød og lod Hønsestegen komme tilsyne. Gutten smattede af Henrykkelse.

"Du, jeg kunde spise det Stoffet i Glasset og den andre Æsken der og tage Brødet og Hønsestegen med til Jimmy og Belle", foreslog han.

Elnora afdækkede i Taushed Æggemelken med syltede Kirsebær ovenpaa og rakte den og Skeen til Barnet. Aldrig har Mad forsvundet hurtigere. Salaten

fulgte og dernæst et Smørrebrød og et halvt Hønsebryst.

"Det er bedst jeg lader Resten være igjen til Jimmy og Belle", sagde han. "De er halvvilde af Sult."

Elnora gav ham Levningerne af den omhyggelig tillavede Middagsmad. Gutten slog Kløerne i dem og løb afsted, hoppende som om han var vild.

Elnora dækkede over Tallerkenen og Koppen, pudsede Skeen, placerede den paa sin Plads og lukkede den nydelige Box, og hun kunde ikke andet end le en liden frygtsom Latter.

"Om Tante Margaret vidste om dette, vilde hun aldrig tilgive mig", sagde hun. "Det synes som om Hemmelighedsfuldhed bogstavelig talt blir tvunget paa mig, og jeg afskyr det. Hvad skal jeg nu gjøre til Middag? Jeg blir nødt til at gaa og sælge mine Piler, saa jeg kan faa Penge til et Kafésmørrebrød."

Og hurtig spaserede hun ind til Byen, solgte sine Spidser for god Pris, satte Pengene i Banken og gik paa Skolen med en net liden Bankbog og Limberlostlappen omhyggelig foldet indi den. Elnora gik den Morgen ned gjennem den store Sal, og ingen lagde det mindste Merke til hende. Hun saa nemlig ud som alle de andre. Men i Kaaberummet var der Medlemmer af hendes Klasse.

"Se paa Pigen fra Limberlost i de Klæder, som den Konen gav hende!"

Ingen mente visselig, at hun skulde høre dette, men Hviskingen var for høi.

Elnora vendte sig mod dem. "Jeg beder om Undskyldning", sagde hun ustøt; "jeg kunde ikke hjælpe, at jeg hørte det! Disse Klæder har ingen givet mig. Jeg har selv betalt for dem."

En Stemme mumlede et "om Forladelse", men de Ansigter, som mødte hende, afspeilede Tvil.

Elnora følte sig uvel. "Tante Margaret valgte dem ud, og hun agtede at forære mig dem", forklarede hun, "men jeg vilde ikke modtage dem. Jeg betalte for dem selv." Der blev Dødsens stille.

"Tror dere mig ikke?" stønnede Elnora.

"Det er virkelig noget, som ikke kommer os ved", sagde en anden Pige. "Kom lad os gaa."

Elnora stillede sig foran den, som havde talt. "Jo, dette vedkommer dig", sagde hun, "fordi du fortalte noget, som ikke var sandt. Hvad jeg har paa, har ingen givet mig. Jeg har selv betalt mine Klæder med Penge, jeg har tjent ved at sælge Møl til Fugledamen. Jeg kom netop fra Banken, hvor jeg satte ind, hvad jeg havde tilovers. Her er Kvitteringen." Elnora trak ud den lille røde Bog og tilbød hende at se. "Du vil uden Tvil tro paa den."

"Ja, naturligvis", sagde den Pige, som først havde talt. "Vi traf slig en elskelig Kone i Brownlee's Butik, og hun sagde, hun ønskede vor Hjælp med at kjøbe nogen Sager for en Pige og saaledes kom vi til at kjende til det."

"Den kjære Tante Margaret", sagde Elnora, "det var ligt hende at spørge dere. Er hun ikke storartet?"

"Jo, det er hun virkelig", raabte alle i Kor.

Elnora satte fra sig Madboxen og Bøgerne og tog af sig Hatten, som hun hængte ved Siden af de andres. Mens hun vendte Ryggen til, kom Pigen fra Sammenstødet den første Dag ind i Værelset og gik lige bort til Rækken og med et Udbrud af Beundring tog ned Elnoras Hat.

"Netop hvad jeg altid har ønsket mig", sagde hun.

"Jeg har aldrig i mit Liv seet saa vakre Fjær. De passer min nye Klædesdragt til Fuldkommenhed. Jeg simpelthen maa faa fat i den Slags Fjær til min Hat. Jeg har aldrig seet Magen. Hvis er det, og hvor kom den fra?"

Ingen sagde et Ord, for Elnoras Spørgsmaal, Svaret og hendes Svar havde gaaet Høiskolen rundt. Enhver vidste, at Limberlostpigen var den overlegne, og Saddie Reed havde ikke følt elskværdig, da den lille Krøl var blet føiet til Elnoras Navn i Algebraklassen. Elnora saa sig forvirret omkring, men ingen hjalp hende. Saddie Reed saa fra Hatten paa Ansigterne omkring og undredes.

"Dette er jo Nybegyndernes Afdeling. Hvis Hat er det?" spurgte hun igjen, denne Gang utaalmodig.

"Det er Dusken paa Maisstilken", sagde Elnora med en forceret Latter.

"Svaret gjorde Lykke. Alle skraalte. Saddie Reed blev rød, men hun lo ogsaa.

"Godt, den er vakker", sagde hun, "især Fjærene. De er netop, hvad jeg ønsker mig. Jeg ved jeg fortjener ingen Venlighed af dig, men jeg skulde ønske, du vilde sige mig i hvis Butik, du fik de Fjærene."

"Saa gjerne", sagde Elnora. "Du kan ikke faa Fjær som disse i en Butik. De er fra en levende Fugl. Phoebe Simms samler dem eftersom Paafuglene fælder dem. De er Vingefjær fra Hannerne."

Saa blev der fuldstændig Taushed. Hvorledes kunde Elnora vide, at ikke en Pige der vilde have fortalt det?

"Jeg er ikke i Tvil om, at jeg kan faa nogen", tilbød hun sig. "Hun gav Tante Margaret en hel Del, og disse er nogen af dem. Jeg er ganske sikker paa, hun har flere og kan undvære nogen."

Saddie Reed maatte le. "Du behøver ikke at bry dig", sagde hun, "jeg blev narret. Jeg troede, de var kostbare Fjær. Jeg vilde have dem til en Syv Dollars Barret, Magen til min nye Spadserdragt. Hvis de er plukket op af Marken, kunde jeg virkelig ikke bruge dem."

"Bare paa enkelte Steder", sagde Elnora. "De dækker ikke netop Jorden. Phoebe Simms' Paafugl er de eneste inden Miles Omkreds fra Onabasha, og de fælder bare engang om Aaret. Hvis din Hat bare koster $20, er den neppe god nok for de Fjær. Du forstaar, den almægtige lagede og farvede dem selv, og han sætter den samme Slags paa Phoebe Simms' Paafugl, som han satte paa Familiens Stamfar i Skogene paa Ceylon langt tilbage i Tiden. Hvilkensomhelst Slags fabrikeret Fjær fra New York eller Chicago vil være god nok for din lille syve Dollars Hat. Du burde have noget uendelig meget bedre end det for at bli værdig til Fjær, som er Skaberens Verk."

Nei, hvor Pigerne lo! En af dem spadserede med Elnora til Auditoriet, sad med hende under Øvelserne og forsøgte at tale saa ofte hun turde, for at Elnora ikke skulde se alle de nysgjerrige og beundrende Blikke, hun var udsat for. For den brunøiede Gutten plystrede og alslags Minespil gik for sig bag Elnoras Ryg den Dag. Lykkelig som hun var med sine Bøger, vidste ingen hvor meget hun saa, og af hvor optaget hun var med sine Studier, var det klart, at hun brydde sig for lidet til at lægge Merke til noget. Det blev snart forstaaet, at til at være ubemerket og til at arbeide, stod hele Elnoras Hu.

Efter Skolen var forbi, gik hun atter til Fugledamen, og sammen besøgte de igjen Myren og Elnora blev kvit

flere Exemplarer. Denne Gang bad hun Fugledamen at beholde Pengene til næste Dags Middag, da hun vilde komme og hente dem og faa dem sat i Banken. Hun spadserede langsomt hjem, for Besøget paa Myren havde med fuld Magt bragt hende til at huske Oplevelsen om Morgenen. Hun snudde og vendte paa den lille beskrevne Seddel, for hun vidste ikke, hvad den betød, dog den frembragte en ubestemt Frygt.

8de Kapitel.

Mrs. Comstock vil "vise Mag en Ting eller to." Billy igjen.

Det var Wesley Sinton, som virkelig grublede over Problemet, mens han kjørte omkring og udførte sine Forretninger. Han behøvede ikke at spørge sig selv, hvad Seddelen betød; han vidste det. Den gamle Corson-Bande holdt fremdeles sammen. Ældre Medlemmer, som havde undgaaet Loven, havde faaet et Tilskud i en yngre Broder af Jack og de mødte i det tykkeste af de faa gjenværende tætte Steder ved Myren for at drikke, spille Kort og dovne sig. Saa ret som det var, hørte man om et Indbrud paa en Gaard, hvor Farmeren den Dag havde solgt Hvede eller Mais og ikke været i Banken eller i nogen Nabolandsby.

Mrs. Comstocks og Elnoras Hjem stødte op til Myren. Dernæst kom Sintons Land og ikke et andet Hus omkring eller en anden Mand at faa Tag i, i Tilfælde af Fare. Hvem der end skrev den Seddelen, havde lidt menneskelige Følelser i Brystet, men en Ting var aabenbart, at han frygtede sin egen Styrke om Elnora faldt i hans Hænder. Hvor havde han været den foregaaen-

de Nat, da han hørte den Bøn? Var det første Gang, han havde været i en saadan Nærhed? Sinton kjørte hurtig, for han vilde naa Myren før Elnora og Fugledamen kom der efter flere Møl. Klokken var næsten 4, da han var ved Kassen. Han lagde sig ned paa Knæerne og undersøgte Marken med alle Sanser vaagne. Han fandt to eller tre Hælaftryk. De var efter Elnora og Fugledamen. Hvad Sinton vilde faa greie paa, var, om alle de andre Aftryk var en Mands. Det var let at se, at de ikke var. Der var dybe jevne Aftryk af temmelig nye Sko og andre var af en godt slidt Hæl, som havde sunket dybere i ved Indsiden af Aftrykket end ved den ydre Kant. Nogen af Corsons gamle Bande holdt uden Tvil Øie med Kassen og Kvindernes Besøg til den. Der var ingen Fare for, at nogen skulde angribe Fugledamen. Hun gik aldrig til Myren om Natten, og paa hendes Ture om Dagen vidste enhver, at hun bar en Revolver, som hun forstod at bruge og saaledes kunde hun sysle frygtløst med sit Arbeide.

Sinton var bange for Elnora og dog vilde han ikke føie denne Frygt til Katharine Comstocks øvrige Byrder eller forstyrre Elnoras Glæde ved hendes Arbeide. Han standsede ved Huset og gik langsomt op Stien. Mrs. Comstock sad paa Trappen og syede paa noget. Hun lod sit Arbeide falde ned paa Fanget, lagde sine Hænder paa det og saa ham udfordrende ind i Ansigtet.

"Du lader ikke Græs gro under dine Fødder", sagde hun.

Sinton lagde Merke til hendes hvide, fortrukne Ansigt og forstod.

"Jeg maatte afsted for at betale en Gjæld og faa ordnet med denne Aabningen af Grøften, Kate."

"Du sagde, du vilde stævne mig."

"For al Del, Kate!" udbrød Sinton. "Er det, hvad du har tænkt paa i hele Dag? Jeg sagde dig jo igaar, før jeg gik, at jeg vilde ikke behøve at gjøre det. Sig mig, ser du nogengang noget omkring Myren, som tyder paa, at den gamle Corson-Banden endnu er ilive?"

"Jeg kan ikke sige, at jeg gjør det", sagde Mrs. Comstock. "Jeg ser undertiden nogen hoppende Lys i den Retning, men jeg tog det altid for Folk, som gik langs Veien med Lygter."

"Kate, jeg maa fortælle dig noget. Elnora standsede ved Kassen idagmorges og nogen havde havt den oppe inat."

"Sprængt Laasen?"

"Nei. Brugt en falsk Nøgle. Og idag hører jeg, at der var en Mand her igaar Nat. Jeg blir nødt til at snuse omkring lidt."

Sinton gik til Østsiden af Huset og saa op mod Vinduet. "Der var ingen Maade at komme op der uden Stige, for Bjælkene var tilhuggede og Murkalken fyldte Sprækkerne, saa det blev jevnt. Saa gik han til Vestsiden. Han stod ligeoverfor Pilen, da han snudde om Hjørnet. Han undersøgte nøie Stammen. Det kunde ikke tages feil af, at smaa Klumper sort Myrjord hang fast paa Træets Sider. Han greb fat i de nederste Grene og kløv op i Pilen. Der var Jord paa den store Gren foran Elnoras Vindu. Han stod paa den og holdt sig i en mindre Gren, akkurat som en anden havde gjort Aftenen i Forveien og saa ind i Værelset. Han kunde se meget lidet, men han vidste, at om det havde været mørkt udenfor og tilstrækkelig Lys for Elnora til at læse ved indenfor, kunde han have seet med Lethed. Han lagde Ansigtet tæt op til Nettet, og han kunde nu se Sengen med Hovedet mod Øst, og ved Fod-

enden Bordet med Lysene og Stolen foran det, og da vidste han, hvor Manden havde været, som havde hørt Elnoras Bøn.

Mrs. Comstock havde fulgt ham rundt Hjørnet og stod og saa paa ham. Tror du nogen Slamp af en Fyr har sneget sig op der for at kige paa Elnora?" spurgte hun harmfuldt.

"Der er Jord paa Stammen og en hel Del paa Grenen", sagde Sinton. "Var det ikke bedst at faa en Sag og lade mig skjære af denne Grenen?"

"Nei langt ifra", sagde Mrs. Comstock. "For det første har Elnora krøbet ned fra det Vinduet paa den Grenen hele sit Liv, og den er hendes; for det andet, jeg er ikke ræd nogen, naar jeg har faaet Advarsel. Hvis nogen Kraake sætter sig paa den Pinden igjen, skal han faa lede efter Fjærene sine. Se langs Gjærdet, om du kan opdage, hvor han kom ind."

Det var let at finde, da der var Fodspor et godt Stykke vestenfor Huset.

"Gaa du bare hjem og tir dig ikke selv op", sagde Mrs. Comstock. "Jeg skal klare dette. Om du skulde høre Middagsklokken midt paa Natten, kan du komme ned. Men jeg vilde ikke fortælle noget til Elnora. Hun faar tænke paa sine Lexer, hvis hun skal gaa paa Skole."

Da Husarbeidet var færdig den Aften, tog Elnora sine Bøger og gik til sit Rum for at forberede sig til Morgendagen, men med faa Minuters Mellemrum saa hun over mod Myren for at se om der var Lys nær Kassen. Mrs. Comstock karet sammen Kullene i Komfyren, tog frem Madboxen og satte sig ned og betragtede den morsk. Endelig reiste hun sig.

"Gad vide, hvorledes det vilde være at vise Mag Sinton en Ting eller to", mumlede hun. Mrs. Com-

stock var tidlig oppe rakte Elnora Madboxen uden et Ord, da hun gik næste Morgen.

"Tak, Mor", sagde Elnora og begav sig afsted. Hun spadserede nedover Veien uden at se sig til Siden, indtil hun kom til det Hjørne, hvor hun i Almindelighed tog af til Myren. Hun standsede, kastede et Blik i den Retning og smilte. Derpaa vendte hun sig og saa tilbage. Der var ingen at se i nogen Retning. Hun holdt sig til Veien, indtil hun var vel rundt Hjørnet. Der satte hun sig paa en Græsflek, lagde Bøgerne ved Siden af sig og aabnede Madboxen. Hun kunde neppe tro sine egne Øine. Det halve af Pladsen for Brød var fyldt med delikate Smørbrød med Æg paa og Resten med duftende Kryddérikage. Der var opskaaret Skinke, som hun vidste var god, og der var Tomat og Selleri-Salat, og i Glasset var der syltede Pærer, klar som Rav. I Flasken var der Melk, to Argurker i Silkepapir laa i Drikkebægeret og en ren Serviet i Ringen. En mere delikat og lækker Middag kunde ikke tænkes, det var Elnora sikker paa og — hendes Moder havde tillavet den for hende.

Hun kastede et Blik omkring sig og vendte sig derpaa mod sin gamle Tilflugt, Himmelen over. "Hun holder af mig!" raabte den lykkelige Pige. "Saasandt som jeg er født, hun holder af mig; hun har bare ikke fundet det ud endnu!"

Efter Skolen skulde hun gaa med Fugledamen til Kassen efter den sidste Ladning. Lørdag vilde hun bringe Pilespidserne og andet til Banken. Det vilde gjøre Slut paa hendes nærværende Forraad og skaffe hende Penge nok til at betale for Bøger, Skolepenge og Klæder for i det mindste to Aar. Hun vilde arbeide sent og tidlig med at sanke Nødder. I Oktober vilde hun

sælge alle de Bregner, hun kunde finde. Hun maatte samle Prøver af alle Slags Blade, før de faldt af, og senere samle ind Reder og Kokonner og have Øinene oppe for hvad Smaaskolen kunde bruge. Hun vilde tale med Bestyreren den Aften om at sælge Prøver til Distriktsbygningen. Hun maatte være foran alle andre, hvis hun ønskede at skaffe disse Ting. Planlæggende dette nærmede hun sig Broen.

At der var nogen paa den, kunde sees paa Afstand. Da hun naaede frem til den, fandt hun den lille Gut fra igaar, ventende paa hende med et tillidsfuldt Smil.

"Vi har noget til dig!" oplyste han uden at hilse. "Dette er Jimmy og Belle — og vi har en Present til dig."

Han rakte frem en Pakke i brunt Papir.

"Nei, hvor pent af dig!" sagde Elnora. "Jeg troede du havde glemt mig, da du løb afsted saa fort igaar."

"Nei, jeg glemte dig nok ikke", sagde Gutten. "Jeg vilde ikke glemme dig, nei aldrig. Jeg bare skyndte mig med at faa de Sagerne hjem til Jimmy og Belle. Og saa glade som de blev!"

Elnora kastede et Blik paa Barna. De sad paa Kanten af Broen, begge klædt i et skiddent og lurvet Antræk, en liden Gut og Pige paa omtrent syv og ni. Elnora blev saar om Hjertet.

"Du", sagde Gutten, "vil du ikke se, hvad vi giver dig?"

"Jeg tænkte, at det ikke var høflig at se, mens Folk saa paa", svarede Elnora. "Naturligvis jeg vil, hvis du liker at jeg skal." Elnora aabnede Pakken. Hun var blet foræret en Fjerdepart af et gammelt Bagerbrød og et stort Stykke af en ligesaa gammel Pølse.

"Men vil dere ikke beholde dette selv?" spurgte hun forbauset.

"Nei saa Pokkeren. Jeg mener bare — nei", sagde Gutten. "Vi har det bestandig. Vi fik massevis idagmorges. Papa er over det nu og han er saa bedrøvet over det, at han nu har kjøbt mere end vi nogengang kan spise. Har du smagt det før?"

"Nei", sagde Elnora, "aldrig."

Guttens Øine lyste og Elnora bevægede sig urolig.

"Vi troede, du kanske ikke havde", sagde Gutten. "Det første du faar det, liker du det godt, men naar du ikke faar noget andet paa lang Tid, Aar efter Aar, blir du saa træt af det." Han løftede paa Hyssingen, som holdt Buxerne oppe og saa spekulerende paa Elnora.

"Du vil vel ikke bytte, hvad du har i Boxen med bare gammelt Brød og Pølse nu, vel? Kanske du vil! Og jeg ved, det du har vilde smage Jimmy og Belle himmelsk. De har aldrig smagt noget sligt. Ikke engang Belle og hun er næsten ti. Nei de har aldrig smagt slige gode Ting, som du har."

Elnora knælede ned paa Broen, aabnede Boxen og delte Maden sin i tre lige store Portioner, saaledes, at den mindste Gutten fik det meste af Melken. Saa fortalte hun dem, at det var Skoletid og hun maatte gaa.

"Hvorfor lægger du ikke Brødet dit og Pølsen i den pene Boxen?" spurgte Gutten.

"Aa ja naturligvis, jeg glemte det næsten", sagde Elnora. Da Boxen var ordnet til Barnas Tilfredsstillelse, fulgte de alle tre Elnora til Hjørnet, hvor hun snudde ind paa Veien til Høiskolen. Elnora og Billy førte an, Jimmy og Belle fulgte efter.

"Billy", sagde Elnora, "jeg vilde synes meget bedre om dig, hvis du var renere. Du har sikkert nok Vand

hjemme. Kan ikke dere Barn faa Tag i Sæbe og vaske dere? Herremænd er aldrig skidne. Du vil gjerne være snil Gut, ikke sandt?"

"At bli ren — er det alt som er nødvendig forat bli snil Gut?"

"Nei", sagde Elnora. "Du maa ikke bruge stygge Ord og du maa være god og høflig mod din Søster."

"Og hun maa være god og høflig mod mig for at bli en Dame, maa hun ikke?"

"Jo."

"Da er Belle ingen Dame!" sagde Billy fort.

Elnora havde ikke mere at sige netop da og sagde Farvel til dem, idet hun fik dem til at gaa hjem.

"De stakkars smaa Væsener!" tænkte hun. "Jeg tror den almægtige sendte dem i min Vei for at vise mig virkelig Elendighed. Saa længe jeg kan se dem, vil jeg neppe ødsle megen Tid med at stakre mig selv."

Hun kastede et Øie paa Madposen. "Hvorfor i al Verden bærer jeg paa denne! Jeg har aldrig før havt noget rent udelukkende til Pryd! Og en anden Ting! Jeg kan ikke tage med mig dette paa Skolen. Man synes aldrig at kunne vide, hvad som vil hænde, før man kommer frem."

Ligesom for at skaffe hende en Udvei, reiste en stor Hund sig op fra en Græsplæn og kom nedover mod Porten, logrende med Halen. "Naar de Barna kunde spise dette, kan det vel umulig dræbe den!" tænkte Elnora og derfor holdt hun Pølsen frem. Hunden modtog den naadig, og som en velopdragen Hund travede den afsted til en Sideveranda og lagde Pølsen for sin Frues Fod. Denne snappede den fra Hunden og hylede. "Kom fort! Der er nogen, som vil forgifte Pedro!" Datteren kom løbende indenifra Huset. "Gaa og se,

hvem er i Gaden. Skynd dig!" skreg den ophidsede Moder.

Ellen Brownlee løb og saa. Elnora var et halvt Kvartal borte og ingen nærmere. Ellen raabte høit og Elnora standsede. Ellen kom løbende mod hende.

"Saa du nogen give vor Hund noget?" raabte hun, idet hun nærmede sig.

Elnora saa ingen Udvei.

"Jeg gav den et Stykke Pølse selv", svarede hun. "Den var spiselig. Den vilde ikke skade Hunden."

Ellen stod og saa paa hende. "Jeg vidste naturligvis ikke det var din Hund", forklarede Elnora, og hun fortalte Ellen om Billy og hans Søskende og om Maden, hun havde givet Afkald paa.

"Vent til jeg har beroliget Mor og faaet mine Bøger", sagde Ellen.

Elnora ventede, og den Morgen spadserede hun ned igjennem Gangen og ind i Auditoriet ved Siden af en af de allerbedste Piger i Onabasha, og det var bare fjerde Dagen. Men Overraskelsen kom Klokken 12, da Ellen absolut vilde have Elnora til at spise med sig i sit Hjem, hvor hun fik sine Forældre til næsten at le sig fordærvet over en adskillig forbedret men mindre korrekt Gjengivelse af Historien om Madboxen. Elnora blev næsten overvældet.

"Nei, men er ikke det en pen Box, Papa!" udbrød den leende Pige. "Det er udskaaret Læder og den holdes sammen af en Rem med hendes Navn paa. Inde i den er der Rum for alt mulig og den viser, at den har indeholdt lækre Sager, men Elnora fik aldrig noget af det. Hun har havt den med to Dage nu og begge Gange har den været tom, før hun naaede Skolen. Er ikke det dræbende morsomt?"

"Jo, dræbende er det i mere end en Henseende. Ingen Pige kan spise Frokost Klokken 6, spadsere tre Mil og gjøre godt Arbeide uden Middagsmad. Om Boxen kan du ikke fortælle mig noget, jeg ikke kjender til. Jeg solgte den sidste Mandag Aften til Wesley Sinton, en af mine gode Landskunder. Han fortalte mig, det skulde være en Gave til en Pige, som var værdig til den, og jeg ved nu, at han havde Ret."

Da Elnora kom ind i Kaaberummet efter at have spist Middag hos Ellen, var der en saa forskjellig Atmosfære, at hun maatte føle det.

"Jeg er næsten bedrøvet over mine Klæder, sagde hun til Ellen.

"For al Del hvorfor?" udbrød den forbausede Veninde.

"Alle er saa venlige mod mig i dem, og jeg undrer mig paa, om jeg med Tiden kunde have faaet dem til at være ligesaa venlige mod mig i de andre."

Ellen saa mønstrende paa hende.

"Jo, jeg tror du kunde", kom det endelig. "Men det vilde have taget Tid og Hjertebeklemmelse, og du vilde ikke have følt dig saa fri i dit Arbeide paa Skolen. Ingen er lykkelig uden Venner og jeg kan simpelthen ikke læse, naar jeg er ulykkelig."

Den Aften foretog Fugledamen sin sidste Udflugt til Myren. Alt, hvad hun paa mulig Maade kunde bruge, havde hun kjøbt for en rimelig Pris og Elnora havde gjort tre Indskud i Banken, hvor hun nu havde lidt over $200 staaende. Tilbage var de indianske Relikvier; de skulde sælges Lørdag og Elnora havde sikret sig Ordren om at skaffe Materiale for Botanikundervisningen i Smaaskolen. Livet var med et blet saa rigt. Hver Time havde hun det mest interessante Arbeide, og det

skulde betale Høiskoleudgifterne og grundlægge Collegefondet. Der var bare et lidet Skaar i hendes Glæde. Alt vilde have været saa meget bedre, om hun kunde have fortalt sin Moder om dette og givet hende Pengene til at tage Vare paa. Men Strævet for at faa alt i Gang havde været saa frygtelig, at Elnora var bange for at løbe Resikoen. Da hun kom hjem den Aften, fortalte hun bare sin Moder, at det sidste var solgt.

"Jeg tror", sagde Mrs. Comstock, "at vi vil faa Wesley til at flytte den Kassen over bag Haven for dig. Du staar ellers i Fare for at tulle dig længere ind paa Myren end du agter at gaa og du kunde komme til at synke i eller noget kunde hænde dig. Der burde være de samme Ting i vore Skoge og langs vore myrlændte Steder, som der er i Limberlost. Kan du ikke gaa paa Jagt her?"

"Jeg kan forsøge", sagde Elnora. "Jeg ved ikke, hvad jeg kan finde, før jeg forsøger. Vore Skoge er uforstyrrede, og der er en Mulighed for at jeg endog kan gjøre det bedre der end paa Myren. Men ikke for alt i Verden vilde jeg flytte Freckles' Kasse. Han turde komme tilbage en vakker Dag og ikke like det. Jeg har forsøgt at tage Vare paa hans Plads, saa godt jeg kunde, og at tage Kassen op vilde efterlade et stort Hul. En almindelig Kasse koster ikke stort. Jeg vil faa Onkel Wesley til at kjøbe en for mig og placere den tidlig næste Vaar der, hvor det maatte vise sig at være bedst. Jeg vilde føle mig tryggere hjemme."

9de Kapitel.

Ved Mrs. Comstocks Hjælp faar Billy et Hjem.

Elnora skyndte sig ovenpaa for at bytte Kjole. Margaret Sinton kom om Kvelden og bragte med sig en vakker blaa Kjole og tog den anden for at faa den vasket.

"Mener du virkelig, at disse Kjoler skal vaskes hver anden Dag?" spurgte Mrs. Comstock.

"De maa det for at se ordentlige ud", svarede Margaret. "Vi vil, at vor Pige skal se ud frisk som en Rose."

"Nei, det overgaar alt!" raabte Mrs. Comstock. "Hver anden Dag! En Pige, som ikke kan holde sin Kjole ren længere end det, er skiddenfærdig. Du slider ud Tøiet, og Farverne gaar bort ved al den Vasking."

"Men saa vil vi faa en ren Pige alligevel."

"Naa ja, hvis du liker det Arbeide, kan du faa det", sagde Mrs. Comstock. "Det er ikke saa meget Vaskingen jeg er imod, men jeg er ikke svært flink til at stryge."

Elnora sad oppe langt udover Kvelden og stræbede med sine Lexer. Dagen efter tog hun paa sin blaa Kjole og Baand, og i disse saa hun rigtig nydelig ud. Mrs. Comstock studsede og havde en underlig Fornemmelse om Hjertet, og hun maatte se to Gange for at være sikker paa, hvad hun saa. Mens Elnora lagde sammen sine Bøger, gav Moderen hende Madboxen uden at sige noget.

"Den er tung", sagde Elnora muntert, "og det lugter godt."

Elnora gik nedover Veien og tænkte paa de Børn hun vistnok kom til at dele med. Naturligvis var de ude paa Broen igjen. Saa standsede hun og aabnede sin Box. Der var ingen Tvil om at Moderen kunde

lære Margaret Sinton en Ting eller to. Kagen var endnu frisk og nybagt, og der var fire Stykker. Smørrebrødene maatte hun smage to Gange, før hun opdagede, at den bedste Sort Nødder var brugt i Tilberedelsen af "Peanut"-Smøret. Der var ogsaa Jordbærsyltetøi i Koppen, Potetsalat og skaarne Agurker og andre gode Sager, deriblandt en stegt Due af dem i Dueslaget over Laaven.

"Jeg vil ikke være egenkjærlig", mumlede Elnora, "men det er, som om jeg ikke kan give bort denne Maden. Hvis Moder ikke har lagt ogsaa sin Kjærlighed ind i alt dette, saa maa jeg tage storlig feil."

Hun syntes næsten at drage paa Skridtene, da hun nærmede sig Broen. En meget sulten Hund var nu ogsaa kommet i Selskab med de tre Børn. Elnora var Ven med alle Hunde, og som sædvanlig kom ogsaa denne fortrolig bort til hende. Børnene sagde ivrig "Godmorgen!" og der laa en ny Papirpose fuldt færdig.

"Hvorledes er det med dere?" spurgte Elnora.

"Rigtig bra!" raabte de alle tre, mens Hunden snusede forsulten til Madboxen og svingede raskt med Halen.

"Hvorledes likte du Pølsen?" spurgte Billy ivrig.

"En af Pigerne tog mig hjem til sig igaar for at spise", svarede Elnora.

Et Smil lyste op i Billys smudsige Ansigt. Han tog Posen og holdt den frem mod Elnora.

"Da vilde du kanske like at prøve Pølsen idag?"

Hunden hoppede høit i glad Forventning om noget, og Belle kom sig hurtig op paa Benene og tog et Skridt fremover. Øinene, som lyste af Begjærlighed efter noget at spise, var mere end Elnora kunde udholde. Hun aabnede Boxen og delte Melken mellem Billy og Jent-

ungen. Hun gav hver et Stykke Kage, idet hun lod et være tilbage og et Smørrebrød. Billy trængte sig frem, hans Ansigt viste bitter Skuffelse, og den ældste Gut glemte at passe sine Søskende.

"Aa, jeg troede, det vilde blive Kjød at faa", jamrede Billy.

Elnora gav efter.

"Det er det ogsaa!" sagde hun muntert. "Der er en liden Due. Jeg vil bare have et lidet bitte Stykke af Brystet for mig selv, bare en Bid, og dere kan faa Resten."

Elnora tog frem Kniven og skar ud Gaffelbenet af Brystet. Saa holdt hun Resten af Duen hen til Pigen.

"Dere kan dele", sagde hun. Hunden gjorde et Hop, tog den stegte Due i Munden, hoppede ned af Broen og sprang paa bare Livet. Pigen og Gutten skyndte sig efter den. Billys Øine lynte, og han svor noget forfærdelig. Elnora tog fat i ham og lagde Haanden over hans lille Mund. En Vogn kom ramlende nedover Gaden, idet Hesten løb med fuld Fart, passerede forbi den flygtende Hund med Gutten og Pigen efter sig og standsede ved Broen. Piger, som gik paa Høiskolen, begyndte at komme ind fra alle Kanter.

"Til Undsætning!" raabte de.

Det var Ellen Brownlee og hendes Følge, og hver af Pigerne bar en stor Pakke. De forstod, hvad der havde tildraget sig, da de kom nærmere. Den flygtende Hund med noget i Munden, den halvnøgne Pige og Gutten, som fulgte efter, fortalte Historien. Og Pigerne hylte af Latter, da de saa Forfølgelsen.

"Det var da bra, jeg reddede det Brystbenet", sagde Elnora. "Jeg kan da ialfald vise, at det var en Fugl." Hun vendte sig saa mod sin Madæske. Billy havde be-

nyttet Leiligheden. Han havde det sidste Stykke Kage i Haanden, og den sidste Rest af Salaten svælgede han netop. Saa jublede Pigerne igjen.

"Lad os ogsaa have en Prøve, en liden Smagebid!" sagde en af dem. Hun tog op Æsken og rakte frem det Smørrebrød, som var igjen. En anden Pige delte Smørrebrødet i Smaabiter af Størrelse som en Kvadrattomme, og ud af Koppen tog hun Jordbær og lagde et paa hvert lidt Stykke. "En, to, tre — nu alle paa en Gang!" raabte hun.

Billy udstødte et Hyl. "Dere ækle, store Jenter!" skreg han.

Med det samme hoppede han ned paa Veien, tog Hænderne fulde af Støv og kastede paa Pigerne. De skyndte sig væk fra ham.

"Billy!" raabte Elnora. "Billy! jeg vil aldrig give dig en Madbit igjen, saa længe jeg lever, hvis du kaster slig Smuds paa nogen."

Saa slap han det, han havde i Hænderne, som han derpaa stak op i Øinene, og hulkende kom han for at gjemme sig i Elnoras nye, blaa Skjørt. Hun bøiede sig nedover ham og begyndte at trøste ham.

Da Maden, Pigerne havde bragt med sig i Pakkerne, var fordelt mellem de tre Børn, kravlede Elnora op i Vognen og blev med de andre Piger kjørt i rask Fart op til Høiskolen. De andre Piger gav sig til at synge en Sang, som begyndte:

Elnora, aa, giv mig et Smørrebrød!
Det er Skam at bede om en Kage.

Og saaledes holdt de paa, mens de kjørte. Elnora vidste det ikke, men paa denne Maade kom hun paa kameratslig Fod med de andre. Hun hørte nu til "Sel-

skabet". Hun vidste bare, hun følte sig lykkelig, og i sit stille Sind undrede hun sig over, hvad Moderen og Tante Margrete vilde have sagt om det, som var hændt.

Lørdag Formiddag hjalp Elnora Moderen med Arbeidet. Da hun var færdig, sagde Mrs. Comstock til hende, hun skulde gaa til Sintons og pudse op de indianske Sager, saa hun vilde være færdig til at følge Wesley til Byen om Eftermiddagen. Elnora skyndte sig nedover Veien og var strax ved Brønden med en Balje og gav sig ivrig til at vaske Pilespidser, Stenøxer, Piber, Redskaber til at rense Skind osv. Der var ikke saa mange Pilespidser, som hun havde tænkt sig, og nogle af dem, hun troede var de bedste, havde faaet et Stykke slaaet ud eller var brukne. Men der var alligevel en noksaa stor Kasse med hele Sager, som hun kunde tage med til Byen.

Saa skyndte Elnora sig hjem, klædte sig om og ventede, til Vognen kom op til Grinden. Hun gik ind til Banken med Kassen, mens Sinton afleverede sine Produkter og gjorde en Del Indkjøb for sin Kone.

I Manufakturbutiken raabte Mr. Brownlee over til ham: "Nu, Sinton, hvad synes du om saadan, som det gik med Madboxen din?" Saa begyndte han at le.

"Jeg liker aldrig at se en Mand le alene", sagde Sinton. "Det tager sig saa egenkjærlig ud. Lad mig faa vide om Moroen, og lad mig hjælpe dig at le!"

Brownlee tørrede Øinene.

"Jeg troede, du vidste det, men jeg forstaar altsaa, at hun ikke har fortalt dig om det."

Saa blev de tre sidste Dages Historie om Madboxen fortalt og ogsaa alle Enkeltheder, Historien om Hunden indbefattet.

"Nu kan du le", sluttede Brownlee.

"Men saa minsandten, om jeg ser noget morsomt i det", svarede Sinton. "Og hvis du havde kjøbt Boxen, og du havde lagt Mad i den selv en Gang, saa vilde ikke du heller se det morsomme i det. Jeg kalder sligt en Skam, og jeg vil faa en Ende paa det."

"Ja, nogen maa naturligvis gjøre det. De er akkurat som Igler. Deres Fader tjener nok til at holde dem med Mad, men de har ingen Moder, og de løber omkring, uden at nogen passer paa dem. De er vel rent gale efter at faa noget Mad, som er ordentlig tillavet. Men morsomt er det nu alligevel, og om du ikke ser det nu, saa vil du se det senere."

"Hvor omtrent kunde en finde den Faderen?" spurgte Sinton tørt. Mr. Brownlee fortalte ham, hvor han boede, og han gav sig ivei og fandt Huset uden nogen Vanskelighed. Huset var det rette Ord, for af Hjem var der ikke noget Spor. Bare et tomt lidet Hus med tre daarlig stelte Børn, som sprang rundt i og omkring det. Pigen og den ældre Gut holdt sig tilbage, men den skidne, lille Billy hilste Sinton med de Ord: "Hvad vil du her?"

"Jeg vil snakke med din Fader", sagde Sinton.

"Aa, han sover", sagde Billy.

"Hvor?" spurgte Sinton.

"Inde i Huset", svarede Billy, "og du kan ikke vække ham."

"Jeg skal forsøge alligevel", sagde Wesley.

Billy viste Veien. "Der er han", sagde han. "Han er fuld igjen."

Paa en skidden Madras i et Hjørne laa en Mand og sov. Han syntes at være baade sterk og rask.

Men Billy havde Ret. De kunde ikke vække ham. Han havde naaet Grænsen. Døden havde rammet ham.

Sinton gik ud og lukkede Døren efter sig.

"Din Fader er syg og trænger Hjælp", sagde han. "Bliv du her, og jeg skal bringe en Mand, som vil se til ham."

"Hvis du bare lader ham være, vil han sove det af sig", mente Billy. "Slig er han hele Tiden, men han vaagner op og faar os noget at spise om en Tid. Men det at vente er nokfaa slemt mange Gange."

Gutten snakkede ikke, som han klagede. Han bare fortalte, som det var.

Wesley Sinton saa skarpt paa Billy. "Føler du det slemt nu "

Billy lagde en skidden Haand paa Maven, som syntes saa slunken, som der ikke var nogen. "Ja, det kan du vædde paa, Far", sagde han muntert.

"Hvor længe har du følt slig?" spurgte Sinton.

Billy vendte sig til de andre Børn. "Naar var det, vi fik alle de Tingene paa Broen?"

"Igaar Morges", sagde Pigen.

"Er det forbi med alt det?" spurgte Sinton.

"Hun sagde, vi skulde tage det med hjem", sagde Billy bedrøvet, "og fordi hun sagde det, saa gjorde vi det. Fader var kommen hjem, han havde drukket, og han spiste en hel Del af det — næsten altsammen, og han blev saa syg som en Hund af det. Og saa gik han og kastede det op altsammen. Saa drak han mere endnu, og nu sover han igjen. Vi fik næsten ingenting."

"Nu skal dere Børn sidde her paa Trinene, til Manden kommer, "sagde Sinton. "Jeg skal sende dere noget at spise. Hvad heder du, Gutten min?"

"Billy", sagde Gutten.

"Nu, Billy, jeg tænker, det er bedst, du bliver med

mig. Jeg skal passe paa ham", sagde Sinton henvendt til de andre. Han rakte ud Haanden til Billy.

"Jeg er ikke nogen Unge, jeg er en Gut", sagde Billy, idet han søgte at holde Skridt med Sinton. Paa Veien spændte han paa hver Gjenstand, som kunde flyttes, uden Tanke paa sine saare Fødder.

De gik forbi en stor Hund, som fulgte sagte efter sin Herre, og Billy begyndte at klyve op paa Sinton, som han var et Træ, og klyngede sig til ham med skjælvende Hænder.

"Jeg er ikke ræd for Hunden", skrød Billy, da han igjen blev sat ned paa Fortauget, "men engang tog den mig vist for en Rotte eller noget sligt, og han satte Tænderne ind i Ryggen paa mig. Havde jeg gjort min Ret, skulde jeg have anklaget den for Loven."

Sinton saa ned paa det lille, vrede Ansigt. Gutten var flink nok, han havde gode Evner, men hvor liden og daarlig Krop!

Wesley Sinton tog Gutten ved Haanden. De kom nu ind i Onabashas Forretningsstrøg, og Gaderne var fulde af Folk. Billy forstod ogsaa, han kunde komme bort fra sin Ledsager, og han tog et ordentlig Tag. Den lille, hede Haand, som holdt saa fast paa hans, de saare Føder, som gik paa Fortauget, uden at Billy tænkte paa, om det gjorde dem ondt eller ikke, den forsultne Gutten, som pustede saa haardt, mens han prøvede at holde Skridt med ham, rørte Sintons Hjerte.

"Hør her, Gutten min", sagde han, "hvorledes vilde du like at blive vasket ren og have saa megen Kveldsmad, som du orker at faa i dig, og saa faa sove i en god Seng?"

"Aa, du da!" sagde Billy. "Jeg er ikke død endnu.

De Ting er bare i Himlen. Fattige Folk kan ikke faa noget sligt. Det sagde Fader."

"Jo, du kan faa dem, hvis du vil blive med mig og faa dem", sagde Sinton.

"Kan jeg tage noget med til Jimmy og Belle?"

"Hvis du vil blive med mig og være min Gut, saa skal de ogsaa faa, hvad de trænger."

"Men hvad vil Fader sige?"

"Din Fader er faldt i den Søvn, som han ikke vil vaagne op af, Billy", sagde Sinton. "Jeg er temmelig sikker paa, at Retten vil lade mig beholde dig, hvis du er villig til at komme."

"Naar Folk ikke vaagner op, saa er de døde", mente Billy. "Er Fader død?"

"Ja", svarede Sinton.

"Og du vil sørge for Jimmy og Belle ogsaa?"

"Jeg kan ikke adoptere alle tre", sagde Sinton. "Jeg vil tage dig og se til, at dine Søskende kommer i gode Hænder. Vil du være med mig?"

"Ja, jeg vil være med", sagde Billy. "Lad os spise, det første vi gjør!"

"Ja, vel", sagde Sinton. "Kom med ind i denne Restauration." Han løftede Billy op til Disken og gav Betjenten Ordre til at give saa mange Glas Melk, han vilde have, og et Franskbrød. "Jeg tror, vi skal faa stegte Høns til Kvelden, naar vi kommer hjem, Billy", sagde han, "saa du behøver bare lidt nu og kan blive rigtig mæt siden."

10de Kapitel. Billy gjør Forstyrrelse hos Sintons.

Mens Billy holdt paa at spise, henvendte Sinton sig til de forskjellige Myndigheder, som havde med Sagen at gjøre, sidst til Kvindernes Hjælpeforening. Han sendte en Kurv med Mad til Belle og Jimmy, kjøbte Billy et Par Buxer og en Skjorte og gik saa for at hente Elnora.

"Men, Onkel Wesley!" raabte Pigen. "Hvor fandt du Billy?"

"Jeg har adopteret ham for Øieblikket, kanske for længere Tid", svarede Sinton.

"Hvor fik du fat paa ham?" spurgte den forbausede Elnora.

"Min gode Pige", sagde Sinton. "Mr. Brownlee fortalte mig Historien om din Madæske. Det forekom ikke mig at være saa morsomt, som det forekommer de andre. Derfor søgte jeg at finde Billys Fader for at faa ham til at forsørge sin Familie eller lade de lovlige Myndigheder gjøre det for ham."

"Han er saa død som en Stok", afbrød Billy. "Nu vil han aldrig mere kunne tage alt Kjødet."

"Men, Billy!" raabte Elnora forfærdet.

"Bry dig ikke om det!" sagde Sinton. "Et Barn siger ikke saadant om en Fader, som har vist det Kjærlighed og opdraget det paa rette Maade. Naar sligt siges, er det Faderen alene, som er at klandre. Du kommer ikke til at høre Billy snakke slig om mig, naar jeg er borte."

"Du mener da vel ikke at tage ham med dig for at beholde ham?"

"Jeg vil snart trænge Hjælp", sagde Sinton. "Billy vil komme netop tilpas hos mig om en ti Aar eller saa,

og hvis jeg opdrager ham, vil jeg faa ham slig, som jeg vil have ham."

"Men Tante Margaret liker ikke Gutter", indvendte Elnora. "Hun vil ikke have ham i sit Hjem."

"I vort Hjem", rettede Sinton.

"Men hvorfor er det, du vil have ham?" spurgte Elnora forundret.

"Gud alene ved", sagde Sinton. "Billy er ikke saa svært vakker, og han er ikke saa flink heller. Jeg tror næsten, det er, fordi han er saa menneskelig. Han vækker min Medfølelse."

"Ja, saa var det ogsaa med mig", sagde Elnora. "Jeg holder af ham. Jeg vil heller, at han skal spise op min medbragte Mad, end jeg vil have den selv."

"Hvorfor er det, du liker ham?" spurgte Sinton.

"Aa, jeg ved ikke", sagde Elnora betænkt. "Han er saa liden, det er saa meget, han trænger, han giver aldrig op eller giver sig over, han er saa uden Tanke paa sig selv, naar det gjælder Broderen og Søsteren. Men vi maa faa ham vasket, før Tante Margaret ser ham. Jeg undres, om Moder —"

"Du maa ingen Bekymringer gjøre dig. Jeg skal tage ham med mig hjem akkurat, som han er", sagde Sinton. "Jeg vil, at Margaret skal se ham i hans værste Skikkelse."

"Jeg er bange", begyndte Elnora.

"Det er jeg ogsaa", sagde Sinton. "Men jeg vil ikke give ham op. Han har allerede vundet mit Hjerte. Altid har jeg saa inderlig ønsket at faa en Gut. Men lad ham ikke høre os!"

"Lad ham ikke blive slaaet ihjel!" skreg Elnora. Under deres Samtale havde Billy gaaet lige hen til Kanten af Fortauget, og det var saa vidt, han slap unda

fra Hjulene paa en Automobil, da han greb efter en Katunge, som syntes at være i Fare.

Sinton drog Billy ind paa Fortauget og holdt hans Haand fast. Da de satte sig op for at kjøre hjem, sad Billy paa Forsædet. Binderemmen havde han fæstet til Kanten af Skvætbordet og brugte som Tømmer, han svingede med Svøben og hylte af Glæde. I Begyndelsen lo Sinton med ham, men efter han havde ladet Elnora stige ud med forskjellige Pakker ved Grinden til sit Hjem, begyndte hans Ansigt at lægge sig i mere alvorlige Folder.

Margaret var ved Døren, da de kjørte op Alleen. Sinton lod Billy blive igjen i Vognen, bandt Hestene og gik bort til hende for at forklare, hvorledes det var med Billy. Han havde ikke naaet frem til hende, før hun raabte: "Men, Wesley, se Barnet! Hestene løber løbsk!"

Wesley saa sig om og sprang. Billy stod i Vognen og slog de fyrige Heste med Svøben.

"Se bare, hvorledes jeg faar dem til at gaa!" raabte han, da han piskede dem for anden Gang.

Han fik dem til at gaa. De tog Stolpen, de var bundet til, med sig og en Del af Gjærdet, som skrabede af Malingen paa det ene Hjul. Ved det første Forsøg fik ikke Sinton Tag i Tømmerne, men da Stolpen holdt Hestene noget igjen, fik han dog snart fat i dem. Han leiede dem bort til Stalden og sagde til Billy, han skulde sidde i Vognen, til han havde spændt dem fra. Saa tog han Billy i Haanden, og med sine Pakker gik han ind paa Gaarden.

"Du kan springe om og lege lidt", sagde han til Billy. "Jeg vil snakke med den vakre Dame."

Den "vakre Dame" saa heller forfærdet ud, da Sinton kom hen til hende.

"Hvor i al Verden har du faaet fat i den fæle Gutten?" spurgte hun. Hendes Mand fortalte hende da Billys Historie.

"Han er næsten forkommen af Sult. Jeg vil, at han skal vaske sig og faa nogen rene Klæder paa og saa Kveldsmad", sagde han.

"Har du nogen Klæder, han kan tage paa sig?"

"Ja."

"Hvor har du faaet dem?"

"Jeg kjøbte dem. Det er ikke svært meget. Alt, jeg fik, kostede mindre end en Dollar."

"En Dollar er en hel Del, naar man arbeider for Pengene slig, som vi gjør."

"Jeg ved ikke, hvor jeg kunde anbringe de Pengene bedre. Har du noget varmt Vand? Jeg vil bruge Baljen borte ved Brønden. Vær saa snil at lade mig faa Sæbe og Haandklæde."

Istedetfor at svare for Margaret forbi ham med et Skrig. Billy havde moret sig med at tage frem en Hyssing af en af sine Lommer, og efterat han havde bundet Halerne paa Margarets to hvide Katter sammen, havde han kløvet opp aa en Kasse og hængt dem over Klædessnoren. Rent ude af sig af Skræk holdt Kattene paa at klore hverandre tildøde, og Luften omkring dem var hvid af Haar. Hyssingen havde tvundet sig sammen, og Kattene kunde ikke i sin Skræk kjende Ven fra Fiende. Margaret maatte trække sig tilbage med blodige Hænder. Sinton skar Hyssingen af med sin Kniv, og de stakkels Katter sprang blødende og ilde tilredte for at gjemme sig under Huset. Margaret vendte sig, hvid af Vrede, mod Sinton.

"Hvis du ikke spænder for og tager det Bæstet tilbage til Byen, saa vil jeg gjøre det."

Billy kastede sig ned paa Bakken og-ildskreg.

"Du sagde, jeg skulde faa stegt Hønsekjød tilkvelds", jamrede han. "Du sagde, hun var en snil, vakker Dame."

Sinton løftede ham op, og noget i den Maade, hvorpaa han tog fat paa Gutten, gjorde Margaret rasende. Det var noget saa mildt og venlig! Hun greb efter Billy og fik Tag bag i Skjortelinningen. Sinton lagde sin Haand over hendes.

"Sagte, Ven min!" sagde han. "Den lille Kroppen er fuld af Saar."

"Saar!" raabte hun. "Saar? Hvad Slags Saar?"

"Aa, de kommer kanske af Næveslag eller Spark af Ben, eller de kan kanske skyldes daarlig Blod paa Grund af slet Føde, eller maaske det er af Urenslighed. Vil du give mig nogen Haandklæder?"

"Nei, det vil jeg ikke", sagde Margaret.

"Giv mig nogen Filler da!"

Margaret gav ham da en Del Stykker af en gammel Dug.

Sinton leiede Billy hen til Brønden, pumpede koldt Vand i Baljen, slog nedi en Kjedel med varmt Vand, og idet han begyndte med Hovedet, gav han Gutten en ordentlig Skuring. Gutten bed Tænderne sammen og sagde ikke et Ord, skjønt han undertiden krympede sig, naar Sæben traf et aabent Saar. Margaret iagttog denne Behandling fra Vinduet, stadig mere forbauset og sint. Hvor havde Wesley lært alt dette? Hvorledes kunde hans svære Næver fare saa lempelig frem? Sinton kom nu bort til Døren.

"Har du noget Hyperoxid?"

"Lidt", svarede hun tvært.

"Jeg trænger omtrent en halv Liter, men jeg skal begynde med, hvad du har."

Margaret gav ham Flasken. Wesley tog en Kop, blandede Vand i Medicinen og og sagde til Billy: "Disse Saar, du har, Gutten min, maa kureres. Saa maa du spise den Slags Mad, som passer sig for Smaagutter. Jeg skal nu smøre noget Medicin paa dig, og det vil brænde som Ild. Hvis det rinder ned, skal jeg ikke bruge noget mere der. Men hvis det begynder ligesom at koge, saa er der Forgiftning der, og der maa lægges Kluder paa, der maa ny Medicin til hver, og du maa vaskes og blive holdt rigtig ren. Hold dig nu stille, for nu begynder jeg at smøre paa."

"Jeg tror, Saaret paa Benet mit er det værste", sagde den uforfærdede Billy og viste frem et aabent Saar. Sinton hældte Medicinen i Saaret, Billy vred sig, men han sprang ikke bort.

"Se bare, hvor det koger", raabte han. "Der er nok Gift der. Du maa gjøre det samme med alle de andre Saarene."

Sinton klemte Munden sammen, mens han saa paa Guttens Ansigt. Han hældte ud Medicinen, som var sterk nok til at have gavnlig Virkning, ind i et Dusin Saar paa det lille Legeme, og saa lagde han Forbinding om saa godt, han kunde. Det skjalv om Munden paa Billy undertiden, og der var Trækninger om Hagen, men han fældte ikke en Taare eller ytrede en Lyd uden, naar han viste sin dybe Interesse, hvergang det "kogte" i Saarene.

"Er jeg ren nu?" spurgte Billy.

"Ja, du er ren udenpaa", sagde Sinton. "Men du har noget daarligt Blod i Kroppen og nogen slemme

Ord i Munden, som vi maa faa ud, men det vil tage Tid. Hvis vi lader dig faa den rette Mad at spise, saa vil det kurere Saarene dine, og naar du ved, jeg ikke liker stygge Ord, saa vil du ikke bruge dem oftere end, naar du ikke kan hjælpe for det, vil du vel, Billy?"

Billy lænede sig mod Sinton med tilsyneladende Ligegyldighed.

"Jeg vil gjerne se mig selv", sagde han.

"Hvor længe, til vi skal spise, Margaret", spurgte Sinton.

"Du vil beholde ham her tilkvelds?" spurgte hun.

"Ja vist", sagde Sinton. "Det var, hvad jeg bragte ham hid for. Rimeligvis har han aldrig havt et skikkeligt Maaltid Mad i hele sit Liv. Han er rent udsultet."

Margaret reiste sig paa en afmaalt Maade, tog den hvide Dug af Aftensbordet og lagde paa istedet en gammel rød en, hun brugte til at hylle om Brøddeigen, naar hun bagte. Hun tog bort de pene Tallerkener, de sædvanlig brugte, og dækkede med gamle Sager, som bruges i Kjøkkenet. Men en Høne blev stegt, og hun sparede hverken paa Melk eller Honning, snehvidt Brød, Poteter og Frugt.

Sinton strøg Maling over Hjulet, som havde faaet en Skrabe. Han reparerede Gjærdet, mens Billy holdt Spigrene og rakte dem over. Saa fyldte han det gamle Hul med Jord, grov et nyt Hul og satte i Stolpen til at binde Hesten.

Billy hoppede omkring paa det ene Ben, mens han skulde holde Stolpen ret op og ned, og Sinton pakkede Jorden haardt ned rundt om den. Der fandtes ikke Skygge af nogen Sorg eller Bekymring paa det lille fregnede Ansigt. Sinton lagde Stene rundt og arbeidede endnu længe med at faa Jorden rundt om pakket

solid. Da hørte han pludselig en hulkende Lyd og saa op paa Billy. Taarerne randt ned af hans Kinder. "Havde jeg vidst, du maatte ned i dette Hul og arbeide saa haardt, saa vilde jeg ikke have slaaet til Hestene", sagde han.

"Bry dig ikke om det", sagde Sinton. "Du vil vide bedre næste Gang, saa du kan tænke over det og bestemme dig først, om du virkelig vil gjøre det, før du slaar."

Sinton gik bort til Laaven for at lægge fra sig de Redskaber, han havde brugt. Han troede, Billy kom lige efter ham, men Gutten drog sig bare langsomt efter ham. En stor, hvid Kalkun syntes ikke om, at denne lille fremmede trængte ind paa dens Enemerker, og med udspændte Vinger og Hale kom den truende henimod ham. Hvis Kalkunen havde vidst noget om, hvad Slags Ting Billy var vant til at møde Angreb med, vilde den ikke have kommet med sin Udfordring. Billy optog den øieblikkelig. Han dansede rundt med Armene stivt ved Siden og efterlignede Kalkunen. Saa kom den Anledning, han ønskede, og han hoppede op paa Ryggen af Kalkunen. Wesley hørte Margarets Skrig tidsnok til at se Gutten hoppe og til at beundre hans Kvikhed. Kalkunen slog Halefjærene sammen og sprang afgaarde. Billy gled ned af Ryggen paa den, men da han faldt, greb han vildt ud med Haanden, fik Tag i den sammenfoldede Hale og hakede sig fast. Kalkunen udstødte et Skrig og flygtede efter det sidste Nederlag bort til Høstakken. Billy kom sig paa Benene igjen, havde Halefjærene i Haanden, og Øinene hans var store af Forundring.

"Jamen gik hele Tingen af", sagde han til Sinton og holdt forbauset frem Halefjærene.

Sinton kunde ikke holde sig, men brast i Latter. Da Billy saa det, tænkte han, at en Kalkunhale ikke kunde være værdt stort, og kastede saa Fjærene høit op i Luften over sit Hoved og jublede og lo, mens Fjærene faldt ned spredt omkring ham.

Margaret, som havde seet paa dette, brast i Taarer. Wesley var blevet rent gal. For første Gang, siden hun blev gift, følte hun Lyst til at gaa til sin Moder og klage sin Sorg for hende. Da Wesley havde ventet saa længe, til han blev saa sulten, han ikke kunde vente noget længer, gik han ind i Kjøkkenet, hvor han fandt Kveldsmaden staaende færdig paa Ovnen, mens Margaret med forgrædne Øine holdt paa at stelle med de to ilde tilredte hvide Katter.

"Er Kveldsmaden færdig?" spurgte han.

"Det har den været allerede en Time", svarede Margaret.

"Hvorfor raabte du os ikke ind?"

Det Ord "os" var for kameratsligt, og Margaret likte det slet ikke.

"Jeg troede, det vilde tage dig endnu længere at reparere ordentlig al den Skade, som var gjort. Hvad Kalkunen og de stakkars Kattene angaar, saa har vel ikke det noget at betyde."

"Det gjør mig rigtig ondt for dem, Margaret, det ved du. Billy har gode Anlæg, og han vil snart lære."

"Snart lære!" raabte Margaret. "Wesley Sinton, du mener vel ikke at sige, at du tænker paa at beholde slig en Fyr en Tid udover?"

"Nei, jeg har tænkt at beholde en rigtig pen og velopdragen liden Gut."

Margaret satte Kveldsmaden paa Bordet. Da han saa den gamle røde Dug, stirrede Wesley forbauset paa

den. Saa forstod han Sammenhængen. Billy hoppede rundt i sin Glædeglæde.

"Er ikke det vakkert?" jublede han. "Jeg skulde ønske, Jimmy og Belle kunde se det. Vi spiser bare med Hænderne eller fra en gammel Kasse, og naar vi har det rigtig fint, bruger vi en Avis. Vi har aldrig havt slig en vakker rød Dug som denne."

Wesley rettede Blikket paa Margaret og saa vist paa hende, saa hun maatte vende Ansigtet bort og rødmet. Han lagde det store Lexikon og et Atlas paa en Stol og løftede Billy op ved Siden af sig. Han fyldte hans Tallerken, skar op for ham, lagde en Gaffel i Billys lille Haand og fik ham til at spise lidt langsomt, og Billy gjorde sit bedste. Undertiden blev Madlysten lidt for sterk for ham, og han brugte sin venstre Haand for at skyve et Madstykke ind i Munden med Fingrene. Disse Forgaaelser oversaa den taalmodige Wesley og fortsatte med sin Undervisning i gode Manerer. Heldigvis spildte ikke Billy noget hverken paa sine Klæder eller paa Dugen. Efter Kveldsmaden tog Wesley ham med sig ud i Stalden, til han var færdig med Arbeidet for Natten. Saa gik han og satte sig hos Margaret paa den aabne Veranda foran Huset. Billy lagde sig i Hængekøien og svingede sig ved Hjælp af et Taug rundt om et Træ. Den Energi, som han viste i sit Arbeide med at huske sig, tiltalte Wesley.

"Saa minsandten, han er en kvik liden Gut!" sagde han. "Der findes ikke en doven Tomme i ham. Se bare, hvor han arbeider for at have lidt Moro."

"Der stikker han Foden tvers igjennem Hængekøien", raabte Margaret. "Wesley, han maa ikke ødelægge den for mig."

"Nei, naturligvis maa han ikke det", sagde Wesley. "Vent lidt, Billy, lad mig vise dig!"

Saa forklarede han for Billy, at Damer i vakre, hvide Kjoler sad i Hængekøien, saa at Smaagutter med skidne Støvler ikke maatte ligge oppe i den. De maatte bare sidde i den og lade Fødderne være udenfor. Billy satte sig øieblikkelig ret op og ned og lod Fødderne dingle udenfor.

"Margaret", sagde Sinton, efterat de længe havde siddet i Taushed ude paa Verandaen, "er det ikke sandt, at hvis Billy havde været en udsultet Kat fuld af Saar eller et andet Dyr, saa vilde du have følt Medlidenhed og hjulpet til at passe det, og du vilde have været glad ved at se mig faa nogen Fornøielse ud af det, om jeg kunde?"

"Jo", svarede Margaret koldt.

"Men fordi jeg bragte dig et Barn med en udødelig Sjæl, saa lyder intet Velkommen."

"Det er ikke noget Barn. Det er et Bæst."

"Du indrømmede netop, at du vilde have budt et Dyr velkommen."

"Ikke noget vildt Dyr. Jeg mente et tamt et."

"Billy er ikke noget Dyr", sagde Wesley med Varme. "Han er en meget bra liden Gut. Margaret, du har altid været den, som har gaaet i Kirke og læst Bibelen i denne Familie. Hvorledes rimer det sammen "Lad de smaa Børn komme til mig" med den Maade, du behandler Billy paa?"

Margaret reiste sig op. "Jeg har ikke behandlet den Gutten. Jeg har bare ladet ham være. Jeg kan næsten ikke holde mig i Tømme. Han trænger Juling, saa Skindet bliver flaaet af ham."

"Hvis du havde bryd dig om at se paa Kroppen hans,

saa vilde du vide, at du ikke kunde finde en Flek at slaa paa, uden du vilde ramme et aabent Saar", sagde Sinton. "Desuden har Billy ikke gjort noget, som et Barn skulde straffes for. Han er bare fuld af Livslyst, har ingen Opdragelse faaet, og han har en Guts Maade at gjøre Ugagn paa. Han er i Grunden en rigtig kjæk liden Fyr, og jeg holder af ham."

"Aa, gode Gud!" udbrød Margaret og gik ind i Huset.

11te Kapitel.

Mrs. Comstock og Mrs. Sinton bliver uenige om Billy.

Sinton blev siddende. Tilsidst blev Billy træt af at huske i Hængekøien og kom og lænede sin spinkle Krop mod hans store Knæ.

"Skal jeg sove her i Nat?" sagde han.

"Naturligvis skal du det."

"Hvor kan han sove?" spurgte han Margaret.

"Ja, det ved jeg slet ikke", svarede hun.

"Aa, jeg kan sove hvorsomhelst", sagde Billy, "paa Gulvet eller, hvor det skal være. Hjemme sover jeg paa Faders Frak paa en Kasse, og Jimmy og Belle sover paa Kassen ogsaa. Jeg sover imellem dem, saa jeg ikke ruller ned og slaar Hovedet mit istykker. Har ikke dere en Kasse og en gammel Frak?"

Sinton stod op og trak frem en Sovesofa. Saa bragte han frem fra et Klædeskammer en hel Haug Hestedækkener.

"Dette ser ikke ud som en pen, hvid Seng, som en liden Gut skulde have, Billy", sagde han, "men vi skal nok faa det til at tage sig ud. Dette vil blive meget bedre end en Kasse."

Billy hoppede op paa Sofaen. Da han fandt, at den gyngede op og ned, saa holdt han paa at hoppe, til han blev træt. Da maatte nok Dækkenerne lægges om igjen. Wesley fik Billy til at tage et af dem og hjælpe til, og begge syntes at have Moro af dette Arbeide. Saa lagde Billy sig og rullede sig sammen med sine Klæder paa som en liden Hund. Men Søvnen vilde ikke indfinde sig. Tilsidst satte han sig opreist. Han saa sig urolig om. Saa stod han op, gik over til Sinton og lænede sig mod hans Knæ. Sinton tog Gutten op og slyngede Armene omkring ham. Billy følte sig nu rigtig lykkelig og tilfreds.

"Det er akkurat, som jeg bliver borte i den Sengen", sagde han. "Jimmy klemte mig altid paa den ene Side og Belle paa den anden, og da vidste jeg, at jeg var der."

Billy gled ud af Sintons Arme og gik henimod Margaret, til han kom midt i Værelset. Saa standsede han, og tilsidst satte han sig paa Gulvet. Endelig lagde han sig paa Gulvet og lukkede Øinene. "Dette ligner mere min Seng. Hvis bare Jimmy og Belle var her og puffede paa mig, saa jeg ikke var saa alene."

"Kan ikke jeg være i Stedet for dem, Billy?" spurgte Sinton med en bevæget Stemme.

Billy flyttede sig urolig. "Det er ligesom — det er ligesom, naar Natten kommer, at en liden Gut længter efter en Kvinde — saadan som hende."

Billy pegte paa Margaret. "Du liker ikke smaa Gutter, gjør du vel?" spurgte han.

"Jeg liker snille Gutter", sagde Margaret.

Billy var strax lige borte ved hende. "Men jeg er en snil Gut", udbrød han glad.

"Jeg synes ikke, at Gutter, som skamferer hjælpeløse

Katunger og trækker ud Halefjærene paa Kalkuner, er snille Gutter."

"Ja, men jeg gjorde ikke Katungerne noget ondt", forklarede Billy. "De blev sinte bare for lidt Moro og klorede hverandre. Jeg troede ikke, de vilde gjøre noget saadant. Og jeg rev ikke af Kalkunens Hale. Jeg bare holdt fast ved den første Ting, jeg fik fat i, og det var Kalkunen, som drog. Det er sandt, det var Kalkunen, som drog." Han vendte sig til Sinton. "Du kan sige det til hende. Var det ikke Kalkunen, som drog? Jeg vidste ikke, at Halen sad løst, vel?"

"Det tror jeg ikke, du gjorde, Billy", sagde Sinton.

Billy stirrede paa Margaret, som saa koldt paa ham. "Undertiden om Kvelden sidder Belle paa Gulvet, og jeg lægger mit Hoved i hendes Fang. Jeg kunde tage en Stol og lægge mit Hoved i dit Fang — saaledes, mener jeg." Billy tog en Stol, kløv op paa den og lagde sit Hoved i Margarets Fang. Saa lukkede han sine Øine igjen. Margaret kunde neppe have seet mere uvenlig ud, om hun havde været en Slange.

Billy satte sig snart op igjen.

"Men hvor haardt Fanget dit er " sagde han. "Og du er en hel Del federe end Belle ogsaa." Han gled ned af Stolen og kom sig midt ud paa Gulvet.

"Aa, jeg skulde ønske, at Fader ikke var død", skreg han. Taarerne flommede, og Billy hylte i sin Fortvilelse.

Der ude fra Mørket kom en bløð, varm, ung Skikkelse farende gjennem Døren, og med et Sprang tog hun ham i sine Arme. Hun satte sig paa en Stol, klyngede ham fast til sig og bøiede sit brunlokkede Hoved over den lille rødhaarede og vuggede ham sagte, mens hun nynnede over ham:

Billy, min Gut, hvor har du været?
Aa, jeg har været borte for at faa mig en Viv.
Hun er ogsaa hele Glæden i mit Liv.
Men saa er hun nu ogsaa bare ung,
og hun kan ikke gaa fra Barnepigen.

Billy tog saa fast om hende, som det gjaldt at redde Livet. Elnora tørrede hans Øine, kyssede hans Ansigt, vuggede sig og sang.

"Holder du virkelig saa meget af mig?" spurgte han lykkelig.

"Ja, saa meget, saa meget", sagde Elnora. "Mere end af nogen liden Gut i hele Verden."

Billy saa paa Margaret. "Det gjør ikke hun", sagde han. "Hun vil slet ikke, at jeg skal være her."

Elnora trykkede hans Ansigt mod sit Bryst og vuggede sig.

"Du holder af mig, ikke sandt?" spurgte han.

"Ja, det vil jeg, hvis du vil prøve at sove."

"Hver Dag vil du give mig din Middagsmad for Pølsen, vil du ikke det?" sagde Billy.

"Ja, det vil jeg", sagde Elnora. "Men herefter vil du faa ligesaa god Middag som jeg. Du vil faa Melk, Æg, Høns, alslags gode Ting, smaa Pies og Kager ogsaa, kanske."

Billy rystede paa Hovedet. "Jeg vil gaa hjem igjen, saasnart det bliver lyst", sagde han. "Hun vil ikke have mig. Hun tror, jeg er en daarlig Gut. Hun vil slaa mig — hvis han lader hende gjøre det. Hun sagde saa selv. Jeg hørte det. Aa, jeg skulde ønske, han ikke var død. Jeg vil gaa hjem!" Billy skreg igjen.

Mrs. Comstock havde begyndt at gaa sagte bortover for at møde Elnora. Men den unge Pige var bleven

saa længe hos Naboerne, at hendes Moder allerede havde naaet Sintons Grind, og hun kom opover Veien til Huset saa nær, at hun kunde se, hvad der foregik indenfor. Elnora havde fortalt hende om Sinton, som tog Billy med sig hjem. Mrs. Comstock var lidt nysgjerrig for at se, hvorledes Margaret vilde tage det, naar hun fik denne uventede Tilvext til Familien. Hun hørte tydelig Billys Stemme, som klang skingrende. Hun kunde se, at Elnora holdt ham, mens han jamrede sig høilydt. Sintons Ansigt var blegt og havde et lidende Udtryk, mens Margaret saa trodsig ud. — Mrs. Comstock blev pludselig som besat af Lyst til at gjøre Margaret imod.

"Skulde du have hørt Magen!" raabte Mrs. Comstock høit, idet hun pludselig viste sig i Døren. "Saa minsandten, om jeg har hørt Menneske udstøde slig Lyd før."

Billy sluttede strax. Mrs. Comstock var høi og med en kantet Figur. Hendes Haar var blevet graat længe før Tiden, da hun bare var 36 Aar, skjønt hun saa ud til mindst at være 50. Men der var nu i hendes ellers kolde og alvorlige Ansigt noget tiltrækkende, og Billy vilde netop da gjerne se noget, som var tiltrækkende.

"Liker du Gutter?" spurgte han.

"Er det noget, jeg holder af, saa er det en Gut", forsikrede Mrs. Comstock. Billy kom strax ned paa Gulvet.

"Er du glad i Hunde?"

"Ja, næsten ligesaa meget som i Gutter. Jeg vil kjøbe en Hund, saasnart jeg kan finde en god en."

Billy for mod hende med et Glædesraab.

"Vil du have en Gut?" raabte han.

Katharine Comstock rakte ud sine Arme og tog ham til sig.

"Naturligvis vil jeg have en Gut", sagde hun muntert.

"Kanske du vil have mig?" sagde Billy og bød sig frem.

"Ja vist vilde jeg det", sagde Mrs. Comstock raskt. "Alle vilde nok ønske at have dig. Du er rigtig en kjæk Gut, Billy."

"Vil du have Hunden min Snap ogsaa?"

"Jeg skal tage Snap næsten ligesaa gjerne som dig."

"Moder!" bønfaldt Elnora. "Du maa ikke! Du maa ikke sige saadant! Han tror, du mener det."

"Ja, men jeg mener det", sagde Mrs. Comstock. "Jeg vil tage ham lige paa Øieblikket. Jeg kaster bort hver Dag nok til at føde en saadan Gutunge som han. Hans Prat vilde være rigtig opmuntrende for mig, naar du er borte. Han kan snart faa rent og friskt Blod igjen, naar han faar Mad og holdes ren. Og hvad Snap angaar, saa tænkte jeg egentlig paa at faa en Bulbider, men kanske Snap vil gjøre lige god Tjeneste. Alt, jeg vil, en Hund skal gjøre, er at gjø i rette Tid, og jeg skal selv gjøre Resten. Vilde du like og komme og være Gutten min, Billy?"

Billy tøiede sig op mod Mrs. Comstock, lagde Armene om hendes Hals og trykkede hende saa fast, som hans smaa Kræfter vilde tillade. "Du kan slaa mig alt, du vil", sagde han. "Jeg skal ikke sige et Muk."

Mrs. Comstock holdt ham fast, og det haarde Ansigt fik et mildere Drag. Der kunde ikke være nogen Tvil om det.

"Du er nok glad i Gutter", jublede Billy, og i en

Følelse af uendelig Lykke lagde han sit Hoved op mod hende.

"Ja, og hvis jeg ikke skal bære dig hele Veien hjem, saa maa vi begynde at gaa nu", sagde Mrs. Comstock. "Du vil falde isøvn, før du ved af det."

"Billy, vil du gaa ifra os uden engang at sige Farvel?" spurgte Sinton med bevæget Stemme.

Billy holdt sig tæt op til Mrs. Comstock og Elnora.

"Farvel!" sagde han ligegyldig. "Jeg vil komme og besøge dig engang siden."

Vesley Sinton drog et Suk og gik ud af Værelset.

Mrs. Comstock gik mod Døren, trækkende Billy efter sig, mens Elnora holdt ham tilbage. Imidlertid kom Mrs. Sinton før dem til Døren og stod der med funklende Øine.

"Du synes nok, du gjør det godt nu, Kathrine Comstock!" raabte hun.

"Jeg er nu ikke i Galehuset, hvor du hører hjemme, ialfald", sagde Mrs. Comstock. "Jeg ved nu nok til at vide, om det er en kjæk Gut, naar jeg ser ham, og jeg er rigtig glad ved at faa ham. Jeg vil gjerne beholde ham."

"Men du kan ikke faa ham", udbrød Margaret Sinton. "Denne Gutten tilhører Wesley. Han fik fat paa ham og bragte ham hid. Du kan ikke komme og tage ham paa den Maade. Slip ham!"

Wesley Sinton viste sig nu i Døraabningen bag Margaret, og hun vendte sig til ham. "Faa Mrs. Comstock til at slippe Gutten", forlangte hun.

"Billy, hun vil nok have dig nu", sagde Wesley Sinton. "Hun vil ikke slaa dig, og hun vil ikke lade nogen anden gjøre det. Du kan faa saa mange gode Ting at

spise, du vil, du kan faa kjøre i Vogn og rigtig have Moro. Vil du ikke være hos os?"

Billy trak sig bort fra Mrs. Comstock og Elnora. Han vendte sig mod Margaret, og Barnet saa med kloge Øine paa hende. Nøden havde lært ham at smede, mens Jernet var varmt, saa han kunde vinde den største Fordel.

"Kan jeg have Snap her hele Tiden da?" spurgte han.

"Ja, du kan have alle de Hunde, du vil", sagde Margaret Sinton.

"Kan jeg sove nær dig nok til, at jeg kan tage bort i dig?"

"Ja, du kan flytte Sofaen din op, saa du kan holde mig i Haanden", sagde Margaret.

"Holder du af mig nu da?" spurgte Billy.

"Jeg vil prøve at holde af dig, hvis du er en snil Gut", sagde Margaret.

"Da tror jeg, at jeg bliver", sagde Billy og gik over til hende.

Ude i Mørket gik Elnora og hendes Moder nedover Veien. Saa kom Maanen frem, og mens de gik, lo Mrs. Comstock høit, ret som det var.

"Moder, jeg forstaar dig ikke", hulkede Elnora.

"Det vil du kanske gjøre, naar du har gaaet paa Høiskolen længe nok", sagde Mrs. Comstock. "I hvert Fald saa du, hvorledes jeg bragte Mrs. Sinton til Fornuft, ikke sandt?"

* * *

Mens Mrs. Comstock var med Sintons i Byen om Søndagen, gik Elnora, skjønt hun gjentagne Gange var bleven advaret mod at gaa ind i Limberlost alene, derind for at søge efter Exemplarer, hun vilde sælge til

sin Kunde i Byen, og snart var hun kommet i Besiddelse af fem fine Exemplarer af forskjellig Art. Hun strøg Haaret bagover og saa opmerksomt efter flere. Et Stykke længer inde syntes hun, at hun saa Larver paa en Busk, gik derhen og fandt flere. Al Tanke paa Forsigtighed begyndte at forsvinde. Hun var paa Vei til at glemme alt og give sig ud paa Myren, da hun syntes, hun hørte Fodtrin, som nærmede sig paa Stien. Hun gik tilbage og kom Ansigt til Ansigt med Peter Corson.

Det endte hendes Vanskeligheder. Hun havde kjendt ham fra Barndommen af. Da hun sad paa første Bænk i Brushwood Skolehus, havde Peter været en af de store Gutter bag i Skoleværelset. Han havde været noksaa haardhændt og en Vildstyring, men hun havde aldrig været ræd for ham, og ofte havde han bragt hende vakre Ting fra Myren.

"Det var et Held!" raabte hun. "Jeg lovede Moder, at jeg ikke skulde gaa ud paa Myren alene, men vil du bare se, hvad jeg har fundet! Der er flere Kokoner, som bare raaber efter mig, at jeg skal komme og tage dem, fordi Løvet vil falde med den første Frost, og da vil Kraaker og andre Fugle komme og rive dem op. Jeg har ikke saa megen Tid nu, da jeg gaar paa Skole. Vil du gaa med mig, Peter? Sig ja! Bare et lidet Stykke!"

"Hvad er de Tingene for noget?" spurgte Manden og saa med sine skarpe, sorte Øine paa hende.

"Det er de Hylstre, som de store Larver spinder for Vinteren, og om Vaaren kommer de ud som store Sommerfugle, og jeg kan sælge dem. Peter, jeg kan sælge nok til at betale for mig gjennem Høiskolen og til at kunne klæde mig som de andre, saa jeg ikke ser anderledes ud, og har jeg rigtig Held med mig, kan jeg spare

noget, til jeg kommer paa et College. Du maa gaa med mig, Peter!"

"Hvorfor gaar du ikke alene, som du altid har gjort?"

"Jeg blev skræmt engang", sagde Elnora. "Det var aldrig min Tanke at gaa alene. Men undertiden kom jeg længere udpaa, end jeg havde tænkt, i min Jagtiver. Du ved, Duncan gav mig Freckles Bøger, og jeg har samlet Exemplarer slig, som han gjorde det. Nylig fik jeg vide, at jeg kunde sælge dem. Hvis jeg kan faa en fuldstændig Samling, saa faar jeg 300 Dollars for den. Tre saadanne Samlinger vil bringe mig næsten gjennem Colleget, men jeg har endnu fire Aar paa Høiskolen. Det er en lang Tid. Men kanske jeg kunde skaffe mig Samlingerne paa den Tid."

"Kan alle Slags blive fundet her?"

"Nei, ikke alle Slags. Men naar jeg faar flere, end jeg trænger, af en Slags, kan jeg bytte dem med Samlere længere Nord og Vest, saa jeg kan gjøre Samlingen komplet. Det er den eneste Maade, jeg kan tjene Penge paa. Se bare, hvad jeg har allerede! Store, graa Sommerfugle kommer fra denne Sort, brune fra denne og grønne fra disse. Du arbeider ikke om Søndagen. Gaa bare med mig en Time, Peter!"

Manden saa igjen skarpt paa hende. Hun var ung, frisk og vakker. Hun var saa uskyldig, saa ivrig, og hun trængte Pengene — det vidste han.

"Du fortalte mig ikke, hvad det var, som gjorde dig bange", sagde han.

"Jeg troede, jeg havde gjort det. Jeg havde Freckles Kasse pakket fuld af Insekter og Exemplarer, og en Kveld solgte jeg nogle til "Fugledamen". Morgenen efter fandt jeg en Seddel, hvor det stod, det ikke var sikkert for mig paa Myren. Det satte Skræk i mig.

Jeg tror, jeg vilde gaa alene heller end at lade denne Anledning gaa forbi; men jeg vilde være saa glad, om du vilde passe paa mig. Da kunde jeg gaa, hvor jeg vilde, for hvis jeg faldt ned i Dyndet, kunde du trække mig op. Du vil gjøre det for mig, Peter?"

Det gjorde Ende paa Parlamenteringen.

"Jo, jeg skal nok passe paa dig", lovede Peter Corson.

"Det var bra!" sagde Elnora. "Lad os begynde strax! Og, Peter, se nøie paa disse, og naar du gaar bortover og ser en lige for Næsen paa dig, saa skal du skjære af Kvisten og gjemme den for mig, vil du det?"

"Jo, jeg skal gjemme for dig alle, jeg ser", lovede Peter. Han klemte Hatten ned paa Hovedet og fulgte Elnora. Hun gik hurtig og uden Frygt gjennem Buske og Krat og over faldne Trær. Det ene Øieblik raabte hun, at her var der en stor en, i det næste strakte hun sig efter en Gren, som var over hendes Hoved, eller hun laa paa Knæerne og vendte om de nedfaldne Løv under Valnødde- og Egetrær, eller hun gravede væk Sølen med de bare Hænder for at finde de skjulte Hylstre. Den første Time bøiede Peter Grene tilbage og fulgte, idet han bar, hvad Elnora fandt. Saa fandt han selv et.

"Er dette den Slags Ting, du ser efter?" spurgte han næsten undselig, idet han rakte hende en Gren af et vildt Kirsebærtræ. "Peter, det er en Promethea! Jeg havde ikke nogen Tanke om, at vi kunde finde nogen af den Sort."

"Hvorledes ser den Fuglen ud, da?" spurgte Peter.

"Den har næsten sorte Vinger", sagde Elnora, "med graaagtige Kanter, og under har den en vidunderlig

rødlig Farve, hvis det er en Han, og paa Ryggen er der en Flek med sterkere rød Farve, hvis det er en Hun. Aa, saa glad jeg er!"

"Hvorledes vilde det være, om vi lagde det, vi allerede har samlet, i en Haug her og saa kom tilbage hid for at tage det med hjem senere?"

"Jo, det kunde godt gaa an."

Da Peter havde lagt fra sig det, han havde baaret paa, begyndte han at arbeide for Alvor. Først examinerede han meget nøie de Kokoner, som Elnora allerede havde fundet. Han spurgte hende saa om, hvilke andre Slags hun ønskede at faa fat i. Som en øvet Skogmand og Jæger begyndte han da at bruge sine Øine. Det faldt ham saa let at finde adskillige af de eftertragtede Exemplarer, og han bevægede sig med saadan Raskhed mellem Træerne, at Elnora glemte alt andet for bare at iagttage ham. Snart var det hende, som bar de fundne Exemplarer, mens han foretog Undersøgelsen for at se, om det var Kokoner eller bare Løv, som havde krøllet sig, og ret som det var, laa han paa Knærne og begyndte at grave rundt Træstubbene. Mens han arbeidede, kom han med en hel Del Spørgsmaal. Langs hvilke nedfaldne Træstammer var det bedst at søge, ved hvad Slags Trær vilde Puppehylstrene helst være at finde, paa hvad Slags Busker var det helst, at Larverne sad? Tiden gik hurtig, som det altid er Tilfældet, naar en er sterkt optaget.

Da Sintons havde fulgt Mrs. Comstock hjem, stansede de for at se, om Elnora var der. Men hun var ikke hjemme, og ikke havde de seet hende paa Veien. Mrs. Comstock gik ud til Kanten af Skogen paa hendes Eiendom og raabte paa hende, men fik ikke noget Svar. Saa snudde Sinton Hestene og kjørte tilbage til Limber-

løst. Han lod Margaret og Mrs. Comstock være tilbage med Hestene og Billy og gik ud paa Myren.

Elnoras og Peters Spor var let at følge. Før Sinton endnu havde raabt, hørte han Stemmer og gik med en vis Forsigtighed i Retning af, hvor Lyden kom fra. Strax fik han Øie paa Elnora, som rød af Anstrengelse, men straalende af Glæde stod der med hele Armen fuld af Kvister og Grene og snakkede med en Mand, som laa paa Knæ.

"Gaa nu forsigtig", hørte han hende sige, "og jeg er sikker paa, vi skal finde en Keiserpuppe her. Det er netop paa slige Steder, de findes. Se der! Var det ikke det, jeg sagde? Er ikke det storartet? Jeg er saa glad over, at du blev med mig."

Sinton stod og stirrede i maalløs Forbauselse. Manden havde nu reist sig, han rensede sine Hænder for Smuds og rakte frem til Elnora et lidet blankt Puppehylster. Da Sinton fik se hans Ansigt, havde han næsten skreget høit, da det netop var den Mand af alle dem, Wesley kjendte, han allermindst vilde se sammen med Elnora. Den Mand var det, hun havde faaet til at lægge sig paa Knærne for at grave ud Puppehylstre for hende af den løse Myrjord.

"Elnora!" raabte Sinton. "Elnora!"

"Onkel Wesley", raabte Pigen tilbage. "Se bare, hvor heldige vi har været! Vi har halvandet Dusin Kokoner og desuden tre af disse vakre Hylstre. Og dem er det meget vanskeligere at faa Tag i, fordi vi maa grave i Jorden for at finde dem, og det er ikke let at vide, hvor en skal søge efter dem. Men Peter er saa flink. Han har fundet tre, og han siger, han skal søge nøie langs Veiene og inde blandt Trærne. Er det ikke kjækt gjort af ham? Onkel Wesley, der er et College

der borte paa Vestkanten af Myren. Se bare nøie efter, og du kan se Kuplen paa den store Bygning oppe i Skyerne."

"Jeg skulde mene, du har været heldig", sagde Sinton, som kun med Anstrengelse fik sin Stemme til at lyde naturlig. "Men jeg troede, du ikke skulde gaa her ud paa Myren?"

"Jeg tænkte heller ikke paa at gjøre det", sagde Elnora, "men jeg kunde ikke finde mange noget andet Sted. Men saa snart jeg kom her, begyndte jeg at se dem. Jeg holdt mit Løfte. Jeg gik ikke ud paa Myren alene. Peter blev med mig. Han er saa sterk. Han er ikke ræd for nogenting, og han er saa svært flink til at finde Kokoner. Han har fundet Halvparten af disse. Kom nu, Peter. Det begynder at blive mørkt, og vi maa gaa hjemover."

De gik bortover Stien, og Peter bar, hvad de havde fundet. Han lagde dem i Kassen med de andre, og Elnora og Sinton gik saa sammen bort til Vognen.

"Elnora, hvad betyder dette?" spurgte Moderen.

"Aa, det er altsammen i sin Orden. En af Naboerne var sammen med hende, og de fik fat i Ting, som er værd adskillige Dollars", forklarede Sinton.

12te Kapitel.

Elnora finder en Violin, og Billy belærer Margaret.

Elnora savnede den lille Skikkelse ved Broen Morgenen efter. Hun gik langsomt opover Gaden og gjennem den brede Indgang op til Skolebygningen. Hun kunde næsten ikke fatte, at det bare var en Uge siden, at hun havde gaaet der uden Venner, alene og saa sørg-

modig tilsinds, at hun følte sig rent legemlig syg. Nu havde hun pene Klæder, Bøger, Venner, og hun følte sig let tilsinds, saa hun med Lyst kunde tage fat paa sit Skolearbeide.

Da hun om Kvelden kom i Nærheden af sit Hjem, maatte hun standse af Forbauselse. Moderen havde Selskab, og hun lo. Elnora gik sagte ind Kjøkkenveien og kigede ind i Dagligstuen. Mrs. Comstock sad i sin Stol med en Bog i Haanden, og ret som det var, brast hun i Latter. Det var en Bog af Mark Twain, som havde denne Virkning paa Mrs. Comstock, som selv ikke var uden Humor. Før Moderen saa hende, traadte Elnora ind i Værelset, og Mrs. Comstock var rent rød i Ansigtet, da hun saa op.

"Hvor fik du fat paa denne?" spurgte hun.

"Jeg kjøbte den", sagde Elnora.

"Kjøbte den! Og vi har ikke betalt Skatten!"

"Jeg betalte for den af de Penge, jeg fik for de indianske Sager", sagde Elnora. "Jeg kunde ikke tænke paa at bruge saa mange Penge for mig selv og slet ingenting for dig. Der var en dyrere Kjole, jeg skulde have ønsket at kjøbe, men saa tænkte jeg, Bogen kunde være Selskab for dig, naar jeg var borte. Jeg har ikke læst den, men jeg haaber, den er god."

"God! Det er den største Galskab, jeg har læst i hele mit Liv. Jeg har læst hele Dagen, siden jeg fandt den. Jeg tænkte næsten paa at gaa ud og læse noget af den for Kjørne og se, om ikke de ogsaa vilde le."

"Hvis den faar dig til at le, saa er det jo en rigtig bra Bog", sagde Elnora.

"Bra!" udbrød Mrs. Comstock. "Du kan være ganske sikker paa, den er bra. Det tager den bedste Mand,

som findes, til at sætte sammen slige morsomme Ting." Og saa begyndte hun at le igjen.

Elnora, som blev meget fornøiet med det Kjøb, hun havde gjort, gik til sit Værelse og tog paa sig sin Arbeidsdragt. Efter denne Dag kom hun i Vane med at tage med hver Uge fra Byens Bibliotek en Bog, som hun troede vilde interessere Moderen, og hun lagde den altid paa Bordet i Dagligstuen. Hver Kveld bragte hun med sig hjem mindst to Skolebøger og læste flittig, til hun havde lært hver Lexe. Hun udførte trofast sin Del af Arbeidet hjemme, og hvert Øieblik, hun kunde spare, var hun paa Marken for at søge efter Kokoner, da Sommerfuglene og Falænerne syntes at skulle blive hendes bedste Indtægtskilde.

Hun samlede store Kurve fulde af Blomster, forskjellige Arter Mose, Reder, Insekter af alle Slags og andre Exemplarer af Dyreverdenen, og disse solgte hun til Lærerne ved Folkeskolen. I Begyndelsen prøvede hun at fortælle disse Lærere og Lærerinder, hvad de skulde sige til sine Elever om disse Exemplarer, men da den ene efter den anden af dem forstod, at hun kjendte mere til disse Ting end de, saa bad de hende bruge de Timer, hun havde fri paa Skolen, til at vise og forklare disse Sager, hun havde hentet ude i Naturen, for deres Elever. Elnora var glad i dette Arbeide, og hun trængte Pengene, da der, ret som det var, kom nogen Udgifter, hun ikke havde beregnet.

Naar Skoleorkestret spillede, fyldtes Elnoras Hjerte med den største Glæde, da Musik altid havde havt en forunderlig Magt over hende, og efterat hun havde fundet sig saa meget tilrette i sine Omgivelser, at hun virkelig lagde Merke til Ting, saa lyttede hun til hver Node for at finde, hvad der syntes at ramme hende lige

i Hjertet, og tilsidst kom hun til Klarhed over det. Det var Violinerne. De var som menneskelige Stemmer, og de talte et Sprog, Elnora forstod. Det var, som hun følte Trang til at gaa op paa Scenen, tage Instrumenterne ud af Hænderne paa de spillende og faa dem til at synge ud netop det, som var i hendes Hjerte. Hun næsten bad, om hun kunde faa holde en Violin, om det saa bare for et Øieblik.

En Kveld sagde hun til Moderen: "Jeg er rent gal efter at faa en Violin. Jeg er sikker paa, at jeg kunde spille paa den, saa sikkert, som jeg lever. Er der nogen —" Elnora fik ikke fuldført Sætningen.

"Ti!" næsten skreg Mrs. Comstock. "Snak ikke mere om det! Nævn aldrig denne Ting for mig igjen, aldrig, saa længe jeg lever. Jeg afskyr alt dette. Det er en Snare, som Djævelen selv har stillet op. Disse Instrumenter blev gjort for at lokke Mænd og Kvinder fra deres Hjem og det, som de skulde sætte mest Pris paa. Hvis jeg nogensinde ser dig med en Violin i Haanden, vil jeg slaa den istykker."

Rimelig nok, snakkede Elnora ikke mere om det, men efterat hun havde lært sine Lexer, tænkte hun ikke paa noget andet. Tilsidst kom en Dag, da af en eller anden Grund Orkestrets Dirigent lagde sin Violin efter sig paa Pianoet. Da Middagstimen kom, og den store Bygning blev tom, gik hun til Forsamlingssalen, fandt Sidedøren til Scenen og tog Violinen. Hun bragte den med sig ind i det lille Sideværelse, hvor Orkestrets Medlemmer mødte, lukkede alle Døre, aabnede Violinkassen og tog Instrumentet frem.

Hun lagde det mod sit Bryst, støttede Hagen mod det og strøg med Buen sagte over Strengene. Hun prøvede sig frem paa mange Maader, og de Lyd, hun frembrag-

te, bragte hende i Tanke om Musik, hun havde hørt. Efterhaanden svandt Skjælvingen i hendes Strøg, og hun brugte Buen med større Fasthed. Saa flyttede hun Fingrene, og sagte, langsomt søgte hun op og ned ad Strengene efter de Noder, hun kjendte. Hun stillede sig midt paa Gulvet og prøvede om igjen og om igjen. Det forekom hende, at ikke mere end et Minut var gaaet, før den store Sal gav Gjenklang af mange raske Fodtrin, og hun blev nødt til at lægge Violinen fra sig og gaa til sin Klasse. Paa Mad tænkte hun slet ikke, før hun paa Hjemveien lagde Merke til, hvor tung hendes Madbox var, saa hun satte sig paa en stor Stok ved Myren for at hjælpe paa det. Dagen efter ønskede hun bare, at Violinen vilde blive lagt tilbage igjen, men hendes Ønske blev ikke opfyldt.

Om Kvelden, da hun var kommet hjem fra Skolen, forklarede hun, at hun vilde bort for at besøge Billy. Han var beskjæftiget med at knække Valnødder ved at slaa dem mod et Bord. Hans Hænder var beskyttet ved et Par af Margarets gamle Handsker, men Ansigtet var noksaa tilsmurt. Han saa rigtig godt ud, og Elnora hilste han med Jubel.

"Jeg og Ekornene samler Forraad til Vinteren", raabte han. "Det vil blive koldt, og Sneen kommer, og hvis vi har nogen Nødder, maa vi stelle dem til nu. Men jeg er langt forud, fordi Onkel Wesley gav mig dette Bord, og kan skalle af en hel Mængde, mens Ekornene bare spiser en med Tænderne sine."

Elnora løftede ham og kyssede ham. "Billy, er du rigtig glad nu?" spurgte hun.

"Ja, og det er Snap ogsaa", svarede Billy. "Du skulde bare se, hvorledes han springer, naar han render efter et Jordekorn."

Han saa Wesley og sprang for at vise ham en Valnød, som var for stor til at gaa gjennem Hullet i Bordet. Elnora fulgte med Margaret ind i Huset.

De snakkede en Tid om mange Ting, men saa sagde Elnora pludselig: "Tante Margaret, jeg er glad i Musik."

"Det har jeg lagt Merke til hele dit Liv", sagde Margaret.

"Jeg kan faa en Violin til rigtig at klinge", sagde Elnora og blev meget forbauset over at se Margaret Sinton blive bleg, da hun hørte det.

"En Violin!" kom det ængstelig fra hende. "Hvor har du faaet en Violin?"

"Naar jeg hørte Orkestret paa Skolen, syntes Violinerne ligesom at tale til mig. En Dag glemte Dirigenten sin Violin i den store Sal, og, Tante Margaret, jeg kan faa den til at ligne Vinden, som blæser over Myren, Fuglene og Dyrene. Jeg kan efterligne hver Lyd, jeg nogensinde har hørt. Havde jeg Anledning til at øve mig lidt, skulde jeg faa den til at frembringe al den Musik, Orkestret spiller ogsaa. Jeg ved ikke, hvorledes det er, at jeg kan gjøre det, men jeg kan."

"Har — har du nogensinde nævnt det for din Moder?" stammede Margaret.

"Ja, og hun synes at nære en Fordom mod Violinen. Men, Tante Margaret, jeg har aldrig havt slig Lyst paa noget, ikke engang paa at gaa paa Skole. Jeg synes næsten, som jeg maatte dø, hvis jeg ikke kunde faa en. Jeg kunde have den paa Skolen og øve mig en hel Time ved Middagstid. Snart vilde de bede mig spille i Orkestret. Jeg kunde tage den med mig i Kassen og øve mig ude i Skogen om Sommeren. Tante Margaret, hvad koster en saadan? Vilde det være galt af mig

at tage af mine egne Penge og kjøbe en meget billig en? Jeg kunde ligesaa godt spille paa den billigste, som nogensinde er blevet lavet."

"Nei, det kunde du ikke. Et daarlig Instrument frembringer daarlig Musik. Du maa have en god Violin for at faa den til at synge. Men der er ingen Mening i, at du skal kjøbe en. Der er ikke nogen rimelig Grund i Verden, hvorfor du ikke skulde have din Fa —"

"Min Faders!" raabte Elnora. Hun greb Margaret Sinton i Armen. "Min Fader havde en Violin? Han kunde spille? Derfor er det, jeg kan det! Hvor er den? Er den hjemme hos os? Er den paa Moders Værelse?"

"Elnora!" udbrød Margaret. "Din Moder vil slaa mig ihjel! Hun hadede den bestandig."

"Moder er svært glad i Musik", sagde Elnora.

"Hun var ikke det, naar den tog den Mand, hun elskede, bort fra hende, forat han kunde spille."

"Hvor er min Faders Violin"

"Elnora!"

"Jeg har aldrig seet et Billede af min Fader. Jeg har aldrig hørt hans Navn nævne. Jeg har aldrig faaet den mindste Ting, som havde tilhørt ham. Var han virkelig min Fader, eller er jeg et Adoptivbarn som Billy, og derfor er det, hun hader mig?"

"Hun har gode Portræter af ham. Men det er, som om hun ikke kan taale at høre ham snakket om. Naturligvis var han din Fader. De boede akkurat paa samme Sted, da du blev født. Det er ikke saa, at hun har noget imod dig. Hun prøver bare at faa dig til at tro, hun har det. Der er absolut ingen Mening i, at du ikke skulde faa Violinen. Jeg har virkelig Lyst —"

"Har hun den?"

"Nei, jeg har aldrig hørt hende nævne den. Den var ikke hjemme i Huset, da han — da han døde."

"Ved du, hvor den er?"

"Ja, jeg er det eneste Menneske i Verden, som ved det, undtagen den, som har den."

"Hvem er det?"

"Det kan jeg ikke sige dig, men jeg vil se, om de har den endnu, og faa den, om jeg kan. Men faar din Moder vide om det, vil hun aldrig tilgive mig."

"Det kan jeg ikke hjælpe for", sagde Elnora. "Jeg vil have Violinen. Jeg vil have den nu."

"Jeg vil gaa imorgen og hente den, hvis den ikke er blevet ødelagt."

"Ødelagt! Men, Tante Margaret, vilde nogen vove at gjøre det?"

"Det tror jeg neppe. Det var en god Violin, og han spillede som en Mester."

"Fortæl mig om ham", bad Elnora.

"Hans Haar var rødt og mere krøllet end dit, og han havde blaa Øine. Han var høi, staut og altid fuld af Moro og Spektakel. Det var bare Spøg og Løier hele Dagen, indtil han fik fat i Violinen. Da bøiede han sit Hoved over den, og hans Øine blev store og alvorlige. Han syntes at lytte, som om han først hørte Noderne og saa spillede, hvad han hørte. Undertiden strøg han med Buen noget usikkert og skjælvende, som om han ikke var rigtig sikker paa, at det var ganske rigtig, og han maatte prøve over igjen. Han kunde gjøre en rent ellevild, naar han vilde, og ingen Mand, som har levet, kunde faa en til at danse saaledes, som han kunde. Han lavede Musiken selv, eftersom han spillede. Han syntes at lytte efter Dansemusiken ogsaa. Og den kom ogsaa

til ham. Han kunde begynde at spille, og du maatte holde Takt, du kunde ikke være stille."

Taarerne randt ned ad Elnoras Kinder. "Aa, Tante Margaret!" hulkede hun. "Hvorfor har du ikke fortalt mig om ham før? Det er, som om du har givet mig min Fader saa levende, at jeg kunde tage bort i ham. Jeg kan ogsaa se ham. Hvorfor fortalte du mig ikke om ham før? Fortæl mig mere om Fader!"

"Vent, til jeg ser, om jeg kan faa Violinen."

Og saa gik Elnora hjem usikker paa, hvad vilde komme ud af dette, men den Kveld føiede hun til sin Aftenbøn:

"Kjære Herre, vær barmhjertig mod min Fader, og hjælp Tante Margaret til at finde Violinen!"

Wesley og Billy kom ind til Aftensbordet sultne og trætte. Billy spiste med god Appetit, men hans Øine hvilede ofte paa en Tallerken med indbydende Kager, og da Wesley bød ham den, tog Gutten en. Margaret maatte da forklare, at Kager var forbuden Vare den Kveld, fordi Billy havde brugt et stygt Ord den Dagen.

"Hvad?" sagde Wesley. "Kommer de stygge Ordene nu igjen?" Billy, jeg skulde ønske, du vilde huske paa, hvad jeg har sagt. Jeg kan ikke sidde her og spise Kager sammen med en liden Gut, som ikke har nogen. Jeg maa lægge min tilbage igjen." Og Margaret gjorde det samme.

Saa lad Billy sig glide ned af Stolen, sprang bort til Sofaen, begravede sit Ansigt i Puden og græd fuldstændig overgivet. Wesley gik ud til Stalden, og Margaret skyndte sig ud i Kjøkkenet. Da Kopper og Tallerkener næsten var vasket, strøg Billy ud gjennem Bagdøren.

Wesley holdt paa at lægge Hø i Krybberne, da han hørte en Støi bag sig og sagde: "Er det dig, Billy "

"Ja", svarede Billy, "og det er saa mørkt nu, at du ikke kan se mig."

"Ja, det er næsten det", svarede Wesley.

"Du maa bøie dig ned og aabne Munden."

Wesley bøiede sig over den lille Skikkelse og fik puttet ind i Munden paa sig saa meget Kage, at det næsten kvalte ham.

"Nu kan du spise dem", raabte Billy frydefuldt. "Det er saa mørkt. Jeg kan slet ikke se, hvad du gjør."

Wesley tog den vesle Gutten og satte ham op paa Ryggen af en af Hestene, saa den lilles Ansigt var paa Høide med hans eget, og de kunde snakke sammen som Ligemænd.

"Det var jo et storartet Indfald!" sagde han. "Var det dig og Tante Margaret, som fandt paa det?"

"Nei, hun har ikke havt sin Kage endnu. Men jeg har en her for hende ogsaa. Saa snart som du har spist din, skal jeg tage hendes og give hende den, strax jeg finder hende i Mørke."

"Men, Billy, hvor fik du Kagerne? Du ved, Tante Margaret sagde, du ikke skulde have nogen."

"Jeg bare tog dem selv", sagde Billy. "Jeg tog dem ikke for mig selv. Jeg tog dem bare for dig og hende. Jeg stjal vel ikke?"

Wesleys store Hænder tog i Gutten, saa det næsten gjorde ondt.

"Nei", sagde han heftig. "Det er for stygt et Ord. Du gjorde det ikke rigtig. Hvis du havde sagt til Tante Margaret, hvad du tænkte at gjøre, og bedt hende om Kagerne, saa vilde hun have givet dem til dig."

"Maa jeg tage dem tilbage?"

"Tænk nøie over det, og bestem det selv", sagde Wesley.

"Løft mig ned", sagde Billy en Stund efter. "Jeg maa lægge denne tilbage i Krukken og fortælle hende om det."

Wesley satte Gutten ned paa Gulvet, men mens han gjorde det, holdt han ham et Øieblik og trykkede ham tæt ind til sig.

Margaret sad i sin Stol og holdt paa at sy. Billy kom sagte ind og stillede sig op ved Siden af hende. Hans lille Ansigt udtrykte dyb Sørgmodighed.

"Men, Billy, hvad er der i Veien?" udbrød hun. Hun holdt op at sy og rakte ud sine Arme. Billy holdt sig tilbage. Han knyttede sine smaa Hænder og rettede paa Skuldrene. "Jeg maa stænges inde i Kottet", sagde han.

"Men, Billy, det har været en uheldig Dag. Hvad er det, du har gjort nu?"

"Jeg stjal", klynkede Billy. "Han sagde, jeg gjorde en Feil, men det var værre end det. Jeg tog noget, du sagde, at jeg ikke maatte have."

"Stjal!" Margaret var rent fortvilet. "Hvad for noget, Billy?"

"Kager!" svarede Billy ligesaa fortvilet. Og saa sagde han: "Saa jeg maa nok i Kottet."

Margaret saa hjælpeløst paa ham.

"Vil du holde mig tæt op til dig en liden Stund først? Det gjorde h a n."

Margaret aabnede Armene, og Billy klyngede sig et Øieblik ind til hende saa tæt, han kunde: Saa gled han ned paa Gulvet, og efterpaa gik han ind i Kottet. Margaret aabnede Døren. Billy kastede et Blik paa Lyset, knyttede Hænderne sammen, gik ind og kløv op

paa en Kasse. Margaret saa ikke paa ham, men lukkede Døren.

Saa sad hun og lyttede. Var Luften ren nok derinde? Kanske han vilde kvæles. Hun havde læst om noget lignende. Hun kunde ikke holde det ud længer. Hun stod hurtig op og aabnede Døren. Billy laa der sammenkrøben oppe paa Kassen, men det Ansigt, han viste hende, udtrykte Misbilligelse.

"Luk Døren", sagde han. "Jeg har ikke været her længe nok endnu."

13de Kapitel.

Moderen vil heller ikke nu hjælpe Elnora.

Den næste Kveld skyndte Elnora sig til Sintons. Hun aabnede Bagdøren, og ængstelig saa hun Margaret i Ansigtet.

"Du har faaet den", udbrød hun. "Du har den. Jeg kan se paa dit Ansigt, at du fik den. Giv mig den!"

"Ja, jeg har den, Ven min! Jeg har den ganske vist, men vær ikke saa braa! Du kan ikke faa den før paa Lørdag. De havde lagt den paa et saa fugtigt Sted, at den trængte at limes, ogsaa nye Strenge, og en Nøgle var borte. Jeg vidste godt, hvor gjerne du vilde have den og saa sendte jeg Wesley til Byen med den strax. De sagde, de kunde reparere den, saa den blev ligesaa god som, da den var ny, men den maatte ferniseres, og det vilde tage flere Dage, før den blev, som den skulde være. Du kan faa den paa Lørdag."

"Lørdag Morgen?"

"Han sagde bare Lørdag. Men, Elnora, du maa love mig, at du maa lade den være her eller i Byen og

ikke lade din Moder vide noget om det. Jeg ved ikke, hvad hun kunde komme til at gjøre."

"Onkel Wesley kan bringe den hid, saa den bliver her til Mandag. Da vil jeg tage den med til Skolen, saa jeg kan øve mig om Middagen. Aa, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke dig."

Elnora regnede med hvert Minut lige til Lørdagen, da Sinton kjørte til Byen om Formiddagen, hvad han ellers ikke pleiede at gjøre, og tog hende med for at kjøbe forskjellige Ting til Huset. Sinton kjørte lige op til Musikhandelen og spurgte efter Violinen, som han havde bragt ind til Reparation.

Med den nye Fernis og de nye Nøgler og Strenge forekom den Sinton at se ud ganske som enhver anden Violin, men Elnora syntes, den var det vakreste Instrument som nogensinde var blevet gjort, og en uvurderlig Skat. Hun holdt den i sine Arme, klimprede sagte paa Strengene, og saa strøg hun med Buen kjælent over dem. Hun havde nu ingen Tid til at tænke paa, hvilken sjelden god Bue det var, tiltrods for at den ikke havde været brugt paa 16 Aar. Den gule Læderkasse vilde vistnok ogsaa have forekommet hende at være i udmerket Forfatning, havde hun ikke været for optaget til at tænke paa noget saadant. Men hun huskede dog paa at spørge efter Regningen, og hun fik et Stykke Papir, hvorpaa der stod, at de fire Strenge, en Nøgle og den nye Fernis kostede $1.50.

Saa snart hun var færdig med sit Arbeide, sprang hun ned til Sintons og begyndte at spille, og om Mandagen tog hun Violinen med sig til Skolen. Hun fik det ordnet med Bestyreren, at hun kunde have den inde i hans Kontor, og hun tog sig neppe Tid til at spise om Middagen, saa ivrig var hun efter at øve sig. Hendes

musikalske Anlæg viste sig at være saa betydelige, at Orkestrets Dirigent tilbød sig at give hende Information, hvis hun vilde betale for det ved at spille i Orkestret. Og hendes Teknik udvikledes hurtig. Men fra den første Dag Violinen blev hendes Eiendom, brugte hun Halvdelen af den Tid, hun øvede sig, til at efterligne al den Lyd, hun hørte i Naturen og til at improvisere de Sange, som syntes at skabes i hende i den lykkelige Tid. Hun var fast overbevist om, at hun kunde spille, som hendes Fader før havde spillet.

Saaledes forløb det første Aar, og det andet og det tredie var Gjentagelser. Men det fjerde var forskjelligt, for det var det sidste i Høiskolekurset, som endte med Afgangsexamen og alle de Ceremonier og Udgifter, som følger med den. Elnora forekom Udgifterne at være omtrent uoverstigelige. Hun havde lagt tilside hver Cent, hun kunde spare, idet hun altid betænkte sig to Gange, før hun gav ud selv en ringe Sum. Men hendes Undervisning i Naturhistorie i Smaaskolen havde taget adskillig Tid fra hendes Studier i Høiskolen, og dette maatte hun tage igjen udenfor. Hun var meget samvittighedsfuld i sit Arbeide, var Nr. 1 i mange af Fagene og stod sig meget godt i alle. Hendes Interesse for Violinspil havde ogsaa steget med Aarene.

Tre Aar havde forandret Elnora fra en Pige paa 16 Aar til en, som netop stod paa Overgangen til den modne Kvindealder. Hun var blevet høi og fyldigere end før. Hendes Ansigt havde den tiltrækkende Skjønhed, som følger med vakker og ren Hudfarve, smukke Øine og Haar og det Drag, som Aandfuldhed og Intelligens lægger over Trækkene.

Hun var saa optaget af sine Pligter paa Skolen og af sin Musik, at hun ikke havde været istand til at samle

ude i Naturen saadanne Exemplarer, som hun havde været vant til. Da hun kom til at tænke over dette og igjen prøvede med Iver at søge efter dem, fandt hun strax, at forandrede Forhold gjorde saadan Søgen vanskelig, og hun fandt meget faa Exemplarer.

Hele Tiden var Udgifterne til Bøger, Klæder og tilfældige Udgiftsposter blevet ved. Elnora satte Penge i Banken, naar hun kunde, og trak ud, naar hun maatte, men hun glemte den meget vigtige Ting at forlange regelmæssigt Opgjør fra Banken. En Formiddag om Vaaren i det sidste Kvartal af det fjerde Aar faldt hun næsten i Afmagt, da hun fik vide, at alle hendes Penge i Banken var opbrugt. Tiden, da hun skulde uderamineres, var nær forhaanden, og da var der mange Udgifter. Hun havde ingen Penge og bare nogle faa Kokoner, som vilde aabne sig i Juni, og det vilde blive for sent. Hun havde for Fugledamen kompletteret en Samling med Undtagelse af et Par Keiserpupper, og det var det eneste, som kunde bringe hende ind noget. Den Dag, hun kunde faa de manglende Pupper, vilde hun faa $300, men denne Sum vilde hun ikke kunne faa, før de var sikret. Og hun huskede godt, at hun aldrig havde fundet en "Keiser" før i Juni.

Desuden havde hun tænkt sig, at hun skulde bruge denne Sum for at betale for det første Aar ved Colleget. Efter den Tid vilde hun være myndig, og da var det hendes Plan at sælge saa meget af Jorden, hun arvede efter Faderen, at hun fik Penge nok til at gjennemgaa det hele Collegekursus. Hun vidste nok, at hendes Moder vilde modsætte sig dette, da hun havde holdt fast paa hver Acre og hvert Træ, som havde tilhørt hendes Mand. Hendes Jordeiendom var næsten fuldstændig bevoxet med Skog, mens hendes Naboer havde ryddet

sine Eiendomme og havde boret Brønde, som hver Time sugede Olje ogsaa fra Grunden under hendes Eiendom, men hun var saa optaget af sin egen Sorg og Tragedie, at hun ikke vidste det eller brød sig om det. Skatten, hun skulde betale for Brushwood-Veien og for Opmudringen af den store Grøft i Limberlost var mere, end hun kunde betale ud af sine Indtægter. Og hun skjalv, da hun stod der i Banken og spurgte Bankieren, om hun havde Penge nok staaende der til at betale med. Hun undrede sig over, hvad han lo for, da han forsikrede hende, at det havde hun. Mrs. Comstock havde nemlig aldrig taget sig til at beregne Rentes-Rente, og heller ikke havde hun adderet de Summer, hun havde sat ind i Banken i snart 20 Aar. Nu havde hun den Tro, at alle Pengene var taget ud, og hver Dag ængstede hun sig over Udgifterne. Hun kunde ikke skjønne, hvorfor Elnora skulde være med paa de Ceremonier og Fester, som følger med Afgangsexamen, naar hun og de andre har i Hovedet alligevel alle de Ting, som trænges for at blive udexamineret. Elnora vidste, hun maatte have sit Diplom for at kunne komme ind paa det College, hun vilde studere ved, men hun vovede ikke at sige et Ord om det, før hun havde fuldendt sit Kursus. Thi istedetfor at komme i en mildere Stemning, som hun havde haabet hendes Moder vilde, saa syntes hun at være omtrent den samme.

Da den unge Pige naaede Myrstrækningen, satte hun sig paa en nedfalden Træstamme og tænkte med Bitterhed paa de Udgifter, hun nødvendigvis maatte have. Hver af hendes nærmeste Kamerater havde taget kostbare Fotografier for at kunne bytte med de andre. Elnora var glad i disse Piger og Gutter, og at maatte sige, at hun ikke kunde tage imod deres Fotografier,

var mere, end hun kunde taale at tænke paa. Enhver enkelt af de andre vilde give til alle de andre en vakker Present. Hun vidste, de vilde betænke hende med en Present, enten hun kunde give dem en til Gjengjæld eller ikke. Saa var det en gammel Skik, at den afgaaende Klasse skulde faa istand en storartet Underholdning og bruge Indtægterne til at forskaffe Skolen en Statue for den vakre Hovedindgang. Elnora skulde tage aktiv Del i denne Underholdning, og hun holdt nu paa at øve sig for det. Kjolen, hun skulde bruge i sin Rolle, og andre Nødvendighedsartikler maatte hun betale selv. Det var blevet sagt hende, at hun skulde have en grøn Kjole, men hvor skulde den komme fra?

Hver Pige i hendes Klasse skulde have tre vakre, nye Dragter for Slutningsfestlighederne — en for den Dag, da Baccaloureatprækenen skulde holdes, en, som kunde være simplere, for den Dag, da Diplomerne uddeltes, og en rigtig vakker en for Ballet. Elnora tænkte over de forgangne tre Aar og undrede sig over, hvorledes hun kunde have brugt saa mange Penge og ikke have holdt Regnskab over dem. Hun kunde ikke forstaa, hvad de var gaaet til. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gjøre nu. Hun tænkte over, hvad hun skulde gjøre med Fotografierne, og tilsidst kom hun til en tilfredsstillende Løsning af det Spørgsmaal. Hun grundede endnu længer over Presenterne. Det maatte være 10 rigtig vakre, og tilsidst blev hun enig med sig selv om, at det kunde hun nok ogsaa ordne. Saa var det den grønne Kjole. Lyset paa Scenen vilde være ganske dæmpet, og Scenen skulde forestille et noksaa tæt Skogparti. Jo, det kunde hun vel faa til. Men de tre Kjoler maatte hun simpelthen give Afkald paa. For Prækendagen maatte hun kunne klare sig med en ganske enkel en, og

for Graduationsdagen fik hun gjøre sit bedste, hun kunde. Hvad hun fik for den Dag, kunde hun gjøre nogle Forandringer ved og bruge ogsaa ved Ballet. Men hvor skulde hun skaffe sig endog to Kjoler?

Det eneste, hun kunde se at gjøre, var at sælge af sin Samling, det, hun kunde faa Penge for, og saa komplettere Samlingen igjen i Juni. Men hun vidste, at det alligevel ikke vilde gaa. Aldrig havde hun nogen Juni faaet de Ting, hun haabede at faa. Og hvis hun brugte de Penge, hun skulde bruge for det første Aar ved Colleget, saa vidste hun, at hun ikke kunde erstatte dem. Hvis hun ikke tog af Collegepengene, da var hendes eneste Udvei at blive Lærerinde et Aar i Smaaskolen. Hendes Arbeide som Lærerinde havde været saa tilfredsstillende, at Elnora følte sig sikker paa, at med den Anbefaling, hun vidste hun vilde faa fra Bestyreren og Lærerne, saa vilde hun sikre sig en Stilling.

Hendes Ønske var at begynde paa Colleget, naar de for Graduationsdagen fik hun gjøre det bedste, hun kun- andre Piger begyndte. Hvis hun kunde klare det første Aar, saa vilde hun nok kunne klare Resten. Men det første Aar maatte hun greie ved egen Hjælp. Istedetfor at sælge noget af sin Samling maatte hun ud og søge at finde en gul Keiserpuppe, og hun maatte drive paa med en Udholdenhed som aldrig før. Hun maatte have den. Og hun maatte ogsaa have de Kjolerne. Hun tænkte paa Sinton, men gav det op. Hun tænkte paa "Fugledamen", men vidste, hun ikke kunde snakke til hende om Sagen. Hun tænkte paa alle de Udveie, som nogensinde var kommet hende i Tanke for at skaffe Penge. Men hun vidste, at med Skuespillet, de skulde opføre, Komitemøder, Øvelser og de afsluttende Examener havde hun neppe Tid til at spise, langt mindre gjøre mere

Arbeide end det, som var udkrævet for at skaffe Portræterne og Presenterne. Elnora var igjen i en fortvilet Stilling, og denne Gang syntes det at være værre end nogensinde.

Det var mørkt, da hun stod op og gik hjem.

"Moder, jeg har noget at fortælle dig, som slet ikke er meget opmuntrende. Jeg har brugt op alle mine Penge."

"Troede du da, de vilde vare bestandig? Det har rent ud forundret mig, at de har holdt ud saa længe, som de har, saadan som du har klædt dig og drevet paa."

"Jeg tror ikke, jeg har brugt Penge til noget, som jeg ikke maatte", sagde Elnora. "Mine Klæder har kostet mig saa lidet som mulig, skulde jeg være nogenlunde anstændig. Jeg er rent overgivet. Jeg troede, jeg havde mere end 50 Dallars, nok til at betale alle Udgifter i Forbindelse med vor Afgangsexamen, men de siger i Banken, at der ikke er noget igjen."

"Efter min Mening burde du tage Bøgerne hjem og slutte nu", sagde Mrs. Comstock. "Du kan ikke blive klædt som de andre. Bry dig ikke med at gaa med paa al den Stas. Bare bliv hjemme her, og vær ikke med de Par sidste Dage. Du kan ikke i den Tid lære saa meget mere, at det beløber sig til noget."

"Jeg kan ikke gjøre, hvad du siger", sagde Elnora fortvilet. "Jeg har holdt paa for længe. At slutte nu vilde ødelægge saa meget. De vilde ikke lade mig faa mit Diplom."

"Hvad Forskjel gjør det? Du har faaet Kundskaberne i Hovedet. Jeg vilde ikke bry mig en Døit om et Stykke Papir. Det har ingen Betydning."

"Men jeg har arbeidet i fire Aar for at faa det, og

jeg kan ikke begynde paa — jeg mener, jeg burde have det for at kunne faa en Post ved en Skole, naar jeg vil blive Lærerinde. Hvis jeg ikke kan fremvise mine Karakterer, saa vil Folk tro, at jeg sluttede, fordi jeg ikke kunde bestaa Examen. Jeg maa have mit Diplom!"

"Ja, saa faa det!" sagde Mrs. Comstock.

14de Kapitel.

Mrs. Comstock hører Elnora spille paa Faderens Violin.

Elnora gik ovenpaa og kom ikke ned igjen den Kveld, og Moderen mente, at hun furtede.

"Jeg har tænkt over Sagen i hele Nat", sagde den unge Pige ved Frokosten, og jeg kan ikke se nogen anden Udvei end at laane Pengene af Onkel Wesley og betale ham tilbage med de Penge, Fugledamen vil skylde mig, naar jeg har fuldstændiggjort min Samling. Men det betyder, at jeg ikke kan gaa paa — at jeg maa begynde at undervise i Vinter, hvis jeg kan faa Post i Smaaskolen i Byen eller i en Skole paa Landet."

"Du kan bare gaa og plage Wesley Sinton efter Penge!" raabte Mrs. Comstock. "Det faar du simpelthen ikke Lov til."

"Jeg kan ikke se nogen anden Udvei, og jeg maa have Pengene."

"Slut paa Skolen, siger jeg."

"Jeg kan ikke slutte. Jeg har nu gaaet for langt."

"Ja, saa lad mig skaffe dig Klæderne, og du kan betale mig igjen."

"Men du sagde, du ikke havde nogen Penge."

"Kanske jeg kan laane nogen i Banken. Saa kan du betale der, naar du faar dit af Fugledamen.

"Ja, det gaar an", sagde Elnora. "Jeg behøver

ikke kostbare Ting. Det vil blive varmt, saa jeg kan gaa barhovedet."

Saa drog hun afsted til Skolen, men hun følte sig saa træt og nedtrykt, at hun neppe kunde gaa. I fire Aar havde hun lagt sine Planer, og nu var de ødelagt paa en Dag. Hun følte sig overbevist om, at, hvis hun ikke begyndte paa Colleget den Høst, saa vilde hun aldrig komme did.

Derefter gik Dagene saa fort, at hun neppe havde Tid til at tænke, men da hendes Moder gjorde flere Ture til Byen, følte Elnora sig forsikret om, at alting var i Orden. Hun gjorde sig megen Flid, forat hun skulde faa en udmerket Afgangsexamen, og forat hun skulde udføre sin Rolle i Skuespillet saa godt, hun bare kunde. To Dage havde hun tilbragt i Huset hos Fugledamen for at faa mere Tid til at øve sig og for sit Arbeide.

Ofte havde Margaret spurgt om de Kjoler, hun skulde have for Festlighederne, og Elnora havde svaret, at de var hos en Kone i Byen, som havde syet en hvid Kjole for hende det foregaaende Aar, da hun som Elev i næstøverste Klasse anviste de ankomne Plads i Festsalen, og de nye Kjoler vilde blive gode og pene. Margaret Wesley og Billy lagde over sig imellem, hvad de skulde finde paa til Present for hende. Margaret foreslog en fin Kjole. Sinton sagde, Folk vilde da tro, hun var saa fattig, at hun ikke kunde skaffe sig Kjoler selv. Tingen var at kjøbe hende en vakker Gave, som ikke alle de andre vilde faa.

Det var henimod Slutningen af den sidste Skoletermin, at de en Eftermiddag kjørte til Byen for at afgjøre denne vigtige Sag. De vidste, at Mrs. Comstock

havde været alene i flere Dage, og derfor bad de hende følge med.

Mens de gik om i Butikerne og søgte at finde noget, de alle kunde blive enige om, saa mødte Mr. Brownlee Wesley og standsede for at hilse paa ham.

"Jeg ser, at Gutten din bliver rigtig kjæk", sagde han.

"Jeg vil ikke lade nogen Gut nogetsteds være kjækkere end Billy", sagde Sinton.

"Du tillader vist heller ikke nogen Pige at overgaa Elnora", sagde Mr. Brownlee. "Hun kommer ofte hjem med Ellen, og min Kone og jeg holder meget af hende. Ellen siger, hun er rent storartet i sin Rolle i Aften. Det er det bedste i hele Stykket. Du er naturligvis kommet ind for at se det. Hvis du ikke allerede har skaffet dig Billetter, saa er det bedst at kjøbe dem strax, da Høiskolens Lokale har Plads for 1000 bare."

"Ja, naturligvis", sagde Sinton, som ikke havde hørt noget om det før. Han skyndte sig hen til Margaret. "Der skal blive opført et Skuespil paa Høiskolen i Kveld, og Elnora skal være med at spille. Hvorfor har hun ikke sagt noget til os om det?"

"Det ved jeg ikke", sagde Margaret, "men did vil jeg gaa."

"Jeg bliver med", sagde Billy.

"Jeg ogsaa", sagde Wesley, "medmindre du tror, at hun af en eller anden Grund ikke vil have os der. Forekommer mig, hun vilde have fortalt os om det, hvis hun havde ønsket det. Jeg vil spørge Moderen."

"Jo, det er det, hun har været her i Byen for", sagde Mrs. Comstock. "Det er noget Paafund, saa hendes Klasse kan skaffe Penge til at kjøbe en eller anden dum Ting, de kan sætte op i Skolebygningen, saa Folk vil

mindes dem. Jeg ved ikke, om det skal gaa for sig nu eller næste Uge, men noget sligt skal nu gjøres, det ved jeg."

"Det er nu i Kveld", sagde Wesley, "og vi vil gaa did. Jeg spenderer, og vi maa skynde os, ellers kommer vi ikke ind. Der er numererede Pladse, men vi har ingen, saa vi maa gaa paa Galleriet, men det er det samme for mig, naar jeg kan se Elnora."

"Om hun nu skulde spille Violin?" hviskede Margaret.

"Tys! Det kunde hun vel ikke", sagde Wesley.

"Ja, men hun har nu været med i Orkestret i tre Aar, og hun har rigtig lagt sig i Sælen."

"Det er noget andet. Hun spiller i Stykket nu i Kveld. Det sagde Brownlee til mig. Kom nu fort! Vi vil kjøre op og binde Hestene paa det nærmeste Sted ved Bygningen."

Margaret blev strax med, men hun kunde ikke fri sig fra bange Anelser.

Da de kom nær Skolebygningen, bandt Wesley Hestene, og Billy sprang ned for at hjælpe Margaret. Mrs. Comstock blev siddende stille.

"Kom nu, Kathrine", sagde Wesley og rakte ud Haanden.

"Jeg gaar ikke med", sagde Mrs. Comstock og satte sig komfortabelt tilrette mod Puderne.

Alle bad og bønfaldt hende, men intet hjalp. Ikke en Tomme vilde Mrs. Comstock flytte paa sig, og saa forlod de hende.

De fik Pladse nær ved Døren, hvor de kunde se nokjaa godt. Billy stod bag i Salen og kunde se meget godt. Om en Stund spillede Orkestret, men Elnora var ikke med.

Der ude i den varme Sommerkveld sad en tvær og uglad Kvinde og søgte at retfærdiggjøre sig for den Bitterhed, hun følte. Hun blev mere og mere irritabel. Hun lænede sig bagover, lukkede Øinene og prøvede at lade være at tænke, at lade være at høre endog Musiken, da første Violin begyndte en Solo. Mrs. Comstock holdt det ud saa længe, hun kunde, men saa kløv hun ud af Vognen og tog hurtig Veien nedover Gaden.

Hun vidste ikke, hvor langt hun gik, eller hvor længe hun blev borte, men alt var stille undtagen, at en Stemme hørtes nu og da, da hun kom tilbage. Hun stod der og saa paa Bygningen. Langsomt gik hun ind gjennem den brede Hovedindgang til Pladsen foran Bygningen og saa bortover Spadsergangen. I næsten fire Aar havde Elnora holdt paa at komme her. Da Mrs. Comstock naaede Døren, gik hun ogsaa ind i Bygningen. Indgangen til Festlokalet var pakket fuld med Folk, og mange stod ude i Forhallen. Da de lagde Merke til den høie Kvinde med det blege Ansigt og det hvide Haar og den sorte Kjole, saa trak Folk sig lidt tilside, saa at Mrs. Comstock kunde se Scenen. Teppet var nu nede, og ingen var fremme paa Scenen. Netop som hun vendte sig for at gaa, kom en Lyd saa svag, saa stille, at alle lænede sig fremover og lyttede, og den spredte sig ud over Forsamlingen. Det var ikke let at sige, hvad det var. Et Øieblik efter vendte halve Publikum sine Øine mod Vinduerne, for det var som et svagt Vindpust, som fik nys udsprungne Blade til at suse, det var bare saa vidt, at der var en Bevægelse i Luften.

Saa rulledes Teppet hurtig op. Scenen var nu forvandlet til et yndigt, lidet Stykke af Naturen, hvor Trær og Blomster voxte, og hvor bløi Mose dækkede Jordbunden. En sagte Vind blæste, og det var ved

Daggry. Pludselig begyndte en Rødkjelke at synge, en Lærkes Kvidren fulgte efter, og saa begyndte flere Gulddrosler at stemme i paa engang. Lyset blev nu sterkere, Dugdraaberne skjalv, Blomsterduften naaede ud til Forsamlingen. En svag Luftning fik Grenene til at svinge, og en Hane gol. Saa gjennemrystedes den hele Scene af et rent Babel af Fuglekvidder og andre Lyd, som høres i den frie Natur. Disse Stemmer døde efterhaanden hen, og en bløød, henførende Melodi begyndte at svulme og rulle udover. Midt paa Scenen faldt, Stykke for Stykke, Græs, Mose og Løv ned fra en Forhøining, alt dette førtes bort som af en sagte Vind, og tydeligere og tydeligere kom tilsyne Konturerne af en yndig Pigeskikkelse, draperet i en folderig grøn Dragt. Hun spillede saaledes, som kun et eiendommeligt Sammenstød af Omstændigheder gjør det muligt for endog meget faa udvalgte at kunne spille.

Ved Indgangen var der en bleg Kvinde, som udholdt dette saa længe, som hun kunde, men saa faldt hun besvimet om. De Mænd, som stod nærmest, bar hende nedover Gangen til Vandspringen. Her fik de hende snart til fuld Bevidsthed, og saa bragte de hende ud i den Vogn, hun angav for dem. Men Pigen spillede videre og vidste intet om dette.

Dette var Fredag Aften. Elnora kom hjem Lørdag Morgen og tog fat paa sit Arbeide. Mrs. Comstock spurgte hende ikke ud om noget, og den unge Pige fortale hende bare, at der havde været en saa stor Forsamling, at der var kommet ind Penge nok, saa Klassen kunde betale for den Statue, den havde bestemt sig for. Saa spurgte hun om sine Kjoler, og Moderen sagde, de vilde blive færdige i god Tid. Hun var blevet indbudt til at være i Fugledamens Hjem, saa hun kun-

de blive over baade for Prækenen og for Festlighederne ved Diplomuddelingen. Der var saa mange Øvelser og Prøver, at det var blevet ordnet saa, at hun kunde blive der, til det hele var over. Hvis Moderen vilde være tilstede, kunde hun kjøre ind med Sintons.

Det var næsten Tid for Wesley at komme for at tage Elnora til Byen, da hun efter et Bad stod foran Moderen med sit straalende nyvaskede Haar og fuldt paaklædt undtagen Kjolen paa, og saa sagde hun: "Nu er det altsaa Kjolen, Moder!"

Mrs. Comstock var endnu mere bleg, da hun svarede: "Den ligger paa min Seng. Tag den selv!"

Elnora aabnede Døren og traadte ind i sin Moders Værelse uden Anelse eller Bekymring. Hun skyndte sig hen til Sengen og fandt der, nyvasket og nystrøgen, den hvide Kjole, hun havde havt Sommeren før.

Et eller andet Sted maatte der hænge en yndig Flor- eller Muslinskjole. Men der var ingen. Elnora faldt ned paa Kisten, da hun følte sig for svag til at kunne staa. Om ikke fuldt to Timer maatte hun være i Kirken i Onabasha. Tilsidst aabnede hun Døren.

"Jeg kan ikke finde min Kjole", sagde hun.

"Da det er den eneste, som er der, skulde jeg ikke tro, det var saa vanskeligt."

"Er det din Mening, at jeg i Kveld skal have paa mig en gammel udvasket Kjole?"

"Det er en god Kjole. Der findes ikke et Hul i den. Der er ingensomhelst Grund til, at du ikke skulde have den paa."

"Ingen anden Grund uden den, at jeg ikke vil", sagde Elnora. "Har du ikke skaffet mig en Kjole for den sidste Festdag heller?"

"Hvis du skidner til denne, er der Tid nok til at vaske den igjen."

Nu hørtes Sintons Stemme ude ved Grinden.

"Strax", svarede Elnora.

Hun sprang ovenpaa, og paa utrolig kort Tid kom hun ned igjen, og hun havde da paa en Bomuldskjole, hun brugte de almindelige Skoledage. Med et koldt og haardt Udtryk gik hun forbi Moderen og ud til Sinton. En halv Time efter kom Margaret og Billy for at hente Mrs. Comstock, saa hun kunde kjøre med dem. Hun havde fast bestemt sig paa, at hun ikke vilde begive sig afsted, før de hentede hende. Da Lyden af deres Stemmer naaede hende, grebes hun af en vis Skræk ved Tanken paa at skulle være alene, saa hun tog paa sig Hatten, laaste Døren og drog afsted med dem. Wesley stod og ventede udenfor den store Kirke og passede Hestene. Mens de stod og saa paa Folk, som gik ind i Kirken, begyndte Mrs. Comstock at føle sig meget utilpas, uden at hun vidste, hvad Grunden var. Da de kom indenfor, hvor Lysene brændte klart, og de saa de mange Blomsterdekorationer og den store Mængde af fint klædte Folk, da følte hun sig ikke bedre. Hun kunde høre Margaret og Billy snakke sagte sig imellem om de Ting, som blev gjort derinde.

"Den første Stolen lige i første Række er Elnoras", jublede Billy, "fordi hun har de bedste Karakterer, og saa er det hende, som gaar først af alle op paa Tribunen."

"Den første Stol! Den første i Rækken!" Mrs. Comstock var rent forbløffet. Hun følte sig nu rent syg. Hvad havde hun gjort? Hvorledes skulde det gaa med Elnora?

15de Kapitel. Fugledamen hjælper Elnora.

Da Elnora kjørte til Byen, svarede hun kun med Enstavelsesord paa Wesleys Spørgsmaal, saa han troede, hun følte sig ængstelig tilmode, eller at hun i Tankerne gjennemgik den Tale, hun skulde holde, og ikke brød sig om at snakke. Flere Gange var den unge Pige paa Vei til at fortælle ham, hvad det var, men forstod, at hvis hun sagde det første Ord, saa vilde Taarerne begynde at strømme ned. Fugledamen aabnede Døren, men kunde neppe tro sine Øine.

"Jeg troede, du var færdig. Det er saa sent", sagde hun. "Hvis du har ventet med at klæde dig, til du kom hid, saa maa vi skynde os."

"Jeg har ikke noget at klæde mig med", sagde Elnora. Rent forbauset drog Fugledamen hende ind.

"Troede — troede du", stammede hun, "at du kunde gaa i d e n?"

"Nei, jeg tænkte, jeg vilde telefonere til Ellen, at der var indtruffet et Uheld, saa jeg ikke kunde komme Jeg ved endnu ikke rigtig, hvorledes jeg skal forklare mig. Jeg føler mig saa altfor meget ude af det, at jeg ikke kan tænke. Tror De, jeg kan faa en Kjole syet til Tirsdag, saa jeg kan være med den sidste Festdag?"

"Ja, og du skal faa en Kjole paa i Kveld, saa du kan være med og føre an i din Klasse, som du nu har gjort i fire Aar. Gaa ind paa mit Værelse og tag af dig den Kjolen med engang. Anna, lad alt andet fare, og kom og hjælp mig!"

Fugledamen gik hen og telefonerede til Ellen Brownlee: "Elnora har havt et Uheld. Hun kommer derfor lidt sent", sagde hun. "Du maa faa dem til at vente. Lad dem spille et Extranumer, før Marschen begynder."

Saa vendte hun sig til Pigen. "Sig til Benson, at han skal have Vognen ved Porten saa snart, som det er muligt for ham at faa den der. Kom saa op paa mit Værelse. Bring Æsken med Snelder fra Syværelset, det oprullede Stykke med bredt, hvidt Baand, som ligger paa Tilklipningsbordet, og saa maa du finde alle hvide Knappenaaler, som findes overalt i Huset. Men kom først med mig et Øieblik!"

Da de begge gik ovenpaa, og da Fugledamen stod der tungt pustende øverst paa Trappen, sagde hun: "Jeg vil have fat i Kufferten, som staar i Kottet med alle "Engelens" Sager i." Saa skyndte de sig begge ned og trak med sig den store Kuffert ind i Fugledamens Værelse. Hun aabnede den og begyndte at kaste ud alle Slags hvide Ting, som tilhører en Dames Garderobe.

"Det var heldig, at hun lod efter sig disse Ting", udbrød hun. "Her er hvide Sko, Handsker, Strømper, Vifter, alting!"

"Jeg er fuldstændig færdig med Undtagelse af Kjolen", sagde Elnora.

Fugledamen begyndte at aabne Klædeskamre og at trække frem Skuffer og Kasser.

"Jo, paa denne Maade tror jeg, vi kan gjøre det", sagde hun.

Hun fandt et Bærestykke (yoke) af cremefarvede Blonder og med lange Ærmer, som nylig var blevet syet til hende selv, og holdt det frem. Elnora tog det paa, og Fugledamen begyndte at glatte ud Rynkerne og fæste med Knappenaaler. Det passede meget godt, naar man tog det lidt ind i Ryggen. Blandt de Ting, som havde tilhørt "Engelen", fandt hun frem et hvidt Silkeliv, som var nedringet i Halsen og med korte Ærmer, og Elnora tog det paa. Det var rummeligt nok,

men desværre kort i Livet, da "Engelen" engang havde brugt det i et Selskab, da hun bare var 16 Aar. Fugledamen sprættede Ærmene fra Foret nedentil og skjøv dem opover Armene, saa det blev en liden Puf oppe ved Skuldrene, og fæstede dem saa med Knappenaaler. Hun tog det brede Draperi, som havde været paa Livet, og fæstede det op foran, bag og paa begge Skuldre. Hun trak Livet ned og satte det fast med Naaler. Saa tog hun frem et hvidt Silkeskjørt af bløds Silke, som tilhørte hende selv. Ved at fæste dette op fire Tommer ovenover Elnoras Liv fik hun med den bløde, tætsluttende Silke det hele til at se ud som en Dragt i Empirestil, som da var paa Moden. Saa tog hun det hvide Silkebaand, hun havde tænkt at bruge til at pynte en Kjole for sig selv med, og fæstede det tre Gange rundt Livet for end mere at fremhæve Empirestilen. Hun knyttede Enderne sammen til en Sløife og lod dem falde helt til Gulvet som et Skjærf.

"Elnora", sagde hun, "du maa undskylde, men sig mig, som sandt er. Er din Moder saa rent fattig, at det har været nødvendigt at gjøre dette?"

"Nei, svarede Elnora. "Hun er — er bare saa anderledes."

Fugledamen dreiede den unge Pige rundt, saa hun kunde se sig i det store Speil.

"Aa, er det mig?" Elnora snappede næsten efter Veiret. "De er jo et rent Geni. Jeg vil jo se ligesaa godt ud som nogen af dem."

Organisten begyndte netop at spille Marschen, da de endelig kom. Elnora fandt sin Plads som den første i Rækken, og alle forundrede sig.

Mrs. Comstock knugede Hænderne sammen og lukke-

de Øinene. Det forekom den lidende Kvinde at vare en Evighed, før Margaret greb hende i Armen og sagde: "Men, Kathrine, for al Del se paa hende! Der — paa den anden Side af Gangen!"

Mrs. Comstock aabnede Øinene, og med Blikket vendt i den Retning, hun var anvist, stirrede hun intenst, men faldt saa tilbage i Sædet aldeles opgivet. Men Margaret greb hende fast om Armen og sagde skarpt: "Hvor dumt du bærer dig ad! Sid op!"

I den sterke Belysning gik Elnora opad Trappen til Tribunen, som var smykket med Palmer, hun gik til den anden Side og tog sin Plads. Der var 60 unge Mænd og Kvinder, som alle var i sin bedste Puds og fulgte efter hende. I den Klasse, hvor Elnora var Nr. 1, var der unge Mænd, som saa kjække og vakre ud. Der var skjønne og yndige unge Piger, men ikke en af dem var vakrere eller mere smagfuldt klædt end hun.

Billy syntes, den Tid aldrig vilde komme, da Elnora vilde se ham, men tilsidst fik hun Øie paa ham, saa nikkede hun let til Margaret og Wesley, men den unge Piges Ansigt fik ikke noget venligere Udtryk, og der var ikke noget Spor af Smil, da hun saa Moderen.

Beklemt om Hjertet greb Kathrine Comstock fast om Stolen, hun sad i, og prøvede at overbevise sig selv om, at hun havde gjort Ret i det, hun havde gjort, men det kunde hun dog ikke.

Da tilsidst den hele Tilstelning var over, steg hun op i Vognen og kjørte hjem uden at sige et Ord til nogen. Hun hørte ikke efter, hvad Margaret og Billy snakkede om. Det var neppe, hun hørte Sinton, som kjørte bagefter, da han fortalte hende, at Elnora ikke vilde komme hjem før paa Onsdag. Tidlig næste Mor-

gen var Mrs. Comstock igjen paa Veien til Onabasha. Hun ventede udenfor, til Brownlees Butik blev aabnet. Hun saa paa færdiggjorte Kjoler, men de havde bare en af den rette Størrelse, og den kostede 40 Dollars. Mrs. Comstock gjorde sig ingen Bekymring om Prisen, men om Kjolen vilde passe for Anledningen. Hun maatte nok spørge Elnora. Hun fandt Veien til Fugledamens Hjem og bankede paa.

"Er Elnora Comstock her?" spurgte hun Pigen.

"Ja, men hun ligger endnu. Jeg fik Ordre til at lade hende sove saa længe, hun vilde."

"Kanske jeg kunde side ned her og vente", sagde Mrs. Comstock. "Jeg vil bare snakke med hende om den Kjole, hun skal have imorgen. Jeg er hendes Moder."

"Da behøver De ikke at vente eller nære nogen Bekymring", sagde Pigen opmuntrende. "Ovenpaa er der to Sypiger, som holder paa med hendes Kjole nu. Den vil blive færdig i god Tid, og den vil blive rigtig pen."

Mrs. Comstock vendte om og traskede tilbage til Limberlost. Bitterheden i hendes Sjæl blev et rent legemligt Ildebefindende, og det fandtes ikke det Vand nu, som kunde vaske bort Smagen af bitter Malurt fra hendes Læber. Hun var altsaa kommen for sent. De trængte hende ikke. Der var en anden Kvinde, der var som en Moder for hendes Pige. En anden Kvinde vilde sy en lignende vakker Kjole for Elnora som den, hun havde havt paa Kvelden før. Den unge Piges Kjærlighed og Taknemlighed vilde denne Kvinde faa. Mrs. Comstock prøvede at anvende sin gamle Methode, nemlig at lægge Skylden paa en anden, men hun følte sig ikke mere tilfreds for det. Hun græmmede sig saa

meget som nogensinde i de lange Dage, da Datteren var borte.

Blandt de Gaver, Elnora fik paa den sidste Festdag, var en Pakke af en besynderlig Form, som blev bragt af Billy. Fugledamen bøiede sig over hende, da hun aabnede Pakken, og følte paa Tøiet med Fingrene.

"Men du store min!" udbrød hun. "Hjemmevævet Lærred saa fint som Silke og broderet med Haanden! Dette er jo en ren Skat! Jeg har ikke seet saadanne Sager paa mange Aar. Min Moder havde Tøi som dette, da jeg var en ung Pige, men mine Søstre klippede det op til Kraver, Belter, fine Liv, da jeg var ganske liden. Se bare paa dette fortryllende Arbeide!"

"Men hvor kunde dette komme fra?" sagde Elnora. Hun holdt frem et Skjørt pyntet med en Kappe, som ogsaa var haandsyet og havde fint Broderi paa, saa var det en Chemise efter den gamle Mode, hvor Hals og Ærmer var udsyet med den mest udsøgte Smag. Paa Brystet var fæstet med en Knappenaal et sammenfoldet Stykke Papir, som hun hurtig aabnede.

"Disse Ting havde jeg paa den Dag, jeg blev gift", læste hun, "og jeg havde tænkt, jeg skulde ogsaa blive begravet i dem, men kanske det vilde være fornuftigere, om du kunde have dem paa den Dag, du uderamineredes fra Skolen, og senere, naar du blev gift. Din Moder."

"Fra Moder!" Elnora saa med store Øine paa Fugledamen.

"Tror du, hun er gaaet fra Sans og Samling?"

"Ja", sagde Fugledamen, "hun er ravruskende gal, fuldstændig vanvittig, hvis hun ikke holder af dig eller bryr sig om, hvad der bliver af dig."

Elnora stod og holdt Skjørtet op mod hende. "Se bare paa det!" sagde hun. "Og tænk bare, at hun ikke vilde skaffe mig en Kjole, og saa sender hun et Skjørt som dette! Ellen vilde betale 100 Dollars for det og vilde synes, det var billigt. Moder har vel havt det hele mit Liv, men jeg har aldrig seet det før."

"Gaa nu og tag dig et Bad, og tag disse Ting paa dig!" sagde Fugledamen. "Glem alt andet, og vær bare lykkelig! Hun er ikke gal, hun er bare bitter."

Strax var Elnora færdig til at tage Kjolen paa. Hun havde aldrig seet saa godt ud som, da hun igjen gik i Spidsen for sin Klasse henover Scenen i Høiskolens Festsal, som var smykket med Blomster. Da hun fik Øie paa den blege Kvinde, som sad ved Siden af Margaret og Wesley, saa lod hun Haanden falde og løftede sit Kjoleskjørt nok til, at den broderede Kant af Underskjørtet saa vidt viste sig.

Da hun saa paa Moderens Udtryk, hvor lettet hun følte sig, følte ogsaa Elnora, at hun havde tilgivet Moderen, og hun besluttede sig til at vende hjem den næste Morgen.

Det var sent paa Eftermiddagen, før hun kom hjem, og hun blev fulgt af en Vogn med et helt Læs af Pakker. Mrs. Comstock blev helt overvældet. Hun sad der halvt fortumlet, og hun fik Elnora til at vise hende alle Presenter, de kostbare og vakre og de mere simple og nyttige. Og Datteren maatte nøie fortælle, hvad enhver Ting var, og hvem de kom fra. Hun granskede nøie Billederne, som Elnoras Venner og Veninder havde givet hende. Og Presenterne fra dem maatte plukkes ud og stilles sammen for sig selv. Flere Gange gjorde hun en Begyndelse til at tale, men saa blev det

ikke noget af. Tilsidst lød det som en hæs Hvisken fra hendes tørre Læber.

"Elnora, hvad har du givet til Gjengjæld for alle disse Ting?"

Elnora rakte Moderen en vakker Ramme af mørkt Valnøddetræ, som var to Fod lang og halvanden Fod bred. Den omsluttede en flad, stor Æske af Birkebark med Glas over, og paa Bunden var en stor Natfalæne med bleggrønne Vinger og lange, vakre Slæbere. En smukkere Ting vilde det være vanskeligt at tænke sig.

"Jeg maa nu tage fat igjen, da vi snart har Juni, og der er nogle faa til, som jeg endelig maa have", sagde Elnora. "Naar jeg faar dem til min Samling, saa vil jeg faa de Penge, jeg har arbeidet for saa længe."

16de Kapitel. Margaret Sinton røber en Hemmelighed.

"Elnora, skynd dig og bring mig et Haandklæde!" raabte Mrs. Comstock. "Skynd dig nu! Der er et af disse stygge Dyrene!"

Elnora sprang ind i Dagligstuen og stak det tykke Haandklæde, de brugte i Kjøkkenet, i Moderens Haand. Mrs. Comstock svang aaben den ydre Skjærmdør og slog efter noget. Da Elnora saa, hvad det var, skreg hun næsten vildt: "Du maa ikke, Moder, du maa ikke!"

Mrs. Comstock slog alligevel med Haandklædet igjen. Elnora greb hende om Armen.

"Det er netop det Insekt, jeg har ønsket at faa fat i. Det er værd mange Penge. Du maa ikke, du skal ikke gjøre det!"

"Skal ikke!" for Mrs. Comstock op. "Naar var det, du begyndte at spille Mester over mig?"

Hun svingede den Haand, som havde holdt Skjærmdøren, og slog Elnora paa Kindet. Hun vaklede under Slaget, og paa Ansigtet, som Ophidselsen havde gjort blegt, var der nu en rød Stribe. Døren lukkedes med et Smeld, og Insektet faldt paa Gulvet lige foran dem. Øieblikkelig satte Mrs. Comstock Foden paa det og knuste det. Elnora tog et Skridt tilbage. Med Undtagelse af den røde Stribe var hendes Ansigt nu meget blegt.

"Det var den sidste Sommerfugl, jeg trængte", sagde hun, "for at gjøre min Samling fuldstændig og for at faa 300 Dollars for den. Og du har ødelagt den lige for mine Øine."

"Hvis jeg havde vidst, at det var den Slags —", lød det nu spagt fra Mrs. Comstock.

"Det er den Slags, som har betalt for Bøger, Skolepenge og Klæder i de sidste fire Aar. Det er den, som kunde sætte mig istand til at begynde paa Colleget. Og du har knust netop den sidste, jeg trængte, mens jeg stod og saa paa det. Du har aldrig givet dig ud for, at du holdt af mig. Og nu vil jeg tale ligesaa aabent til dig. Jeg hader dig! Du er en egenkjærlig og ond Kvinde. Jeg hader dig!"

Elnora gik ud i Kjøkkenet og gjennem Bagdøren. Hun fulgte saa Stien gjennem Haven og gik et lidet Stykke henimod Myren. Da kunde hun ikke holde sig længer, men faldt ned paa Bakken og støttede sig mod en nedfalden Træstamme. Da hun var et lidet Barn og følte sig ligesaa fortvilet som nu, havde hun prøvet at dø ved at holde Pusten.

Da Elnora gik ud af Værelset, tog Mrs. Comstock et Skridt efter hende.

"Dit lille Trold!" skreg hun.

Men Elnora var allerede borte. Og Moderen stod der og stirrede.

"Hun har aldrig løiet", mumlede hun. "Det maa vel have været den sidste Sommerfugl, hun trængte, for at faa de 300 Dollars. Jeg skulde ikke have været saa hastig! Men pyt! Hun kan vel finde en anden. Kanske disse Insekter er ligesom Ormene. Hvor der er en, der er der altid to."

Mrs. Comstock tog Sopelimen og feiede Insektet ud. Det var altsaa for saadanne Insekter, at Elnora havde faaet sine Penge til at betale for Skolen. Hun følte sig pludselig syg ved Tanken paa det store Skille mellem hende og hendes Barn.

"Vi er mere fremmede for hverandre end vi er med nogen af vore Naboer", mumlede hun.

Saaledes hændte det, at en af Guds herligste og vakreste Skabninger blev ofret til ingen Nytte, men alligevel har ingen af disse smaa Skabninger gjort saa god en Tjeneste. Thi endelig var Mrs. Comstocks Syn paa Tingene blevet klarere. Rent mekanisk gik hun gjennem Huset fra det ene Værelse til det andet. Ret som det var, saa hun ud paa Stien bag om Huset for at se, om Elnora kom tilbage. Hun vidste, at der havde været en Aftale med Margaret om at kjøre til Byen i Løbet af Dagen, og derfor begyndte hun at føle sig mere ængstelig for hvert Øieblik, som gik.

Det blev Middag, og hun gjorde Maden færdig. Hun raabte, som hun altid pleiede, naar Elnora var ude i Haven, men hun fik ikke noget Svar, og Datteren kom

ikke. Lidt efter Kl. 1 kom Margaret hen til Grinden.

"Elnora er kommet til en anden Beslutning. Hun vil ikke til Byen", raabte Mrs. Comstock.

"Der maa du tage feil", sagde Margaret. "Jeg kom hid netop for hendes Skyld. Hun bad mig om at tage hende med. Ellers havde jeg ikke noget Ærinde. Hvor er hun?"

"Jeg skal raabe efter hende", sagde Mrs. Comstock. Hun gik nedover Stien igjen, og denne Gang fandt hun Elnora siddende paa Træstammen. Hendes Ansigt var ophovnet og hendes Øine røde af Graad. Hun tog ingen Notits af Moderen.

"Margaret Sinton er her", sagde Mrs. Comstock skarpt. "Jeg sagde til hende, at du var kommet paa andre Tanker, men hun sagde, du havde bedt hende om at følge dig, og hun havde ikke noget Ærinde selv."

Elnora reiste sig pludselig, gik den kortere Vei gjennem det høie Myrgræs, og kom saaledes paa Stien op til Huset før Moderen. Mrs. Comstock fulgte saa langt som til Haven, men hun gik ikke ind i Huset. Saa kom Margaret Sinton op til hende, uden Farve i Kinderne, men med saadanne gnistrende Øine, at Mrs. Comstock uvilkaarlig veg tilbage.

"Hvad er der i Veien med Elnoras Ansigt?" sagde Margaret.

Mrs. Comstock gav intet Svar.

"Du slog til hende, ikke sandt?"

"Aa, du er vel ikke blind."

"Jo, det har jeg været i 20 Aar nu, Kathrine Comstock", sagde Margaret, "men nu har jeg endelig faaet Øinene aabnet. Det, jeg nu ser, er, at jeg ikke har gjort dig nogen Tjeneste, men at jeg har gjort Elnora

stor Uret. Jeg indbildte mig, at det vilde dræbe dig, om du kjendte Sandheden, men jeg tror nu, du er tykhudet nok til at taale, hvad det skal være. Enten det dræber dig eller kurerer dig, saa skal du nu faa høre Sandheden. Hvad er vel i Veien med dig? Du har ingenting tilovers for dit eget Barn, og alt dette kommer af en dum Indbildning om din Mand, som ikke var værd en Døit!"

Mrs. Comstock tog en Hakke, som laa nær ved.

"Hold bare paa!" sagde hun. "Bare tøm dig ud! Det er det sidste, du nogensinde kommer til at gjøre."

"Ja, da skal jeg ogsaa gjøre det grundig", sagde Margaret. "Da Robert Comstock gik saa nær Hængemyren, at han faldt ned i, da var det, fordi han vilde, du ikke skulde se, hvor han kom fra. Han havde været borte hos Elvira Carney. De var blevet enige om at gaa paa Bal sammen —"

"Hold din Mund!" sagde Mrs. Comstock med en Stemme, som var rent unaturlig rolig.

"Du ved meget vel, at jeg ikke vilde aabne den, hvis jeg ikke sagde det, som var sandt. Det var svært varmt ude i Skoven den Dag, og jeg standsede hos Carneys for at faa noget at drikke. Elviras gamle Moder, som altid laa tilsengs, var saa rent forhippen paa at faa nogen at snakke med, at jeg maatte blive der en Stund. Da saa jeg Robert komme nedover Stien. Elvira saa ham ogsaa, og hun sprang ud af Huset for at advare ham. Han havde Violinen med sig, og den gav han hende, og han bad hende gjøre sig færdig, tage Violinen med og møde ham i Skoven, saa de kunde gaa paa Dans sammen. Hun tog imod Violinen, gjemte den

i en liden Luge i Bygningen over Brønden og lovede, hun vilde komme."

"Er du færdig nu?" spurgte Mrs. Comstock.

"Nei. Jeg vil fortælle dig hele Historien. Du sparer ikke Elnora, og jeg skal ikke spare dig. Jeg gik bort til Elvira, fortalte hende, hvad jeg vidste, og fik hende til at give Elnora Comstocks Violin, og det er nu tre Aar siden. Helt siden den Tid har hun spillet paa den. Ikke vil jeg taale, at hun bliver forsømt og mishandlet en eneste Dag for en Mands Skyld, som vilde have gjort dig ulykkelig, om han havde levet. Han var en af den Slags Mænd, som man ikke kunde stole paa, og ingen Kvinde kunde føle sig sikker paa ham. Vil du nu slutte med at sørge over ham og med at behandle Elnora uretfærdig?"

Mrs. Comstock tog et fastere Tag om Hakken, gik saa nedover Stien og tog saa Veien gjennem Skoven til Elvira Corneys Hjem. Hun vendte Ansigtet bort, da hun gik forbi det dybe Hul med Vand i, og fortsatte sin Vei uden at standse. Elvira Corney, som netop holdt paa at hænge Haandklæder over Gjerdet bag om Huset, saa hende komme og gik for at møde hende ved Grinden. For 20 Aar siden havde hun været bange for dette Besøg. Mrs. Comstocks Ansigt var saa blegt og hendes Haar saa hvidt, at hendes Øine syntes at være som brændende Kul. I Taushed stirrede hun en hel lang Tid paa den Kvinde, som stod foran hende.

"Jeg kunde have sparet dette Bry med at komme hid", sagde hun tilsidst. "Jeg ser tydelig, du er skyldig."

"Hvad er det, Margaret Sinton har fortalt dig?"

spurgte den ulykkelige Kvinde og støttede sig med Haanden paa Gjerdet.

"Sandheden", svarede Mrs. Comstock kort. "At du er skyldig, staar tydelig at læse i dit Ansigt, i dine Øine, i hele dit Væsen."

"Bare du vidste, hvad jeg har lidt!"

"Lidt?" grinede Mrs. Comstock. "Det var virkelig interessant at høre. Hvad er det, du har lidt?"

"Alle vore Naboer har havt sin Mistanke og alle har været imod mig. Jeg har ikke havt en eneste Ven. Altid har jeg følt mig skyldig i hans Død. Jeg har seet ham et tusen Gange synke ned i Myren, ligesaa tydelig som du har seet det. Mangen en Gang har jeg staaet paa den anden Side af det dybe Hul og lyttet til dig og jeg har ofte tænkt paa at kaste mig ud i for at slippe at høre dig, men jeg manglede Mod til det. Jeg vidste, at jeg da vilde komme til at brænde i al Evighed. Men alligevel var det bedre, om jeg havde gjort det, for nu brænder det alligevel inde i mit Legeme, og for hver Time, som gaar, fortæres mit Liv. Doktoren siger, det er Kræft —"

Mrs. Comstock aandede dybt. Det Tag, hun havde paa Hakken, var ikke længere saa fast, men hendes Skikkelse reiste sig i sin fulde Høide.

"Da jeg kom hid, vidste jeg ikke og brød mig heller ikke om, hvad jeg kom til at gjøre", sagde hun. "Men nu begynder det at blive klart for mig. Hvis din Synd har faaet den Straf, at dit Legeme fortæres af Kræft, saa ser det ud til, at den almægtige ikke trænger nogen Hjælp fra mig for at kunne uddele Straf. Jeg kunde virkelig ikke tænke paa noget, som kunde passe saa godt. Hvis du forbrænder, indtil Livet slukner ved den Slags

Ild, saa skylder du ikke mig noget. Men hvis du vil plukke sammen en hel Del Rødkløver og lave deraf en Drik saa sterk som Lud og saa drikke Pottevis af det, saa tror jeg nok, det vil hjælpe dig, hvis det ikke er gaaet for langt. I hvert Fald vil det afkjøle Blodet og gjøre Forbrændingen lettere at bære."

Saa gik hun hurtig hjem igjen. At gaa ind i det ensomme Hus, det kunde hun ikke. Heller ikke kunde hun sidde udenfor og tænke. Hun tog fat med Hakken paa et Stykke med Rødbeter i Haven og arbeidede, til Sveden randt ned over hendes Ansigt og Legeme, og saa tog hun fat paa Poteterne. Da hun var blevet saa træt, at hun ikke kunde gjøre mere, badede hun sig og tog paa tørre Klæder. Mens hun holdt paa at bytte, lagde hun Merke til sin Mands omhyggelig bevarede Klæder, som hang paa den ene Væg. Hun samlede dem i en Haug paa Armen og bar dem ud til Myren. Stykke for Stykke kastede hun ud i denne grønne Hængemyr alle disse Klædningsstykker, som hun saa omhyggelig havde børstet og holdt rene i Aarevis, og hun stod der og saa, hvorledes de langsomt sugedes ned i Dybet. Hun gik tilbage til sit Værelse og samlede sammen hver eneste liden Ting, som paa nogen Maade havde tilhørt Robert Comstock, med Undtagelse af hans Gevær og Revolver, og alt kastede hun ud i Myren. Saa aabnede hun for første Gang sin Dør paa vidt Gab.

Hun var for træt nu til at kunne gjøre noget mere, men der var en evig Rastløshed over hende. Hun længtede saa efter Elnora. Hun syntes, hun ikke kunde vente, til Datteren kom og afsagde sin Dom. For dog at komme hende nærmere gik Mrs. Comstock tilsidst

ovenpaa og stod og saa sig om i Elnoras Værelse. Hun kjendte sig slet ikke hjemme der. Billederne var fremmede for hende. Examensfestlighedern havde fyldt Værelset med alleslags Pakker. Væggene var bedækket med Kokoner, Insekter og Fluer var fæstet med Naaler.

Under Sengen saa hun et halvt Dusin hvide Æsker. Hun vidste ikke, hvad de indeholdt. Hun trak frem en af dem og aabnede Laaget. Paa Bunden var der en tynd Korkplade, og ovenpaa laa Dusinvis af store Sommerfugle og andre Insekter, gjennemstukne med Naaler. Hver enkelt var merket med et Navn, altid var der mindst to af samme Slags, i mange Tilfælde fire, som viste baade Hannens og Hunnens øverste og nederste Vinger. De var af alleslags Farver og Former.

Mrs. Comstock satte omhyggelig Laagene paa og skjøv Æskene tilbage paa sin Plads, og saa stod hun igjen og saa sig om i Værelset. Denne Gang traf hendes Øine nogle Bøger, hun ikke erindret, at hun havde seet før, og derfor tog hun frem en og saa, det var en Bog om Insekter. Hun læste de første Sider og blev strax fordybet i Læsningen. Da hun naaede frem til, hvor de forskjellige Arter var inddelt i Klasser, lagde hun den tilbage, trak frem en anden og læste de indledende Kapitler. Saa fandt hun en Del Papirer, som hun studerede omhyggelig.

Hun gik nedenunder i dybe Tanker. Da hun ikke var istand til at sidde stille og ikke havde noget andet at gjøre, gjorde hun Aftensmaden færdig. Hun gik ud og satte sig paa Dørtrinene foran Huset, og det begyndte at blive mørkt. Hun sprat hurtig op, da nogen tog i Grinden, men det var bare Wesley Sinton, som kom.

"Mrs. Comstock, Margaret og Elnora kom kjørende forbi det Sted, hvor jeg holdt paa at arbeide i Eftermiddag, og Margaret steg ud af Vognen og bad mig komme bort til Gjerdet. Hun fortalte mig, hvad hun havde gjort. Jeg er nu kommen for at sige dig, at jeg er svært bedrøvet over det. Hun har hørt mig mange Gange true med at ville gjøre det, men aldrig vilde jeg have kommet saa langt, at jeg virkelig gjorde det. Jeg vilde give meget, om det var ugjort, men da det nu ikke kan nytte, saa er jeg kommen for at sige, hvor ondt det har gjort mig."

"Du har visselig noget at være bedrøvet over", sagde Mrs. Comstock, "men sandsynligvis tænker vi ikke paa det samme. Det gjør mig mindre ondt at vide Sandheden end at leve i Uvidenhed. Hvis nu bare Elnora vil tilgive mig, skal vi gjøre en ny Begyndelse og se, hvad vi kan gjøre ud af det, som er igjen af Livet. Og hvis hun ikke vil det, saa kommer jeg til at lære, hvad Lidelse virkelig er for noget."

17de Kapitel.

Mrs. Comstock tager Limberlost i Besiddelse.

De skiltes med et Haandtryk, og Sinton gik nedover Veien, mens Mrs. Comstock gik ind i Huset. Hun satte sig ved Aftensbordet, men hun kunde ikke spise. Saa hørte hun Skjærmdøren foran aabnes. Hun naaede Midtdøren, da Elnora var ved Foden af Trappen.

"Skynd dig og bliv færdig, Elnora", sagde hun. "Kveldsmaden er næsten spoleret nu."

Men Elnora lukkede Døren, som førte ovenpaa, bag sig, og for første Gang i sit Liv skjøv hun ind den tunge

Slaa for Døren, som kunde holde ude hvemsomhelst nedenunder. Mrs. Comstock hørte dette og forstod, hvad det skulde betyde. Det tog hende saa haardt, at hun maatte tage fat i Dørkarmen for ikke at falde. Hun holdt fast et Øieblik, og saa sank hun ned i den nærmeste Stol. En lang Tid efter stod hun op, og halvt i Blinde tog hun Maden og satte i Skabet og lagde Dug paa Bordet. Hun tog Lampen i den ene Haand, Smøret i den anden. Hun vilde sætte det ude i Skjulet over Vandspringen. Der var noget, som strøg lige forbi hendes Ansigt, og hun løftede Øinene i Tide til at se, at et Insekt med flagrende Vinger forsvandt ved Huset.

"Jeg maa gaa, hvor de er at finde, skal jeg faa Tag i dem", mumlede hun.

Hun skyndte sig ind i Huset, satte Lampen paa Bordet og stod saa der i dybe Tanker. Hun gik ind i Stalden og hentede et Par tykke, høiskaftede Støvler, som hun var vant til at bruge, naar hun forede Kreaturerne om Vinteren, og Sneen var dyb. Hun kastede Støvlerne ned ved Bagdøren og kløv saa ovenpaa i et af Udhusene, hvor hun fandt en gammeldags Lygte med Talglys og en, som brugte Olje. Begge to gjorde hun rene og istand. Hun stod og lyttede, til alting ovenpaa havde været fuldstændig stille en halv Time. Ved den Tid var Klokken over 11. Saa tog hun den gode Lygte fra Kjøkkenet, de to gamle, en Haandfuld Fyrstikker og en Bundt med Hyssing, og derpaa forlod hun Huset og lukkede Døren sagte efter sig. Hun gik rundt Haven, over den oppløiede Mark og ud paa Veien. Snart naaede hun Limberlost. Hun søgte, til hun fandt den gamle Sti, som hun fulgte, idet hun snart hoppede over

nedfaldne Stammer og snart maatte smyge gjennem Slyngplanter og høit Græs.

Om en Tid begyndte hun at se noget flagre, som hun troede var af den rette Størrelse. Hun vidste slet ikke, hvor hun var, men hun standsede, tændte en Lygte og hængte den saa høit, som hun kunde naa. Et lidet Stykke derfra hængte hun en anden og derpaa den tredie. Noget, der var saa stort som en liden Fugl, flagrede rundt hende. Mrs. Comstock begyndte at svede, og hendes Haand skjalv. Hun gav sig til at bede høit:

"Her, Herre Gud, lad den komme her! Du ved, at jeg trænger den saa saare. O, Gud, send den lavere!"

Insektet flagrede rundt det første Lys, saa kom det dalende langsomt ned paa det andet, som om det fulgte en virkelig Vei i Luften. Det kom nær et Løv ved Lygten og satte sig. Da Mrs. Comstock rakte Haanden ud efter det, kom der en fin Sprøit af noget gult og vædede hendes Haand og Løvet omkring. Da Insektet løftede Vingerne op over Ryggen, klemte hun Fingrene sammen omkring det. Hun holdt det op mod Lyset. Det var hellere brunt end gult, og hun huskede nu, at hun havde seet noget lignende i Æskerne den Eftermiddag. Det var ikke den, som trængtes for at gjøre Samlingen fuldstændig, men Elnora vilde kanske have den alligevel, saa Mrs. Comstock beholdt den. Netop da viste Gud sin Godhed mod hende, eller det var den naturlige Trang — akkurat, som en betragter saadant — men følgende sin Natur, naar den Slags Insekter bliver berørt, udsendte det igjen en fin Sprøit, hvorved mange tror, det trækker til sig andre af samme Slags, og ganske meget af det, som blev sprøitet, kom foran paa Mrs. Comstocks Kjole og paa Armen. Fra det Øieblik af

blev hun det bedst opfundne Middel til at trække disse Nattens Insekter til sig.

De kom. Hun havde et i hver Haand. De var ikke gule, og hun vidste ikke rigtig, hvad hun burde gjøre. Hun saa sig rundt og prøvede at finde en Udvei til at beholde, hvad hun allerede havde. Men da var det, som Hjertet standsede, og alle Insekter blev stive. Hun saa de utydelige Omrids af en ludende Skikkelse ikke mere end 6 Fod borte, og Lyset fra Lygten viste et Par Øine, som Vedkommende ikke havde formaaet at skjule. Hendes første Indskydelse var at skrige og saa bare flygte. Men før hun kunde aabne Munden, satte en stor Natsommerfugl sig paa hendes Bryst, mens hun følte en anden i sit Haar. Hun lod fare al Tanke paa Forsigtighed. Hun brød sig ikke om at leve, hvis hun ikke kunde finde en anden gul Sommerfugl istedetfor den, hun havde knust under sin Fod. Hun stirrede paa Øinene bag Løvet.

"Kom ud her!" skreg hun hæst. "Jeg trænger din Bistand. Kom frem og hjælp mig!"

Peter Corson skjøv Buskene tilside og traadte frem i Lyset.

"Aa, er det dig", sagde Mrs. Comstock. "Det kunde jeg have tænkt, men du skræmte mig. Hold nu disse her, til jeg kan lave noget at have dem i. Og tag varsomt paa dem! Hvis du skulde knuse dem, saa vil jeg ikke staa inde for, hvad der kunde hænde dig."

"Du er nok i dit rette Humør", lo Peter, mens han kom og rakte frem sine Hænder. "Det er vel for Elnora?"

"Ja", sagde Mrs. Comstock. "I et Anfald af Raseri traadte jeg ihjel et Exemplar nu i Formiddag, og

det var, som den onde selv skulde have gjort det, for det var netop det sidste Exemplar, hun trængte, forat Samlingen kunde blive komplet. Jeg maa faa fat paa Magen til den, om jeg saa skal sætte Livet til."

"Da er jeg bange for, det snart bliver Begravelse", sagde Peter. "Der er et Tilfælde ud af ti, at en af den Slags vil vise sig. Hvad Farve havde den?"

"Gul, og den var saa stor som en virkelig Fugl."

"Da var det vel "Keiseren", mente Peter. "For at faa den Slags, maa du nok grave, og ikke er der mange af dem heller, saa du kan knuse dem bare for Moro."

"Men jeg kan prøve at faa en alligevel", sagde Mrs. Comstock. "Jeg glemte aldeles at tage noget med at have dem i. Du kan tage dem i Klypen, til jeg faar lavet en Pose."

Hun tog af sig Forklædet og rev af Baandene. Hun hægtede op Skjørtet paa sin Bomuldskjole og lod det falde ned. Med det ene Forklædebaand bandt hun Linningen og Splitten paa Skjørtet sammen, saa det blev som en Pose. Hun tog en Haarnaal ud af Haaret, rettede den ud, stak den gjennem det andet Baand, og idet hun brugte den som en Trækkenaal, stak hun den gjennem Falden paa Skjørtet. Hun brugte Fingrene ivrig, og paa kort Tid havde hun en stor Pose. Hun puttede ned i flere Grene, som Insekterne kunde sætte sig paa, lukkede delvis Aabningen paa Posen og rakte den til Peter.

Peter lagde flere Sommerfugle ned i Posen.

"Nu har vi altsaa fem, Mrs. Comstock", sagde han. "Jeg synes, det er lidet, men du maa være tilfreds med det. Du maa skynde dig herfra, og det temmelig fort. Lygterne, du har hængt ud, vil blive opfattet som en

Opfordring til at skynde sig hid saa fort som mulig, og inden en Time vil flere Mænd komme ridende hid i rasende Fart."

"Lad dem bare prøve paa at jage mig herfra", sagde Mrs. Comstock. "Jeg har Roberts Revolver i min Kjolelomme, og jeg kan skyde saa sikkert som nogen Mand, naar jeg er sint nok til det. Og den, som lægger sig i Veien for mig i Kveld, vil finde mig sint nok. Men der er en til!"

"Vi er nu nær den gamle Kasse, Elnora brugte", sagde Peter. "Jeg tror, jeg kan faa den aabnet. Kanske vi kunde have Resten i den."

"Det var et udmerket Indfald!" sagde Mrs. Comstock. "De vil faa Rum nok, saa de ikke vil skamfere hverandre, og i Bøgerne staar det, at de ikke flyver om Dagen, medmindre nogen rører ved dem, saa de altsaa vil sidde rolig, naar det bliver lyst, og da kan jeg komme med Elnora og faa fat i dem."

De fangede to til, og Peter bragte dem over til Kassen.

"Her kommer en stor en!" raabte han, da han kom tilbage.

Mrs. Comstock saa op i Luften, og der var en Bøn paa hendes Læber.

Hun kunde ikke paa den Afstand se, hvad Farve den havde, men denne Natpalæne syntes at være forskjellig fra de andre. Den kom nærmere, fløi lavere og flagrede fra det ene Lys til det andet. Da den kom nær hende, jublede Mrs. Comstock: "O, Gud Fader i Himlen! Den er gul. Forsigtig nu! Peter, brug Hatten din kanske!"

Peter gjorde en lang Sving med Hatten. Insektet

flagrede over Hatten og seilede bort. I sin Flugt kom det lige mod Mrs. Comstock. Hun tog Resten af Forklædet, som hun havde stukket ind under Linningen og holdt det foran sig. Insektet fløi lige paa det og blev siddende der. Peter krøb sagte op. Magen til det første Insekt kom nu flyvende, og igjen var der en fin Sprøit paa Forklædet.

"Vent!" sagde Mrs. Comstock og snappede efter Veiret. "Jeg tror, de har slaaet sig ned for godt. I Bøgerne staar det, at de ikke vil fly bort nu."

"Skal jeg tage dem?" spurgte Peter.

"Nei, lad dem være! De er i Sikkerhed nu. Jeg har dem nu. De er min Redning. Gud og Limberlost gav mig dem. De vil ikke røre paa sig nu paa flere Timer. Saa staar det i Bøgerne. O, himmelske Fader, jeg takker dig, og jeg takker dig ogsaa, Peter Corson. Det var snilt af dig at hjælpe mig. Nu kan jeg gaa hjem og møde min Datter."

Elnora havde siddet ved Vinduet til langt ud paa Natten. Tilsidst klædte hun sig af og gik tilsengs, men Søvnen vilde ikke komme. Hun havde været i Byen for at tale med Medlemmerne af Skolestyret om at faa en Post i Barneskolen. Der var en Mulighed for, at hun kunde skaffe sig det sidste Exemplar for sin Samling og saaledes sættes istand til at gaa paa Colleget til Høsten, men hvis hun ikke det kunde, saa vilde hun have Posten ved Skolen. Hun havde faaet nogen Opmuntring, men hun følte sig saa ulykkelig, at ingenting hjalp. Men Margaret Sinton havde raadet hende til at gaa hjem og prøve engang til. Da hun ikke var istand til at sove, stod hun op igjen, og da det var varmt i Værelset, satte hun sig paa Gulvet ved Vinduet. Ly-

set der ude paa Myren fik hun da Vie paa, og hun begyndte at blive ængstelig, fordi omtrent 100 af hendes Samling var derude i Kassen.

Hun skyndte sig nedad Trappen og raabte paa Moderen. Der var ikke noget Svar. Hun gik sagte gjennem Dagligstuen og saa ind gjennem den aabne Dør. Der var ingen der, og Sengen stod urørt. Hendes første Tanke var, at Moderen havde gaaet til det dybe Hul, og at Limberlost nu var fyldt med Lygter, som brugtes til at signalisere. Den unge Piges Hjerte fyldtes baade af Medlidenhed og Frygt. Hun aabnede Kjøkkendøren, gik gjennem Haven og hen til Myren. Da hun kom nær, stod hun og lyttede, men hun kunde bare høre de sædvanlige Nattelyd.

"Moder!" raabte hun sagte, men derefter høiere igjen: "Moder!" Hun gik hjem igjen. Tiden forekom hende frygtelig lang, før hun hørte Moderens Stemme.

Mrs. Comstock kom ind i Huset og trak Fødderne tungt efter sig. I den ene Haand bar hun Lygten, den anden holdt stivt udstrakt foran sig et Stykke Bomuldstøi, hvorpaa der sad et herligt Par af gule "Keisere".

"Skal jeg lægge de andre ud i Kjøkkenet?" spurgte en Mandsstemme.

Den unge Pige trak sig tilbage ud af Lyset.

"Ja, hvorsomhelst indenfor Døren", svarede Mrs. Comstock, idet hun flyttede sig et Par Trin for at gjøre Vei for ham. Peters Ansigt kom tilsyne. Han satte fra sig de fangne Insekter, og saa gik han.

"Jeg takker dig, Peter, mere, end nogen Kvinde har takket dig før", sagde Mrs. Comstock.

Hun satte Lygten paa Bordet og slog Slaaen for

Døren. Da hun vendte sig, kom Elnora tilsyne. Mrs. Comstock bøiede sig mod hende og holdt frem de to Sommerfugle. Med en Stemme og i en Tone, hun aldrig havde brugt før, sagde hun: "Min egen Elnora, Moder har fundet et andet Exemplar for dig."

Elnora vaagnede ved Dagens Frembrud og laa der og saa sig rundt i Værelset, som nu var saa forandret. Hun lagde Merke til, at hvert Gran af mandlige Klædningsstykker og Eiendele var borte og forstod uden nogen Forklaring, hvad det betød. Af en eller anden Grund var hvert synligt Minde om hendes Fader taget bort, og hun skulde nu tilsidst faa Lov til at indtage hans Plads. Hun vendte sig og saa paa Moderen. Mrs. Comstocks Ansigt var blegt og saa træt ud, men i hendes Ansigt var der et Udtryk af dyb Fred, som Elnora aldrig havde seet før. Mens hun nøie granskede Trækkene i Ansigtet paa Puden ved Siden af sig fyldtes den unge Piges Hjerte af ømme Følelser. Hun steg stille ud af Sengen, gik til sit Værelse, klædte sig paa og gik saa ud i Kjøkkenet for at se til "Keiseren" og for at lave Frokost. Det vakre Par var blevet ladt tilbage paa Bomuldstøiet. Tøiet var der og et Par Smaastykker af de vakre Vinger. Men en Mus havde fortæret Resten!

"Det var det værste Uheld!" stønnede Elnora.

Idet hun første tænkte paa Moderen, samlede hun op, hvad der var igjen af Sommerfuglene og begravede det i Asken i Ovnen. Hun tog Posen op paa sit Værelse og saa hurtig efter, hvad den indeholdt, men der fandtes ikke en anden gul blandt dem. Moderen havde sagt, at de havde puttet nogle ned i Kassen i Limberlost. Der var derfor endnu Haab om, at en "Keiser" kunde være blandt dem.

Elnora tog et stort Stykke af det Flor, som brugtes til at holde Myg og Fluer ude, og sprang til Myren. Idet hun kastede det over Toppen af Kassen, aabnede hun den. Hun svimlede næsten ved det, hun saa. De levende Exemplarer, som var blevet lukket inde om Natten, havde i sine Forsøg paa at komme sig ud ikke alene ruineret de andre Exemplarer i Kassen, men de havde revet sig selv i Filler paa Naalene. En Trediedel af de sjeldneste Exemplarer laa der nu uden Fødder og uden Vinger og somme ogsaa uden Hoveder. Elnora hulkede høit. "Alting er forbi!" sagde hun.

18de Kapitel.

Moderen viser Elnora sin Kjærlighed og finder en Medhjælper.

Men Moderens Kjærlighed varede ved. Ja, det var, som om hendes Hjerte, der saa længe havde været forhærdet og havde været tillukket, nu flød over, og Elnora blev formelig overvældet med heftige Kjærtegn og alslags Hjælpsomhed. Før Dagen var over, forstod hun, at hun aldrig havde kjendt sin Moder rigtig.

I de nærmeste Dage begyndte Elnora at ordne og forvare de Exemplarer, Moderen havde fanget. Hun maatte jo gaa til Fugledamen og fortælle om det Uheld, som var indtruffet, men Mrs. Comstock fik leve i den Tro, at Elnora afleverede sine Exemplarer, da hun gjorde Turen til Byen. Havde hun fortalt det, som virkelig havde skeet, saa var det al Rimelighed for, at Moderen igjen vilde have taget Limberlost i Besiddelse og vilde have holdt paa med sin Søgen der, til hun havde faaet andre istedetfor alle dem, som var blevet ødelagt. Men Elnora vidste af Erfaring, hvad Arbeide

det var at faa et Par af alle i en slig Samling. Hvor kjæk og udholdende hun end var i enhver god Sag, saa blev hun denne Gang tvungen til at indrømme, at hun var slagen. Det vilde kræve anstrengende Arbeide i det mindste i to Somre for at faa nye Exemplarer istedetfor dem, som var tabt. Da hun forlod Fugledamen, gik hun til Direktøren for Onabasha Skoler og bad ham gjøre det, han kunde, for at skaffe hende en Post i Barneskolen.

Dagen efter havde hun forvaret det sidste af Exemplarerne, og Husarbeidet var hun færdig med. Elnora sagde da til Moderen: "Hvis du ikke har noget imod det, saa tror jeg, at jeg vil gaa ud i Havnegangen ved Sleepy Snake-Bækken og se, om jeg kan fange nogen Øienstikkere og andre Insekter."

"Vent, til jeg henter en Kniv og et Spand, saa skal jeg gaa med dig", svarede Mrs. Comstock. "Løvetanden der i det tætte Græs er frisk og bløa nok til at bruges til Grønsager, og kanske det kunde træffe sig saa, at jeg ogsaa kunde finde nogen af Insekterne dine. Jeg har jo temmelig gode Øine."

Nær ved Bækken, som hun fulgte i Retning af Broen, fandt Mrs. Comstock en Masse Løvetand netop slig, som hun vilde have den, og hun stansede for at fylde sit Spand.

Elnora holdt sig ikke længer borte, end at Moderens Stemme kunde naa hende, og hun havde adskillig Held med sig. Tilsidst gik hun over Bækken og hen til en Bro. Der begyndte hun at søge omhyggelig under Brostokkene og Plankerne for at finde Kokoner. Mrs. Comstock kunde se hende og et langt Stykke af Bækken bortover.

Der i Svingen kom en Mand gaaende. Han var

barhodet, iført en hvid Sweater og havde lange vandtætte Støvler, som naaede op til Livet. Han holdt sig for det meste paa Land lige ved Bækken, men undertiden traadte han ud i Vandet. Han havde en rar Kurv, som holdtes af en Rem og hang ned ved Hoften, og med en kort Fiskestang sendte han et langt Snøre i dristige Slyngninger ned i Bækken. Han var Elnora nærmere, end han var Moderen, men Mrs. Comstock troede, at hun kanske ved at skynde sig kunde forblive useet og alligevel varsle Datteren, at en fremmed Mand nærmede sig.

Elnora var nu under Broen, med det ene Knæ hvilende paa Bakken, mens hun paa den anden Fod strakte sig for at naa saa høit som mulig. Haaret var kommet løs paa Grund af Vinden og ved Buskene, hun havde faret igjennem, hendes Ansigt blussede, og hun løftede netop sine Arme høit over Hovedet for at naa den Kokon, hun havde fundet. Men Mrs. Comstock fik ingen Anledning til at raabe over til hende. "Kanske jeg kunde hjælpe Dem til at faa fat i den", sagde Manden.

"Det vilde være kjækt, om De kunde det", svarede Elnora. "Det er et virkeligt Fund! Det er en af de deilige, blegrøde Kokoner, som er beskrevet i Bøgerne. Det er vel, fordi den har været paa et mørkt Sted og har været beskyttet mod Veiret."

"Saa De mener det", raabte Manden. "Vent et Øieblik. Holder De paa at samle?"

Han snellede Snøret ind, lagde Stangen over en Buske, kløv op paa Bakken ved Siden af Elnora, tog frem en Kniv og begyndte at skjære af Kvisten rundt Kokonen.

"Ja. Jeg har tjent Penge nok paa saadanne til at

komme gjennem Høiskolen i Onabasha. Nu begynder jeg paa en Samling, som for mig betyder Colleget."

"Onabasha!" sagde Manden. "Det er netop der, jeg er paa Besøg." Han standsede for at hvile lidt, da det var temmelig ujevnt, hvor han stod, og Arbeidet ikke var saa ligetil. "Kanske De kjender min Slægt — Dr. Ammans. Doktoren er min Onkel. Jeg bor i Chicago. Jeg har havt en temmelig voldsom Nervefeber. Var i Hospitalet i 6 Uger. Det gik sent for mig at komme til Kræfter, og saa bad min Onkel mig at komme til ham. Jeg skal være ude i det frie hele Sommeren og tage alslags Motion, til jeg bliver fuldstændig sterk igjen. Mit Navn er Philip Ammon. Vil De ikke have Hjælp?"

Elnora gav intet direkte Svar.

"Har De nogensinde samlet Exemplarer som denne, Mr. Ammon?"

"Jeg har gjort nok af det til at vide, hvorledes jeg skal tage dem, og jeg kan skjelne de mest almindelige fra de andre."

"Skal De snart reise nordover igjen?"

"Det kommer an paa, naar jeg bliver fuldstændig kvit Feberen. Onkel siger, Nætterne er for kolde og Dagene for varme deroppe for mig. Han tror, det er bedst for mig at blive paa et Sted, hvor Temperaturen er mere jevn, til jeg bliver frisk. Nu vil jeg have denne skaaret af om et Øieblik. Det er bedst, De siger ja", vedblev han. "De vilde gjøre mig en virkelig Tjeneste. Saadant Arbeide vilde holde mig ude i det frie hele Dagen og vilde anspore min Lyst til at komme i Virksomhed igjen. Jeg er ogsaa flink til dette. Og om jeg ikke er det nu, skal jeg vise det om en Uge eller to. Jeg kan baade bruge Lys rigtig og Speil og kjender alle de

Kunster, de sagkyndige bruger. Jeg skal vædde paa, at der er mange Exemplarer af denne Slags over paa Myrstrækningen der."

"Ja, det er saa", sagde Elnora. "De fleste af dem, jeg har, har jeg taget der. En Kveld for et Par Dage siden fangede min Moder en hel Del, men vi vover ikke at gaa der alene."

"Da er der saa meget mere Grund til, at De trænger min Hjælp. Hvor bor De? Jeg kan jo ikke faa noget Svar fra Dem. Jeg vil gaa over og fortælle Deres Moder, hvem jeg er, og spørge hende, om jeg kan hjælpe Dem."

Saa fik han Kokonen løs. Philip Amman hoppede ned af Bakken og strakte Haanden for at hjælpe Elnora. Saa gik de over til Mrs. Comstock.

"Moder, her er Mr. Philip Ammon fra Chicago", sagde Elnora. "Han har været syg og opholder sig nu i Dr. Ammons Hus i Onabasha. Han holdt paa at fiske i Bækken, og saa skar han nede under Broen denne Kokon af for mig. Han tror, det vilde være bedre for ham at søge efter Kokoner end at fiske, til han bliver bra igjen. Hvad tror du?"

Philip rakte ud sin Haand.

"Det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab", sagde han.

"De faar undskylde, jeg ikke tager Dem i Haanden", svarede Mrs. Comstock. "Løvetand har det ved sig, at den gjør Fingrene klisset, og desuden ønsker jeg at kjende en Mand, før jeg giver ham Haanden. Hele denne Indledning er jo meget omstændelig, men endnu kjender De ikke mit Navn. Det er Comstock."

Tilsidst var Mrs. Comstock færdig med at plukke sine Grønsager.

"De er nu tre Mil fra Byen og mindre end en Mil fra, hvor vi bor", sagde hun. "Hvis De vil sige mig, hvad De taaler at spise, saa tror jeg, det er bedst, De gaar hjem med os og hviler, til det bliver lidt kjøligere, før De gaar tilbage. Og sandsynligvis vil der før Aftenen komme en eller anden, som De kan kjøre ind med."

Philip reiste sig, tog Spandet med Løvetanden i og sin Fiskestang og stod saa og ventede. Elnora gik først. Mrs. Comstock gjorde en Bevægelse, at Philip skulde følge efter, og hun gik selv sidst.

Elnora gik langsomt langs Stien og snakkede om løst og fast. Philip interesserede sig for alt, hun pegte paa langs Veien, og lagde selv Merke til flere Ting, som undgik hende. Da Elnora dreiede om mod Grinden, som førte til hendes Hjem, standsede Philip og betragtede længe det store Bjelkehus med Vinrankerne, som klatrede op langs Væggen, Haven med de mange vakre Blomster og Bedene med Jordbær og Tomater. Trærne i Skogen nordenfor og vestenfor strakte sig som en grøn Væg. Han maatte udbryde: "O, hvor vakkert her er!"

Philip drak en hel Del Kjernemelk, og da han senere strakte sig paa Bænken ude i Lysthuset, følte han saadant Velvære og behagelig Træthed, mens Solen glimtede gjennem Løvet, og Bierne summede udenfor, at han snart faldt i en dyb Søvn.

Da Elnora og Moderen kom ud med et Bord, stod de en kort Stund og saa paa ham. Det er vistnok rimeligt, at det var begges Tanker, hun gav Udtryk for, da hun sagde: "Hvilken vakker og kjækt udseende Mand det er! Hvor stolt maa ikke en Moder være af en saadan Søn! Vi maa nok være forsigtige med, hvad vi beder ham spise."

De gik tilbage til Kjøkkenet, hvor Mrs. Comstock strax gik tilverks med at vise sin "Forsigtighed". Hun kogte Skinke, hun selv havde røgt og lagt i Sukkerlage, stuede Poteter, lagde Asparges paa ristet Brød, lavede en Løvetand-Salat og en appetitvækkende Lægkage med Jordbærfyld. Da alting var færdigt, tog hun Ammon i Ærmet og rystede ham lidt.

"Det er bedst, De faar noget at spise, unge Mand, før De bliver altfor sulten", sagde hun.

"Ja, vær saa snil at skynde Dem", lo han og holdt op mod hende en Tallerken for at blive fyldt. "Det er rigtig snilt af Dem at tage mig hjem til Dem. Jeg haaber, at jeg vil blive sterk nok om nogle Dage til at gjøre noget til Gjengjæld."

De talte om Blomster og Insekter, Indianersager og alle de Naturens Undere, som fandtes paa Myrstrækningen, og siden begyndte de at tale om Bøger og om Skolearbeide. Da de tog af Bordet, hjalp Ammon til og bar flere Bretter ind i Kjøkkenet. Han og Elnora ordnede de fundne Insekter, mens Mrs. Comstock vaskede op. Saa kom hun ud med en Krave, hun holdt paa at brodere paa. Tilsidst sagde Ammon, at han maatte gaa, ellers vilde hans Folk blive ængstelige for ham.

"Faar jeg Lov til at komme igjen imorgen Eftermiddag og hjælpe til med at samle Insekter?" spurgte han Mrs. Comstock, da han reiste sig. "Jeg maa holde mig ude i det frie etsteds, og jeg føler mig sikker paa, at jeg vil blive friskere fortere her end noget andet Sted. Vær saa snil og sig, at jeg kan komme."

"Jeg har intet at indvende, hvis Elnora virkelig vil have Hjælp", sagde Mrs. Comstock.

I sit Hjerte ønskede hun, at Datteren ikke vilde. Nu vilde hun gjerne beholde den Skat, hun endelig havde

fundet, for sig selv en Stund ialfald. Men Elnoras Øine skinnede af Iver. Hun syntes, det vilde være storartet, om hun kunde faa Hjælp, og at det vilde være rigtig morsomt at bruge de Anvisninger, som fandtes i Bøger, for at samle sine Exemplarer, og saa blev det ordnet paa denne Maade. Da Ammon kjørte bort, fulgte Mrs. Comstocks Øine ham. "Det var en pen, ung Mand!" sagde hun.

"Han synes at være rigtig kjæk", indrømmede Elnora.

Den følgende Morgen raabte Moderen til Elnora: "Postbudet standsede ved vor Brevkasse."

Elnora løb bort til Grinden og kom tilbage med et stort Brev, der saa ud som et officielt Dokument. I Brevet fik Elnora Tilbud om at blive Lærerinde i Naturhistorie, hendes Løn skulde være 750 Dollars og desuden 200 Dollars til Udgifter.

"Det er en ny Stilling. De har aldrig havt noget saadant før. Det maa vel være paa Grund af den Hjælp, jeg har ydet Lærerne i Naturfag. Kjære Moder, jeg maa naturligvis tage imod dette Tilbud. Arbeidet vil bare være en Fornøielse. At være Lærerinde i det Fag vil jeg helst af alt. Du maa ogsaa hjælpe mig. Vi maa finde Reder, Æg, Løv, underlige Dannelser i Planter og sjeldne Blomster. Jeg maa faa lavet til Blomsterkasser for hver af Skoleværelserne og saa sætte vilde Planter i dem. Jeg maa begynde allerede idag at samle Exemplarer."

Elnora stod der med et blussende Ansigt og med skinnende Øine.

"Kan jeg hjælpe dig?" Mrs. Comstocks sterke Ansigt var næsten pathetisk.

"Ja vist kan du det", udbrød Elnora. "Jeg kan aldrig klare det alene."

Ammon kom plystrende ned paa Stien mellem Stedmorsblomsterne og Jordbærene. Han bar flere Pakker, og der var høiere Farve i hans Ansigt end Dagen før.

"Se bare, hvad jeg har faaet!" udbrød Elnora og rakte ham Brevet.

"Aa, jeg ved det nok", svarede Ammon. "Er ikke det storartet? Alle Mennesker i Onabasha snakker om det."

Han lo, men satte sig snart og pustede tungt.

"Det synes at være urimeligt, at en skulde miste Kræfterne paa denne Maade. Jeg ordentlig skjælver i Knærne, men om en kort Stund vil jeg komme mig igjen. Onkel sagde, jeg kunde godt gaa hid."

Saa begyndte han at aabne Pakkerne og forklarede for Mrs. Comstock, hvorledes hun skulde koge Blandingen. Han fulgte hende ud i Kjøkkenet, gjorde op Varme og rørte om i Blandingen, mens han snakkede. Mens det, han havde kogt, stod og kjølede sig, gik han og Elnora gjennem Kjøkkenhaven bag Huset, og derfra tog de Veien ind i Skogen.

19de Kapitel. Philip faar se Violerne i Limberlost.

Ammon maatte se paa den unge Pige med den største Beundring. Baade, hvad Ansigt og Form angaar, var hun saa indtagende som nogen af hendes Alder og Type, han nogensinde havde seet. I andre Henseender var hun forskjellig. Det store Fond af virkelig Lærdom, hun havde samlet ind fra Mark og Skog gjorde hende tiltrækkende som ingen anden Pige. Hendes aabne, ligefremme Væsen var en Arv fra Moderen, men hun havde ogsaa noget mere. Da de talte sammen engang,

tænkte han, at Sympathi var det Ord, som kunde beskrive dette, eller Forstaaelse. Hun syntes at besidde en Søsterfølelse for alle Mennesker og alt levende Liv. Hun kunde ligesaa gjerne have været en ung Mand, saa aldeles uden alt kvindeligt Koketteri var hun i sit Væsen ligeoverfor ham. Det var med Undren, han studerede denne unge Pige.

Da de spadserede bortover Stien, kom de til en dyb Vandpyt fuld af seigt Dynd og omgivet af forraadnede Træstubber og nedfaldne Stammer, som var tæt bedækkede med Vandhyacinter og blaa Sverdliljer. Ammon standsede.

"Er det Stedet?" spurgte han.

Elnora nikkede.

"Doktoren har fortalt Dem det?"

"Ja", sagde Ammon. "Det var tragisk. Er den Pølen virkelig bundløs?"

"Ja, saa vidt vi nogensinde har været istand til at opdage det."

"Og De blev født her?"

Det havde ikke egentlig været hans Tanke at komme med dette Spørgsmaal.

"Ja", sagde hun og saa ham i Øinene. "Netop saa, at det hindrede min Moder fra at redde min Faders Liv. Hun har havt vanskelig for nogensinde at tilgive mig. Lidt længere borte er mine Violer. Jeg vil, at De skal se dem."

Hun førte ham ind i et myrlændt, halvt aabent Stykke i Skogen, standsede og traadte lidt til Siden. Ammon blev glædelig overrasket. Nogle forraadnede Stammer laa spredt omkring, Græsset voxte i lange og fine Dusker. Blaa Sverdliljer vaiede, Klynger af Nøgleblomster nikkede med sine gyldne Hoveder, men hele Bakken

havde et blaaligt Skjær af det tykke Teppe af Violer, som vaiede fra Stilker, der var en Fod lange. Elnora knælte ned, og idet hun stak Fingrene gjennem Løvet og Græsset lige til Rødderne, plukkede hun nogle Violer og gav dem til Philip.

"Kan Deres Drivhuse i Byerne overgaa disse?" spurgte hun.

Ammon satte sig paa en Stamme og saa paa Blomsterne.

"De er storartede", sagde han. "Jeg har aldrig seet saa lange Stilker eller saa frodige Blade, og Blomsterne har den dybeste blaa Farve. Det er de skjønneste vilde Violer, jeg har seet. De har akkurat samme Farve som Øinene paa den Pige, jeg engang skal gifte mig med."

Elnora rakte ham nu flere foruden dem, han allerede holdt i Haanden.

"Hun maa have vidunderlige Øine", sagde hun.

"Ingen andre blaa Øine er fuldt saa vakre", sagde han. "Ja, hun er i det hele svært vakker."

"Det er jo almindelig for en Mand at tænke, at den Pige, han vil gifte sig med, er vakker. Jeg undrer mig paa, om jeg ogsaa vilde synes saa."

"Det vilde De", sagde Ammon. "Der er ingen, som ikke synes saa. Hun er høi som De, noget slank, men med afrundede Linier. Om Øinene har De hørt. Hendes Haar er sort og bølgende, og hendes Hudfarve er frisk og rødmende af Sundhed."

Elnora laa paa Knæ mellem Blomsterne, mens hun saa paa ham.

"Hun maa være den vakreste Pige i hele Verden", udbrød hun.

Ammon lo.

"Aa nei", sagde han. "Hun er paa sin Maade ikke et Gran vakrere end De paa Deres Maade. Hun er en Type paa en mørk Skjønhed, men De er ligesaa fuldkommen. Hun er usædvanlig paa Grund af den Kombination med sort Haar og blaa Øine, skjønt alle, som er lidt paa Afstand, ogsaa tror, de er sorte. De er ligesaa usædvanlig med Deres lyse Ansigt, sorte Øienbryn og brune Haar. Ja, jeg ved om mange, som vilde foretrække Deres lyse Hoved for hendes mørke. Det hele kommer an paa ens Smag og paa — om en er forlovet med Pigen", tilføiede han.

"Edith vil snart have sin Fødselsdag. Hvis disse holder sig, vil De da lade mig faa en Æske af dem, som kan sendes til hende"

"Jeg skal hjælpe med at plukke og pakke dem, saa de godt kan sendes. Har hun Interesse for Naturen?"

"Hvad der interesserer Edith Carr? Lad mig tænke over det. Først tror jeg, hun sætter sin Stolthed i at være lidt vakrere og lidt bedre klædt end nogen anden Pige af hendes Omgang. Hun har Interesse af at have et vakkert Hjem med nydelige Ting i, endvidere af at blive kjælet for, rost og anerkjendt som den ledende i Selskabslivet. Hun liker ogsaa at finde paa nye Ting, som kan more hende, og altid og under alle Omstændigheder at have sin egen Vilje i alle Ting."

"Men du al Verden!" udbrød Elnora og saa paa ham. "Hvad er det, hun foretager sig? Hvorledes er det, hun tilbringer sin Tid?"

"Tilbringer sin Tid?" gjentog Ammon. "Et sligt Spørgsmaal vilde hun nok anse for en Spøg. Dagene er for hende aldrig lange nok. Der er endeløse Butikbesøg for at finde alle de vakre Ting, Samraad med Sypiger, Visiter, Selskaber, Teater og Underholdnin-

ger. Hun er altid paa Farten. Jeg faar aldrig Anledning til at se Halvparten saa meget af hende som jeg skulde ønske."

"Men jeg mente Arbeide", sagde Elnora. "Hvad er det, hun interessserer sig for, som er til Nytte for Verden?"

"Mig", var Ammons rappe Svar.

"Jeg kan forstaa det", lo Elnora. "Hvad jeg ikke forstaar, er, hvorledes De kan være inter—" Hun blev forvirret og standsede pludselig, men hun saa, at han nok selv havde fuldendt Sætningen, som hun havde ment den. "Jeg beder om Forladelse", udbrød hun. "Jeg mente ikke at sige det. Men jeg kan ikke forstaa de Folk, jeg hører om, som bare lever for sin Fornøielse. Kanske det kan være storartet. Jeg har aldrig havt Anledning til at erfare noget om det. Mig forekommer det, at den eneste Fornøielse i Verden, som er værd at have, er den Glæde, vi faar af at leve for dem, vi elsker, og dem, vi kan hjælpe. Jeg haaber, De ikke er vred paa mig."

Ammon sad der med et fjernt Blik og i dybe Tanker.

"De er vred", stammede Elnora.

Mens hun laa der paa Knæ mellem Blomsterne, vaagnede han ligesom op og fæstede Blikket paa hende.

"Jeg burde uden Tvil være det", sagde han, "men Sagen er, det er jeg ikke. Jeg kan ikke selv forstaa, at Livet skal bare være for Fornøielser. Men hun er jo bare en ung Pige, og nu er det hendes Tid for Leg og Moro. Naar hun bliver en moden Kvinde i sit eget Hjem, da vil hun blive anderledes, ikke sandt?"

Elnora havde aldrig lignet sin Moder saa meget som, da hun besvarede dette Spørgsmaal.

"Jeg maatte være godt kjendt for at kunne vide det,

men jeg vil haabe det. At skabe et virkeligt Hjem for en træt Forretningsmand er et meget forskjelligt Slags Arbeide fra det, som kræves for at være en Leder i Selskabslivet. Det kræver forskjellige Evner og Opdragelse. Hun tænker naturligvis paa at forandre sig, ellers vilde hun ikke have lovet at skabe et Hjem for Dem. Jeg tænker, vor "Blanding" hjemme i Gryden maa være afkjølet nu. Lad os da gaa og prøve vor Lykke med Sommerfuglene!"

"De skulde bare høre min Søster Polly!" sagde Ammon. "Dette var hendes sidste Aar i Colleget. Selskaber og Foreninger var alt, jeg hørte hende snakke om, til Tom Levering kom. Nu er han det ledende Thema."

"Har Edith Carr ogsaa gjennemgaaet et College?"

"Nei. Hun har været paa en af de fineste og mest exklusive Privatskoler."

Mens de gik sammen tilbage, talte Elnora om mange Ting, men Ammon var ligesom mere aandsfraværende. Det var øiensynligt, at han tænkte paa noget andet. Men den Blanding, han havde lavet for at fange Sommerfugle, gjorde ham igjen interessant, og han var ivrig efter at være med paa Arbeidet, da de gik ind i Skogen. Han vilde, de skulde forsøge Limberlost, men Elnora holdt fast paa, at de skulde holde sig paa Moderens Eiendom. Hun fortalte ham, at, hvis de hængte op Lygten der ude paa Myrstrækningen, saa vilde det være et Signal til at bringe did ud en Flok Mænd, hvis Nærværelse hun ikke ønskede. Saa satte de da afsted, Ammon bar Blandingen, Elnora Nettet, Billy og Mrs. Comstock fulgte med Æsker og Lygter.

Først prøvede de Sommerfuglene og fangede en Del vakre Exemplarer uden større Vanskelighed. De omsværmedes ogsaa af Mængder af Myrer, Biller, Bier

og Fluer. Da det begyndte at mørkne, gik Mrs. Comstock og Ammon tilbage for at gjøre Kveldsmaden færdig. Elnora og Billy blev, til Sommerfuglene fandt sit Natteleie. Saa tændte de Lygterne, smurte Blandingen paa Trærne og fulgte Stien hjem.

Mrs. Comstock og Elnora var næsten færdige med Frokosten Dagen efter, da de hørte nogen plystre muntert nede paa Veien. Elnora saa forundret op paa Moderen.

Solen var netop oppe, og den, som plystrede, var Philip Ammon. Han saa ligesom sterkere ud end Dagen før.

"Jeg haaber, jeg ikke kommer for tidlig", sagde han. "Jeg er saa nysgjerrig efter at se, om vi har gjort en Fangst."

"Vi maa gaa ned langs Veien og rundt om Kanten af Limberlost idag", sagde Elnora. "Moder holder paa med sit Jordbær-Syltetøi, og hun kan ikke komme, før hun er færdig med det. Lad os gaa ned til Myren, og saa skal jeg vise, hvad der er igjen af Blomsterhuset, som Terence O'More, den store Trælasthandler i Great Rapids, byggede, da han var en hjemløs Gut her. Han blev kaldt "Gutten med Fregnerne". De har vel hørt den Historie?"

"Ja, og jeg har truffet O'More, som ofte kommer til Chicago."

De gik nedad Veien til Myren, kløv over Gjerdet, fulgte Stien til den gamle Skogvei, og gik saa sydover paa denne. Elnora pegte for Ammon paa Veien med nogle Levninger af et nedfaldent Pigtraadgjerde.

"Det var for ti Aar siden", fortalte hun. "Jeg var bare en liden Skolepige, men jeg vandrede vidt omkring endog da, og ingen hindrede mig. Jeg saa ham

ofte. Han havde været i en Anstalt inde i Byen hele sit Liv, da han overtog Arbeidet med at holde Tømmertyve borte fra denne Strækningen, før mange Træer endnu var fældte. Det var et Arbeide for en sterk Mand, og han var en svagelig Gut, men han blev hærdet ved at leve ude i det fri, og han vandt frem.

Enkelte Dage udtrykte hans Ansigt dyb Bedrøvelse. andre Dage laa der saadan Bestemthed udtrykt i det, at et lidet Barn kunde se det og forstaa det. En Dag, jeg saa ham, var "Engelen" med ham. Jeg kan ikke sige Dem, hvad det var, hun lignede. Jeg har aldrig seet nogen, som var som hende. Han standsede ved et Sted lige her i Nærheden for at vise hende et Fuglerede. Saa gik de til et Slags Blomsterhus, han havde opført, og han sang for hende. Ved den Tid, da han forlod dette Sted, var jeg blevet modig nok til at gaa paa Skogveien, og jeg mødte den store Skotlænder, den fregnede Gut havde levet sammen med. Han saa, jeg fangede Insekter og Sommerfugle, og han tog mig over til Blomsterhuset og lod mig faa alting, som var der. Jeg vover ikke at komme her alene saa ofte, og derfor kan jeg ikke holde det vedlige, som han gjorde det, men De kan dog se noget af, hvad det var."

Elnora gik foran, og Ammon fulgte. Husets Vægge var ikke tydelige, fordi mange af Træerne var borte, men Elnora viste, saa godt hun kunde, hvorledes det havde været.

"Denne Strækning er næsten ødelagt nu", sagde hun. "Løntrærne, Valnøddetrærne og Kirsebærtrærne, er alle borte. De talende Træer er de eneste Ting igjen, som er værd noget."

"De talende Træer! Jeg forstaar ikke", sagde Ammon.

"Det er ikke at undres over!" lo Elnora. "Det er min Opdagelse. De ved, alle Træer hvisker og taler om Sommeren, men der er to Slags, som har saa meget at sige, at de holder paa hele Vinteren, naar de andre er tause. Bøgene og Egetrærne holder saa meget af at snakke, at de holder fast paa sine døde, tørre Løv. Om Vinteren blæser Vinden sterkest, saa at disse Træer hvisker, sladrer, sukker, ler og undertiden brøler, saa det er rent øredøvende. Naar Luften er kold og klar, Jorden er hvid, da siger de talende Træer de Ting, som styrker og opløfter."

"De er en vidunderlig Pige!" raabte Ammon. "Hvilken Kvinde De vil blive!"

"Hvis jeg nogensinde bliver en Kvinde, som er værd noget, da vil det komme af, at jeg har havt en saa udmerket Anledning", sagde Elnora. Ikke enhver Pige voxer op i Skogen for at lære, hvad Gud har at fortælle os der. Her er, hvad der er igjen af Blomsterhuset. Dengang "Englen" var her, sang han for hende, og jeg stod og lyttede. Jeg har aldrig hørt slig Sang. Det var ikke at undres over, at hun elskede ham. Alle, som kjendte ham, gjorde det og gjør det nu. Prøv den Stammen, den er temmelig god at sidde paa. Den gamle Kasse var hans Skatkiste, som den nu er min. Jeg vil vise Dem min dyreste Skat. Jeg vover ikke at tage den hjem, fordi Moder ikke kan overvinde sin Uvilje mod den. Den tilhørte min Fader, og i visse Henseender ligner jeg ham, og mest i denne Ting."

20de Kapitel. Limberlost synger for Ammon.

Elnora tog frem Violinen og begyndte at spille. Hun var iført sin Skoledragt af en grønlig Farve, og Ærmene var rullet op til Albuerne. Hun syntes at passe ind i sine Omgivelser som en Del af dem. Hendes Hoved skinnede som en liden Sol, og hendes Ansigt havde aldrig vist sig saa fagert i sin blussende Skjønhed. Fra det Øieblik hun begyndte at stryge med Buen over Strengene, aabnede hendes Læber sig, og hun fæstede sine Øine paa noget, som var langt borte, og aldrig havde hun før ved nogen Leilighed som nu denne Gang givet Indtryk af, at hun paa Instrumentet ligesom gjengav noget, som kun var hørligt for hende. Ammon stod først for nær til at faa den fulde Virkning. Han stod derfor op og gik et Stykke bort, støttede sig mod et Træ og saa og lyttede med sin Sjæl.

Da han flyttede sig saa han, at Mrs. Comstock havde fulgt dem og stod paa Skogveien, hvor hun ikke kunde have undgaaet at høre alt, som Elnora havde sagt. Saaledes var det, at for Ammon foran hende og for Moderen, som stod og iagttog hende nede paa Skogveien, spillede Elnora Sangen om Limberlost. For Ammon var det en fuldstændig Aabenbaring. Han stod der saa aldeles betagen, at han glemte Mrs. Comstock. Han prøvede at forestille sig, hvad et Publikum i en stor By vilde sige om slig Musik spillet af en saadan Kunstnerinde mod en lignende Baggrund, men han kunde ikke godt tænke sig det.

Han undrede sig over, hvor meget han vel skulde vove at sige, hvorledes han skulde udtrykke sig, da den sidste Node forstummede, og den unge Pige lagde Violinen ned i Kassen, dreiede Nøglen om og lagde den i en Hul-

ning i Enden af en nedfalden Stamme. Saa kom hun over til ham. Ammon stod og saa undrende paa hende.

"Jeg undres", sagde han, "hvad Folk vilde sige til sligt Spil."

"Jeg har spillet offentlig engang", sagde Elnora, "og jeg tror, Folk likte min Musik ganske bra. Igaar fik jeg et Brev, som tilbød mig Stillingen som Dirigent for Høiskolens Orkester i Onabasha. Jeg vilde gjerne spille for ingenting bare for at være istand til at udtrykke mig, som jeg føler."

"Giv op Tanken paa at gaa til et College", sagde Ammon. "De trænger ikke den Slags Uddannelse. De er kommet langt forbi det allerede."

"Mener De virkelig, at De vilde opgive al Tanke paa at gaa til et College, hvis De var mig?"

"Hvis De bare kunde se det saaledes, saa vil jeg sige, at De er paa College nu og har altid været det. De har været i Erfaringens Skole, og den har lært Dem at tænke og givet Dem et stort Hjerte. Gud skal vide, jeg misunder den Mand, som kommer til at vinde det. Jeg vilde ikke engang raade Dem til at læse mange Bøger om de Ting, De har saadan Interesse for. De faar jo al Kundskab paa første Haand, og De ved, naar De har Ret. Hvad De skulde gjøre, vilde være at begynde tidlig at finde Udtryk for, hvad De allerede ved. Vent ikke for længe med at fortælle os om Skogen og dens Liv saaledes, som De kjender disse Ting."

Ikke før da huskede han, at Mrs. Comstock var etsteds lige i Nærheden.

"Skal vi gaa ud paa Veien og se, om Deres Moder kommer?" spurgte han.

"Her er hun nu", sagde Elnora. "Det var da rigtig heldigt, at jeg fik lagt bort Violinen i Tide. Jeg

ventede ikke, hun skulde komme saa snart", hviskede den unge Pige, hvorpaa hun vendte sig og gik mod Moderen. Mrs. Comstocks Ansigt havde et underligt Udtryk, da hun saa paa Elnora.

"Har du fundet noget endnu?" spurgte hun.

"Ikke noget, jeg kan vise dig", sagde Elnora. "Jeg er ikke saa sikker paa, om jeg ikke er kommet paa en Ide, som vil gjøre en hel Omvæltning i mit Arbeide og mine Planer for Livet."

"Planer for Livet! Det var da svære Ord", lo Mrs. Comstock. "Jeg tror, vi lader slig en Ærgjerrighed ligge. Jeg har altid hørt, det var bedst, naar den sov. Naar du engang faar et virkeligt Angreb af denne Sygdom, saa vil det blive Tid til prøve at kurrere den. Lad os finde vore Exemplarer. Nu er det Juni. Philip og jeg er endnu bare i Begynderklassen. Hvad er Naturens Mirakel i Juni Maaned? Hvad er det for noget, som er eiendommeligt for denne Maaned?"

"At disse store Natfalæner fødes", var Elnoras raske Svar.

Ammon klappede i Hænderne. Taarer fyldte Mrs. Comstocks Øine. Hun tog Elnora i sine Arme og kyssede hende paa Panden.

"Du er flink", sagde hun. "Find det eiendommelige ved hver Maaned, det, som skiller hver enkelt ud som en Tid for sig. Februar tilhører vore Vinterfugle. De skulde høre disse Musikere herude paa Myrstrækningen i Februar, Philip, en nogenlunde mild Kveld. Jo, de driver paa for ramme Alvor. I 21 Aar har jeg lyttet om Natten til de store Ugler og de mindre Slags, til Rævene, Vaskebjørnene og alle, som fremdeles har sine Hjem i denne Skog, og om Dagen til Høgene, "Guldstykkerne", Hakkespættene, Blaameiserne,

Kraakerne og alle vore Fugle om Vinteren. Det er omtrent den bedste Musik, som vi har. Jeg undrer mig paa, om ikke du kunde efterligne alt dette og faa det frem i et stort, originalt Musikstykke for din Violin, Elnora?"

Elnora trak Aanden dybt, og svarede kun de simple Ord: "Jeg kunde forsøge."

Men saa kunde Ammon ikke holde sig længer. "Vi maa nu begynde at arbeide", sagde han, og saa tog han fat i en Gren af et Valnøddetræ for at prøve at finde Maaneinsektets Æg. Mrs. Comstock trak frem af Lommen sit Broderi og satte sig paa en Træstamme. Hun sagde, hun var træt. De kunde komme og hente hende, naar de var færdige til at gaa. Hun kunde høre deres Stemmer paa alle Kanter rundt om sig, til hun raabte paa dem, at de maatte hjem til Kvelds. Da de kom over til hende, stod hun og ventede paa Skogveien og havde sit Broderi i den ene Haand og Violinen i den anden. Elnora blev noget bleg, men fulgte Veien uden at sige et Ord. Da Ammon ikke gjerne saa, at en Kvinde skulde bære en tyngre Byrde end han, saa strakte han Haanden ud efter Violinen. Mrs. Comstock rystede paa Hovedet. Hun bar Violinen hjem, tog den ind paa sit Værelse og lukkede Døren efter sig. Elnora vendte sig mod Ammon.

"Hvis hun ødelægger den, vil det dræbe mig", udbrød hun.

"Det vil hun ikke", forsikrede Ammon. "De misforstaar hende. Hun vilde ikke have sagt, hvad hun sagde om Uglerne, hvis hun havde ment at gjøre det. Hun er Deres Moder. Ingen holder af Dem som hun. Bare stol paa hende! Jeg — jeg tror, hun er simpelthen storartet."

Mrs. Comstock kom rolig og tilfreds tilbage, og alle hjalp til med at faa Aftensmaden istand. Da de havde spist, ordnede Ammon og Elnora de Exemplarer, de havde fundet om Eftermiddagen, og gjorde saa en Tur ud i Skogen for at smøre den tillavede Smurning paa Tærne til at fange Insekter med. Da de kom tilbage, sad Mrs. Comstock i Lysthuset, og de gik ind til hende. Hun gik strax efter ind i Huset, men kom næsten øieblikkelig tilbage og lagde Violinen og Buen paa Elnoras Skjød. "Jeg skulde ønske, du vilde give os lidt Musik", sagde hun.

Og Elnora spillede, til hun tilsidst blev saa træt, at hun neppe kunde løfte Buen. Da gik Ammon hjem. De to Kvinder fulgte ham til Grinden og stod og saa efter ham, til han forsvandt.

"Det er, hvad jeg kalder en rigtig skikkelig, ung Mand", sagde Mrs. Comstock. "Naar en ser ham, skulde en tro, han var opdragen her ude paa Landet, skjønt det er mere sandsynligt, at han har været vant til alle mulige gode Ting fra Barn af."

"Ja, det tror jeg ogsaa", lo Elnora. "Men det har ikke havt slemme Følger for ham. Jeg har ikke seet noget ved ham, som jeg kunde finde Feil ved. Han lærer mig saa meget, uden han selv ved om det. Du maa jo vide, han er blevet uderamineret fra Harvard og har senere studeret Jus. Han kommer igjen imorgen."

Dagen efter kom Ammon tidlig, og han og Elnora drog strax ud i Skogen. Mrs. Comstock havde nu fattet slig Tillid til ham, at hun blev hjemme, til hun var fuldt færdig med sit Arbeide, før hun gik ud til dem. Og naar hun var kommen derud, satte hun sig ofte til at sy og lod dem vandre om i Timevis under-

tiden. Denne Gang var det Middag, før hun blev færdig til at gaa ud, og hun tog en Kurv med Mad med sig. Hun fandt Elnora og Philip borte ved Violerne, som endnu var lige friske og vakre. De spiste nu sammen. Saa tog Mrs. Comstock Kurven med sig hjem, og Ammon og Elnora satte sig paa en Stamme for at hvile en kort Tid.

"Husker De Deres Løfte med Hensyn til disse Violer?" spurgte Ammon. "Imorgen er det Ediths Fødselsdag, og hvis jeg sender dem med Hurtigtoget imorgen tidlig, vil hun faa dem sent om Eftermiddagen. De burde kunne holde sig godt saa længe. Dagen efter reiser hun nordover."

"Naturligvis kan De faa dem", sagde Elnora. "Vi vil slutte længe nok før Aftensmaden, saa vi kan plukke en hel Mængde. Og de kan nok pakkes, saa de ikke vil lide Skade paa Veien. De burde holde sig aldeles friske, naar vi plukker dem i Kveld og lader dem staa i Vand hele Natten."

Saa gik de igjen afsted for at samle ind fra Skogen. De drev paa længe og var heldige. Da Tusmørket begyndte, kom Ammon til Elnora og holdt i Fingrene et Pragteksemplar, han havde fanget. Han viste Insektets mørke Vinger og dets lange, tynde Ben, som prøvede at faa Tag paa hans Fingre, saa det kunde slippe løs.

Elnora undersøgte nøie de sorte Vinger. "Jeg tror sikkert, det maa være en Sappho", udbrød hun. "Fugledamen vil blive rigtig glad."

"Vi maa faa fat i Cyanitkrukken strax", sagde Ammon. "Jeg vilde ikke miste denne for 100 Dollars.

Og saa længe jeg maatte jage efter den, før jeg fik den!"

Elnora fik fat i Krukken og samlede op ogsaa alle de andre Sager.

"Naar vi er saa heldige, at vi finder et sligt Exemplar", sagde hun, "da er det Tid til at slutte og føle sig lykkelig hele Resten af den Dag. De kan tro, jeg er glad over det. Og nu vil vi gaa. Vi har ikke mere end Tid nok før Aftensmaden til at gjøre, hvad vi blev enige om. Og vil ikke Moder glæde sig, naar hun ser, vi har et saa sjeldent Exemplar!"

"Der er ingen, som føler sig lykkeligere end jeg", sagde Ammon. "Jeg synes, ligesom jeg har fortjent Maden i Kveld. Lad os gaa!"

Han tog og bar de fleste af Sagerne og lod Elnora gaa foran. Hun gik bortover Veien, Kjørene var vant at gaa, og som førte hen til Huset og var nærmest det Sted, hvor Violerne var. Der standsede hun, lagde Nettet og de andre Ting fra sig, men Ammon gik forbi hende og skyndte sig bortover.

"Skal ikke De —" begyndte Elnora.

"Jeg vil skynde mig og bringe mit Exemplar ind i Huset", sagde han. "Denne Cyanit har tabt sin Kraft, og vi trænger at have noget friskt i Krukken."

Han havde glemt Violerne. Elnora stod og saa efter ham, med et underligt Udtryk i sit Ansigt. Saa stod hun et Sekund, tog saa op Nettet og fulgte efter. Ved den dybe Pøl standsede hun og vendte sig halvveis for at gaa tilbage. Men saa klemte hun Munden fast sammen og fortsatte sin Vei. Klokken var 9, da Ammon sagde Farvel og gik afsted til Byen. De hørte ham plystre muntert lige fra den fjerneste Kant af Limber-

loft. Elnora sagde, hun var træt, og gik derfor op paa sit Værelse og tilsengs. Men hun kunde ikke sove. I hendes Hoved tumlede alleslags Tanker, og jo længere hun laa, dets mere vaagen blev hun. Tilsidst stod hun sagte op af Sengen. Saa begyndte hun at arbeide. To Timer senere stod en vakker Kurv af Birkebark, sterk og et rent Kunstverk, færdig paa Bordet. Hun stillede den lille Alarmklokke, saa hun kunde vækkes Kl. 3, gik tilsengs igjen og faldt isøvn øieblikkelig.

Hun var ude af Sengen allerede ved den første Alarm og klædte sig hurtig. Hun tog Kurven og en Papæske, som den kunde lægges i, gik sagte nedenunder og ud til Violerne. Da Kurven var aldeles fyldt, lagde hun den i den sterke Papæske, lagde Mose omkring den for at holde den stødt, bandt godt om Æsken og lagde en beskrevet Seddel under Hyssingen.

Saa tog hun en Venvei gjennem Skogen og gik hurtig til Onabasha. Klokken var nu 6, men hele den Del af Byen, hvis Opmerksomhed hun vilde undgaa, laa endnu og sov. Hun havde ingen Vanskelighed med at finde en liden Gut, og hun stod i nogen Afstand og ventede, mens han ringte paa hos Dr. Ammon, og hun saa ham give Stuepigen Pakken, som var bestemt for Philip, tilligemed Seddelen.

Paa Veien tilbage gjennem Skogen gik hun forbi nogle af de paasmurte Trær og tog med sig de Insekter, som var fangne. Hun kom ind Kjøkkenveien med dem og paa en saa naturlig Maade, at Moderen ikke kom med nogen Spørgsmaal. Efter Frokost gik Elnora op paa sit Værelse, ryddede bort alle Spor af sit Arbeide om Natten og kom saa ned til Lysthuset, hvor hun arrangerede sine Insekter. Strax efter kom Ammon

gaaende henover Veien. "Jeg er kjed af at sidde her", sagde hun til Moderen, "saa jeg tror, jeg vil gaa et Stykke bortover for at møde ham."

"Hvem er det, som altid husker og gjør det rette?" raabte Ammon langt borte fra.

"Ikke De!" svarede Elnora. "Men tilstaa, at De glemte Dem."

"Ja, aldeles", indrømmede Ammon. "Men heldigvis vilde ikke nogen større Skade have skeet. I sidste Uge skrev jeg til Polly og bad hende sende Edith noget, som var passende og vakkert, tilligemed mit Kort."

21de Kapitel. Elnora aflægger en Bekjendelse.

Disse Dage var Begyndelsen til de Uger, som fulgte. Efter Juni Maaned søgte de ikke saa meget efter de forskjellige Arter Sommerfugle. Men Mark og Skog blev ransaget for at finde Materiale til Elnoras Arbeide ved Skolen. Mrs. Comstock hjalp meget til. Hendes praktiske Sans og sunde Dømmekraft var altid nyttige. Naar de havde været ude, til de var rent udmattet, kom de tilbage til Bjelkehuset for at faa Mad, præparere og ordne de fundne Exemplarer og for at tale om Dagens Hændelser.

En varm Eftermiddag i August kom et Telegrafbud i blaa Uniform gjennem Grinden.

"Jeg har et Telegram for Philip Ammon."

Mrs. Comstock gik ud Bagdøren og ringte kraftig med Madklokken, standsede en Stund og ringte igjen. Kort efter kom Ammon og Elnora.

"Er det noget, som feiler dig Moder?" raabte Elnora.

Mrs. Comstock pegte paa Budet. "Der er et vigtigt Telegram til Philip", sagde hun.

Ammon bad dem undskylde og aabnede Telegrammet. Hans Ansigt blev blegt. "Jeg maa reise med det første Tog", sagde han. "Min Fader er syg, og de trænger mig hjemme."

Han sagde Farvel til Mrs. Comstock, takkede hende gjentagende for al hendes Venlighed og vendte sig mod Elnora.

"Vil De spadsere til Kanten af Limberlost med mig?" spurgte han, og Elnora sagde ja. Mrs. Comstock fulgte til Grinden, bad ham indstændig om at komme igjen snart og bød ham Farvel igjen. Saa gik hun tilbage til Lysthuset for at vente, til Elnora kom tilbage. Mens hun stod og saa nedover Veien, smilte hun.

"Jeg havde den Tanke, han vilde tale til mig først", tænkte hun, "men dette vil vel forandre Sagerne noget. Han har ikke Tid. Elnora vil komme lykkelig tilbage, og det har hun god Grund til. Det er en udmerket ung Mand. Hendes Liv vil nok blive helt forskjelligt fra mit."

Paa Veien bortover talte Elnora først. "Jeg haaber, det ikke er noget alvorligt", sagde hun. "Er han sædvanlig frisk og sterk?"

"Jo, han er temmelig sterk", sagde Philip. "Jeg er ikke saa bange for ham, men jeg føler mig meget beskjæmmet. Jeg har ladet ham overanstrenge sig, til han føler sig rent svækket, og Moder og Polly er der Nord i vort Sommerhjem. Han har aldrig været syg før, og det er vistnok min Skyld, at han er det nu."

"De har havt det hyggelig her? spurgte Elnora.

De var nu komne frem til Gjerdet. Ammon hop-

pede over for at tage en Benvei over Markerne. Han vendte sig og saa paa hende.

"Jeg har tilbragt den bedste, den hyggeligste, den mest forfriskende Tid, en Mand nogensinde kan have i denne Verden", sagde han. "Elnora, om jeg snakkede i Timer, kunde jeg ikke faa Dem til at forstaa, hvor høit jeg sætter Dem. Jeg har aldrig i mit Liv havt saa meget imod noget, som jeg har mod at forlade Dem. Det forekommer mig, som om jeg ikke har Kraft til at rive mig løs."

"Hvis De har faaet noget, som er værdt noget, ved at være sammen med mig", sagde Elnora, "saa skulde det netop være det, at De har Kraft til at gaa til Deres Pligt og til at gaa strax. Farvel! De maa skynde Dem."

Ammon stirrede paa hende. Han prøvede at slippe hendes Haand, men han klemte den fastere. Pludselig drog han hende til sig. "Elnora", hviskede han, "vil De give mig et Kys til Farvel?"

Elnora drog sig fra ham og stirrede paa ham med vidt aabne Øine. "Jeg vilde før slaa til Dem", sagde hun. "Har jeg nogensinde sagt eller gjort noget, mens vi har været sammen, som kunde faa Dem til at tage den Frihed at komme med et saadant Spørgsmaal, Philip Ammon?"

"Nei", stammede Ammon. "Nei, jeg holder saa meget af Dem, at jeg ønskede at berøre Deres Læber en Gang, før jeg forlod Dem. De ved, Elnora —"

"Plag Dem bare ikke", sagde Elnora rolig. "Jeg tror, jeg har Forstand nok til at dømme Dem rigtig. Jeg ved, hvad De mener. Det vilde ikke gjøre Dem nogen Skade. Det vilde heller ikke gjøre mig saa me-

get, men her maa vi tænke paa en anden. Edith Carr vilde ikke kysse Deres Læber imorgen, hvis hun vidste, De havde kysset mine idag. Jeg havde Ret, da jeg sagde: "Gaa strax!"

Ammon holdt fremdeles fast ved hende. "Vil De skrive til mig?" bad han.

"Nei", sagde Elnora. "Der er intet at sige uden Farvel. Det kan vi gjøre nu."

Ammon gav endnu ikke op. "Lov mig, at De vil skrive bare et eneste Brev til mig", sagde han. "Jeg ønsker bare et eneste Bud fra Dem, som jeg kan laase i min Pult og altid beholde. Lov mig, De vil skrive en Gang!"

Elnora saa ham lige i Øinene og smilte rolig.

"Hvis de talende Træer fortæller mig i Vinter Hemmeligheden om, hvorledes en Mand kan udvikle sig til Fuldkommenhed, saa vil jeg skrive, hvad det er, Philip. Hele den Tid, jeg har kjendt Dem, har jeg aldrig syntes saa lidet om Dem som nu. Farvel!"

Elnora gik tversover Veien, fløv over Gjerdet og søgte Ly og Beskyttelse i sin egen Skog. Hun gik i en skraa Retning og fortsatte, til hun kom ind paa Stien, som førte forbi Violerne. Hun gik nedover Stien med skyndsomme Skridt. Sine Hænder holdt hun knyttet til Siden, der var noget anstrengt og unaturlig klart ved Øinene, hendes Kinder havde en dyb, rød Farve, og Pusten kom stødvis. Da hun naaede Violerne, vendte hun sig om og stod og saa sig rundt.

Mosen omkring var nu tør, Blomsterne var alle borte, Ugræs, som var en Fod høit, bedækkede Stedet. Hun vendte sig bort og gik nedover Stien, til hun næsten kunde se Huset.

Mrs. Comstock kunde ikke forstaa, hvorfor Datteren ikke skyndte sig at komme til hende med det, hun havde at fortælle. Hun gik ud og spadserede omkring i Haven. Saa gik hun ind paa Stien og gik henover Veien, som førte til Skogen, forbi det dybe Vandhul, som nu var tæt omgivet af gule Liljer. Da saa hun op og standsede, idet hun drog Aanden med Besvær. Hun løftede Armene, og hendes furede Ansigt blev ligblegt. Hun stirrede op mod Himlen og saa ned paa den unge Pigeskikkelse, som laa udstrakt paa Jorden. Gang paa Gang prøvede hun at sige noget, men bare et Ord kom frem.

Elnora udstødte et næsten vildt Skrig og kastede sig i Moderens Arme. "O, Moder!" hulkede hun. "Kan du nogengang tilgive mig?"

Mrs. Comstocks Arme lagde sig tæt om Elnora.

"Der er intet paa Jorden, som jeg ikke vil tilgive dig, min egen kjæreste Datter", sagde hun. "Fortæl nu din Moder, hvad det er1"

Elnora løftede op sit forgrædte Ansigt. "Han fortalte mig det", kom det stakaandet, "akkurat saa snart, som han paa sømmelig Maade kunde gjøre det. Det var den anden Dag, han fortalte det. I næsten hele sit Liv har han været forlovet med en Pige derhjemme. Han brød sig aldrig noget om mig. Al hans Interesse var for Sommerfuglene og for, at han skulde blive frisk igjen."

"Elnora" — Moderen bøiede Hovedet, til det hvide Haar blandede sig med det brune — "Elnora, hvorfor fortalte du mig det ikke strax?"

Elnora aandede dybt. "Jeg ved, jeg burde have gjort det", hulkede hun. "Jeg vil tage den Straf, jeg bør have, fordi jeg ikke gjorde det, men jeg syntes ikke, jeg kunde. Jeg var bange."

"Hvad var du bange for?" Med den skjælvende Haand strøg hun over hendes Haar.

"Jeg var bange, du ikke vilde lade ham komme", sagde Elnora. "Og, Moder, jeg syntes ikke, jeg kunde være ham foruden."

Den følgende Uge arbeidede baade Moderen og Datteren saa meget, at der ikke blev Tid til at snakke, og efter endt Arbeide var de saa trætte, at de strax faldt isøvn. Elnora samlede alle Øienstikkere og Sommerfugle, hun kunde finde, og da hun gjennemgik Fortegnelsen over sin Samling, fandt hun til sin store Forundring, at den ved Ammons Hjælp var bleven fuldstændig, med Undtagelse af et Par "Keisere". Hun prøvede gjennem alle sine Forbindelser at faa fat i disse, men intetsteds var de tilsalgs.

Da kom der Meddelelse om, at Elnora vilde blive nødt til at reise til Countiets Hovedby, 20 Mil nordenfor Onabasha, og opholde sig der hele den næste Uge for at være med paa et Lærerkursus. Moder og Datter reiste da sammen til Onabasha og kjøbte en enkel og klædelig Høstdragt og en Hat, desuden Tøi for en Bluse, et Skjørt og flere Liv i forskjellige Farver. Margaret Sinton kom da hjem til dem, og de begyndte Arbeidet med at sy. Da alting var færdig og pakket, kyssede Elnora sin Moder til Farvel paa Stationen, og Toget gik. Mrs. Comstock gik til Banken og spurgte efter Kassereren.

"Jeg vil gjerne vide, hvorledes jeg staar her?" sagde hun. Kassereren lo. "De har sandelig ikke skyndet Dem med at faa vide det", svarede han. "Vi har været færdige for Dem naarsomhelst i de sidste 20 Aar, men

De syntes ikke at føle megen Bekymring i den Sag. De har gode Penge staaende her."

Mrs. Comstock satte sig i en Stol og ventede, mens Kassereren læste op for hende en hel Række Tal. Det viste sig, at hendes Indtægter hvert Aar havde oversteget hendes Udgifter med et Beløb fra 100 til 300 Dollars, alt eftersom hun havde været heldig med Salget af Kjør, Faar, Griser, Fjærkræ, Smør og Æg. Disse Summer havde i en Aarrække draget Rente og Rentesrente. Da hun saa Totalsummen, blev hun næsten overvældet og kunde neppe tro sine Øine. Hun følte sig syg om Hjertet, og hun forstod tilfulde, at hvis hun bare havde kommet ind i Banken og spurgt et Spørgsmaal, saa vilde hun have vidst, at alle disse bitre Aar, da hun spinkede og sparede for Elnora og sig selv, havde været et unødvendigt Afsnit af deres Liv. Hun stod op og gik tilbage til Stationen.

"Jeg ønsker at sende et Telegram", sagde hun. Hun tog en Blyant, og uden at tænke paa, hvad det kostede, skrev hun: "Fandt Penge i Banken, jeg ikke vidste om. Hvis du vil gaa til Colleget, saa kom paa første Tog, og gjør dig istand." Hun standsede et Øieblik, og saa sagde hun til sig selv: "Jo, jeg vil betale for det ogsaa", og saa tilføiede hun: "Kjærligt, din Moder." Saa sad hun og ventede paa Svar. Det tog mindre end en Time, før det kom. "Vil tage Lærerposten iaar. Med kjærligste Hilsen, Elnora."

Mrs. Comstock holdt Telegrammet i Haanden en lang Tid. Da hun stod op, følte hun sig meget sulten, men hun følte sig lettere om Hjertet. Hun gik til et Spisekvarter og fik sig noget Mad. Saa gik hun til en Dameskrædderske. Om Kvelden følte hun sig saa

træt, at hun neppe kunde gaa hjem, men hun gjorde op Varme, kogte og spiste et godt Maaltid.

Siden gik hun ud ved Gjerdet paa Vestsiden, samlede en Armfuld Regnfang, som hun kogte til en tyk, grøn Grød. Saa lagde hun op i Havremel, til det blev en stiv Deig. Hun spredte et Lagen ud over Sengen og begyndte at rive af lange Strimler. Hun forbandt begge Hænder og Arme med denne Blanding og smurte ogsaa det ildelugtende Stof i en tyk Kage over Ansigtet og Halsen. Hun var nu saa træt, at hun maatte lægge sig. Da hun vaagnede, var det, som om Huden halvveis var flaaet af hende. Hun vaskede omhyggelig Ansigt og Hænder, udførte sit Arbeide, gik til Byen og kom hjem om Kvelden for at gjentage den samme Proces.

Den tredie Morgen var Ansigtet rødt og opsvulmet. Men den fjerde var Farven betydelig afdæmpet ved Anvendelsen af Ansigtskreme, som var hende anbefalet. Samme Dag kom der et Brev fra Elnora, som skrev, at hun ikke kunde komme hjem før efter Skoletid Mandag Kveld. Det passede godt for Mrs. Comstock, og hun sendte strax et Svarbrev, hvori hun sagde det.

Dagen efter havde Mrs. Comstocks Ansigt antaget en lyserød Farve, og den følgende Dag havde det sin naturlige lyse Farve. Samme Dag gik hun til en Haarfrisør, fik sit lange, hvide Haar vasket og opsat.

Saa gik hun hjem, hvilede sig godt og arbeide, som det var nødvendigt, til Mandagen kom. Da Skolen var ude, og Elnora, saa træt, at hun næsten skjalv, kom nedover det lange Fortaug efter et langvarigt Lærermøde, blev hun standset af et Bud.

"Der er en Dame, som ønsker at tale med Dem i en

vigtig Sag. Jeg skulde følge til Stedet, hvor hun er", sagde han.

Elnora næsten stønnede. Hun kunde ikke tænke sig, hvem det var, som vilde have fat i hende, men der var jo intet andet at gjøre end at gaa og faa det at vide.

"Her er Stedet", sagde Gutten og gik saa plystrende sin Vei. Elnora var nu tre Kvartaler fra Høiskolebygningen og paa samme Gade. Hun stod foran et gammelt Hus, som nylig var malet og dækket med Slyngplanter.

Da hun var kommet ind i Huset, saa hun polerede Gulve, Væggene, som netop var tapetserede i harmoniske Farver, Straamatter paa Gulvet og vakre Gardiner. Det syntes at være et fredeligt, hjemligt Sted, hun var kommet til, og et Øieblik efter kom der nedad den aabne Trappe en høi, mørkøiet Kvinde med svag rød Farve i Kinderne og med en Krone af vakkert, snehvidt Haar.

Elnora traadte ind gjennem Døren. "Moder!" raabte hun. "Du — min Moder! Jeg kan ikke tro det. Du er saa straalende vakker, og dette Hus er et lidet Paradis, men hvorledes kan vi nogensinde betale for det? Vi har jo ikke Raad til det."

"Aa! Har du da glemt, at jeg telegraferede til dig, at jeg havde fundet nogen Penge, som jeg ikke vidste noget om? Alt, jeg har gjort, er betalt for, og der er Penge nok til at betale for alt, jeg tænker at gjøre."

Mrs. Comstock saa sig rundt med den største Tilfredshed.

"Jeg faar kanske Hjemve som en Hundehvalp, før Vaaren kommer", sagde hun, "men hvis det er Tilfælde, kan jeg flytte tilbage. Hvis jeg ikke længes til-

bage, skal jeg sælge lidt Tømmer og bore nogle Oljebrønde, hvor de ikke viser sig for meget. Jeg kan rydde Land nok til et Par Agre og faa en Forpagter paa vor Farm, og vi skal da kjøbe denne Eiendom og bo her. Den er tilsalgs."

Mrs. Comstock indbød Elnoras Veninder til at besøge hende, og hun viste sig at være en udmerket Vertinde. Hun havde altid gjennemtænkt en Sag, før hun talte, og naar hun fremsatte sit Syn paa Sagen, saa udtrykte hun sig paa en original og træffende Maade. Før hun havde været der i tre Maaneder, ventede Folk at høre, hvad hun havde at sige.

Elnora nævnte aldrig Philip Ammon, og det gjorde heller ikke Mrs. Comstock. Tidlig i December kom en Skrivelse og en stor Kasse fra ham. I den var der flere Bøger om Naturhistorie, som vilde være hende til stor Hjælp i hendes Skolearbeide, og der var flere andre Gjenstande, Elnora ikke havde Raad til at skaffe sig. Strax efter skrev Elnora til Ammon.

Kjære Ven! Jeg skriver for at takke Dem for Bøger og de andre Sager, som jeg kan bruge i mit Arbeide. Alting kan jeg benytte med god Fordel. Jeg haaber, at man er tilfreds med mig i min Stilling. Det vil interessere Dem at vide, at, da Resultatet af Sommerens Arbeide var arrangeret, saa havde jeg igjen min fuldstændige Samling med Undtagelse af en gul "Keiser". Jeg har prøvet at skaffe en overalt, hvor jeg havde Forbindelser. Det samme har Fugledamen gjort. Men vi kan ikke finde et eneste Par, som er tilsalgs. Skjæbnen er imod mig, ialfald i denne Sæson. Jeg maa da vel vente til næste Aar og prøve igjen.

Jeg takker Dem saa meget for at have hjulpet mig med min Samling og for Bøgerne og de andre Ting.

Deres meget forbundne
Elnora Comstock.

Ammon følte sig skuffet, da han fik dette Svar, og istedetfor at bevare det, rev han det i mange Stykker, som han kastede i Papirkurven.

Gjennem Vinteren nød Mrs. Comstock og Elnora Bylivet og fandt sig meget tilfreds ved de Forandringer fra, hvad de var vant til, men de første Vaartegn øvede dog stor Indflydelse paa disse to Kvinder, som havde tilbragt sit Liv paa Landet. De besluttede sig til at beholde Huset i Byen gjennem Sommeren, men alligevel at flytte tilbage til Farmen, saasnart Skolen sluttede.

22de Kapitel.

Philip vrages af Edith, og Hart Henderson viser sig.

Edith Carr stod paa den af Slyngplanter indhegnede Veranda udenfor den aristokratiske Klub ved Lake Shore i Chicago, og hun ventede, mens Philip Ammon var inde og gav en Del Ordre. Om et Par Dage skulde hun afsted til Paris for at vælge ud det storartede Udstyr, hun havde tænkt sig at have til Bryllupet i Oktober. I Aften gav Philip et Klubbal til Ære for hende. Mens hun stod der og ventede, var det med et fint Smil om Munden. Hun var iført en Pariserdragt, som Philip havde givet Ideen til. Han havde sagt til hende: "Jeg kjender en meget kompetent Person, som siger, at det karakteristiske ved Juni er denne

Maaneds straalende store Natfalæner. Jeg vil, at du skal repræsentere Juni i denne Kveld, som du ogsaa er selve Legemliggjørelsen af Kjærligheden. Vær en Sommerfugl! De vakreste af dem er enten det lysegrønne Maaneinsekt eller den gule "Keiser." Vær min Maanedame eller min gyldne Keiserinde."

Nu stod hun der, høi, smidig, med en naturlig Ynde. Hendes mørke, bølgende Haar var høit opsat og holdt sammen med Guldbaand, hvorpaa glinsede Amethyster, og paa den ene Side var der en emaljeret, lavendelfarvet Orkide med Diamanter omkring, som funklede og straalede. Den bløde, gule Dragt af det letteste Fløiel passede hendes Form, som den var støbt, og fra hver Skulder faldt en stor Fløielsvinge, foret med Lavendel og pyntet med Broderi af samme Farve for at være en tro Efterligning af Sommerfuglen. Philip havde sagt, at hendes Hansker, Vifte og Sko maatte ogsaa være lavendelfarvede, fordi Sommerfuglens Ben havde den Farve. Disse Ting var blevet gjort paa Bestilling og broderet med Guld. I sit Hjerte tænkte hun paa sig selv som den gyldne Keiserinde. Men iblandt alle disse Tanker, som for gjennem hendes Hjerne, var der en, som aldrig kom, nemlig at Philip var Keiseren, hendes Hjertes Konge og ialfald i alle Ting hendes lige.

"Nei, det var et Held!" lød en Stemme bag hende. Edith Carr vendte sig og smilte fortryllende.

"Jeg troede, De nu var paa Havet", sagde hun.

"Jeg naaede bare frem til Kaien", svarede Manden, " da jeg fik et Brev, som sagde, jeg skulde komme tilbage med det første Hurtigtog. Edith, De er den mest glimrende Kvinde i enhver Henseende, som jeg nogen-

finde har feet. At je Dem bare en Gang er værd den hele Reise."

Han lukkede halvt fine Øine, og smilende stirrede han lige paa hende. Han var høiere end hende, en slank Mand med tætklippet, lyst Haar, staalgraa Øine, bred Hage, og en "Verdensmand" stod tydelig at læse i hele hans Væsen.

Edith Carr blev rød. "Jeg troede, De forstod, da De reiste, at De maatte slutte med alt saadant", udbrød hun.

"Det gjorde jeg, men dette Brev, jeg nævnte for Dem, bragte mig tilbage for at begynde paa nyt igjen. En af Deres mest intime Veninder skrev det. Det indeholdt den Antydning, at jeg kanske havde opgivet Kampen for tidlig. I Brevet stod det, at i et Anfald af slet Lune havde De to Gange hævet Forlovelsen med Philip Ammon i Vinter, men han havde nærmet sig Dem igjen, fordi han vidste, De ikke virkelig mente det. Jeg er nu kommet tilbage for at være efter Dem, indtil Vielsesceremonien er over. Da gaar jeg, ikke før. Jeg var gal, da jeg reiste saa fort."

Den unge Pige lo muntert. "Ikke halvt saa gal, som De er nu, Hart!" udbrød hun leende. "De ved, at Philip Ammon har været mig trofast hengiven hele mit Liv. Og nu skal jeg fortælle Dem noget andet, fordi dette ser alvorlig ud for Dem. Jeg elsker ham af mit fulde Hjerte. Ikke saa længe han lever, skal han faa vide det, og jeg skal le af ham, hvis De fortæller ham det, men det er en Kjendsgjerning alligevel. Jeg vil gifte mig med ham, men uden Tvil vil jeg drille ham bestandig. Det er godt for en Mand ikke at være altfor sikker. Hvis De kunde se Ammons Ansigt, naar

hans Ring hvert Fjerdingaar bliver sendt tilbage, saa vil De forstaa Moroen ved det. Mine Luner har ingen Betydning for Philip. Han har voxet op med dem."

"Alligevel skal jeg nu vente og se, om det bliver en fuldbyrdet Kjendsgjerning", sagde Henderson. "Og, Frøken Edith, fordi jeg elsker Dem med den Slags Kjærlighed, som det er værd en Kvindes Møie at vække, saa ønsker jeg Deres Lykke fremfor min egen. Vær forsigtig herefter! Udsæt ikke denne Deres Forlovelse, som saa ofte er blevet fornyet, for altfor haarde Stød. Jeg har kjendt Philip hele mit Liv. Han elsker Dem, ganske vist! Han har taalt meget for Deres Skyld, ganske vist! Men Mænd forstaar, at der er en Grænse. Og naar Grænsen er naaet, vil han staa fast, og alle Magter tilsammen kan ikke flytte ham. De synes ikke at tro det, men De kan gaa for langt."

"Er det alt?" lo Edith Carr sarkastisk.

"Nei, der er en Ting til", sagde Henderson. "Nu og herefter, nu og saa længe, jeg aander, er jeg Deres Slave. Hvis De trænger mig, behøver De ikke at sige noget. Bare giv mig det svageste Tegn. Hele Deres Liv vil jeg være etsteds i Nærheden af Dem og bare vente paa det."

I det Øieblik kom Philip Ammon. Han var i Selskabsdragt og saa meget vakker ud. "Alting er færdig", sagde han. "De venter paa os, at vi skal føre an i Marschen. De har allerede sine Pladse."

Edith Carr smilte sit fortryllende Smil. "Tror du, jeg er færdig?"

Philips Øine udtrykte, hvad han tænkte, og han bød hende Armen. Edith nikkede ligegyldig til Henderson og gik.

Den sidste Halvdel af Programmet var vel begyndt. Aldrig havde nogen ung Dame faaet flere Komplimenter og mere Hyldest end Edith Carr. En ny Dans skulde begynde, og Gulvet fyldtes med Par, som ventede paa Musiken. Ammon stod der ligeoverfor Edith, og de hviskede fortrolig sammen. Ude fra Mørket, gjennem den brede Hovedindgang til Paviljonen flagrede langsomt ind en stor, gul Sommerfugl, og den styrede henimod det sterke elektriske Lys midt i Salen.

"Men er ikke det —?" begyndte hun ivrig.

"Jo, det er en gul "Keiser". Det er et Lykketræf!" udbrød Ammon. "Netop den sidste, Elnora trænger for sin Samling. Jeg maa have fat i den. Undskyld mig!"

Han sprang henimod Lyset. "Hatter! Lommetørklæder! Vifter! Hvadsomhelst!" raabte han. "Allesammen maa holde noget op i Veiret og standse den!"

"Han vil have den for Edith!" mumledes rundt om i Salen. Den unge Piges Ansigt blussede, og hun bed sig ærgerlig i Læben. Strax begyndte alle at holde forskjellige Ting i Veiret for at hindre Sommerfuglen fra at flyve ud igjen. En Vifte, som blev holdt lige foran den, gjorde god Tjeneste, og Insektet satte sig paa den.

"Hold den stille!" raabte Ammon. "For Guds Skyld flyt Dem ikke!" Han sprang bortover, gjorde en Sving med Armen og holdt Sommerfuglen mellem sine Fingre. "Det var bra", sagde han. "Tak, allesammen! Undskyld mig et Øieblik!"

Han sprang ud til Forretningskontoret.

"En Unse Gasolin, fort!" ordrede han. "En Cigarkasse, en Kork og saa lidt Lim."

Han havde lidt Lim i Bunden af Kassen, satte Kor-

ken fast i det, slog lidt Gasolin et Par Gange over Sommerfuglen, fæstede den med en Naal til Korken, slog Resten af Oljen over den, lukkede Kassen og bandt en Hyssing om den. Saa lagde han en Pengeseddel paa Disken.

"Læg Kork rundt denne Kasse, og pak den saa i en Kasse, som er dobbelt saa stor, bind godt om den, og send den med Expres til denne Adresse nu øieblikkelig!"

"De kan beholde de Penge, som bliver tilovers", raabte Ammon tilbage, da han skyndte sig tilbage til Balsalen.

Edith stod, hvor han havde forladt hende, og mange Tanker løb hurtig gjennem hendes Hoved. Hun hørte, hvad der mumledes om, da Philip blev saa ivrig for at fange den nydelige Guldsommerfugl, i hvis Lignelse hun i Aften var klædt. Hun saa det Udtryk af Overraskelse, som viste sig paa Ansigterne rundt om hende, da han sprang ud af Salen uden engang at vise den til hende.

Han havde talt om en Pige paa Landet, han havde mødt, og som spillede saa vidunderlig paa Violin, og undertiden talte han om hende som en Type paa den sande Kvinde. Miss Carr havde ikke skjænket det, han havde fortalt, nogen Opmerksomhed, men havde begyndt at tale om noget andet. Det var den unge Pige, som holdt paa at samle Sommerfugle. Hun var uden Tvil den kompetente Kjender, som var ansvarlig for den gule Dragt, Philip havde givet Ideen til. Havde Edith Carr nu været paa sit eget Værelse, vilde hun have revet Dragten af sig bare ved Tanken paa den anden.

Da hun imidlertid var omringet af sine bedste Ven-

ner, som for hende var det samme som hendes Medbeilerinder og Kritikere, saa blev hun rent stiv af Vrede. Hun aandede, som hun følte en Smerte i Brystet. Ingen tænkte paa at give nogen Ordre til Musikanterne om ikke at spille, og da de saa hele Gulvet fyldt af Par, begyndte de at valse.

Edith Carr blev meget bleg, da hun stod der alene. Carr-Familiens forgudede eneste Datter haabede i sin dybe Ærgrelse, at hun vilde falde død om paa Gulvet, men intet hændte. Hun havde et altfor stridigt Gemyt til, at hun smilende vilde trække sig tilside og sige, at hun vilde vente paa Philip. Saa kom Tom Levering, som dansede med Polly Ammon. Da han jo godt kjendte Forholdene i Ammon-Familien, saa forstod han, at der bryggede op et Uveir, og han hviskede til Polly: "Edith staar der midt i Salen, og hun er frygtelig sint for noget."

"Kom", sagde Polly. "Vi skal vente her hos dig, til Philip kommer tilbage. Lad os gaa bort og faa noget at drikke. Jeg er saa tørst."

"Min Forlovede forlod mig her", sagde Edith. "Her bliver jeg, til han kommer tilbage til mig, og da — vil han ikke blive min Forlovede længer."

Polly greb Edith om Armen.

"Edith", bad hun, "faa ikke istand nogen Scene her og nu i Kveld. Han kan forklare sig. Det er jo bare et Øieblik, siden jeg saa ham gaa ud. Jeg troede, han alt var tilbage."

"Han har været borte akkurat længe nok til at vise alle sine Gjæster, at han vil lade mig staa her alene som en Nar, naar han pludselig faar et Indfald. Han forklare sig! Jo, hans Forklaring vilde vist blive nydelig. Ved du, hvem han fangede Sommerfuglen for?

Den bliver sendt til en ung Pige, som han kurtiserede i hele Sommer."

Ordene kom som en Strøm. Hun rev Hanskerne af sig for at have Hænderne fri. Netop da skilte de dansende sig ad for at slippe Philip ind. Saa standsede de alle rent instinktmæssig, nærmede sig og med en vis Forventning omringede Edith og Philip, Polly og Tom.

"Det var rigtig snilt af dig, at du vilde vente", raabte Philip, og hans Ansigt straalte endnu af Glæde over det Held, han havde havt med at fange Sommerfuglen. "Da jeg hørte Musiken, troede jeg, du havde begyndt at danse."

"Hvorledes kunde du tro, at jeg dansede?" spurgte Edith Carr koldt.

"Jeg tænkte mig, du vilde træde tilside et Øieblik og vente paa mig eller ogsaa danse med Henderson. Det var meget vigtigt for mig at faa fat paa Sommerfuglen. Det er det eneste Exemplar, som mangler i en værdifuld Samling, en Person har, som trænger Pengene. Kom nu!"

Han rakte ud Armene.

"Jeg træder ikke tilside for nogen", stormede Edith Carr. "Jeg venter ikke paa nogen anden Piges Forgodtbefindende. Du kan gjøre Samlingen komplet med denne."

Hun tog Forlovelsesringen af Fingeren og strakte Armen ud for at lægge den i Philips Haand. Ammon saa det og trak sig lidt unda. Øieblikkelig lod Edith Ringen falde. Mens den faldt, fangede Philip den næsten instinktmæssig i Luften.

"For Himlens Skyld, Edith, vent, til jeg kan forklare Sagen!" bad han. "Sæt Ringen paa Fongeren,

og lad mig fortælle dig, hvorledes det hænger sammen."

"Nei, aldrig! Din Opfør'el er skammelig."

"Ja, naar jeg kommer t.. at tænke over Sagen", sagde Ammon med Eftertryk, "saa er det en skammelig Opførsel af en at hindre en ung Pige, som har danset hele sit Liv, fra at danse et Par Takter af en Vals. Hvad det angaar at bede om Forladelse for en saadan Dødssynd som at fange en Sommerfugl og sende den til en Bekjendt, som tjener sine Penge ved at samle dem, saa ser jeg ikke, hvorledes jeg kan gjøre det. Jeg har ikke været ude af Salen i tre Minuter, Edith. Sæt Ringen paa igjen, Edith, og lad os slutte Dansen sammen!"

Han stak den glimrende Diamantring ind paa hendes Finger, og igjen rakte han ud Armene. Hun lod Ringen falde, og den rullede bort et Stykke fra dem. Henderson fulgte den med Øinene, mens den rullede, og tog den op, før den blev borte.

"Mener du det virkelig?" spurgte Ammon med en Stemme, som lød ligesaa kold, som hendes nogensinde havde lydt.

"Du ved, jeg mener det", raabte Edith.

"Og jeg modtager denne Afgjørelse nu i Nærvær af disse Vidner", sagde Philip.

"Hvor er Fader?" spurgte han dem, som stod rundt ham. Den ældre Ammon skyndte sig med et Udtryk af Sørgmodighed hen til ham. "Fader, vær saa snil at indtage min Plads", sagde Philip. "Undskyld mig for mine Gjæster. Bed mine Venner bære over med mig. Jeg gaar nu min Vei."

Han vendte sig og gik ud af Salen. Da han gik, skyndte Hart Henderson sig hen til Edith Carr og satte

Ringen igjen paa hendes Finger. "Skynd Dem!" bad han. "Kom fort! Der er Tid endnu til at indhente ham. Hvis De lader ham gaa paa den Maade, vil han aldrig i Verden komme tilbage. Husk paa, hvad jeg fortalte Dem."

"Jo, De er nok en rigtig Profet, Hart, ikke sandt " spottede hun. "Hvem er det, som vil, han skal komme tilbage? Hvis den Ring bliver tvunget paa mig igjen, skal jeg kaste den ud i Sjøen. Bed Musiken spille, og tag denne Dans med mig."

Henderson stak Ringen i Lommen, og Dansen begyndte. Han kunde føle Muskeltrækningerne, da han holdt den unge Pige i sine Arme, hendes Ansigt var haardt og koldt, men hendes Aande brændte, som om hun havde Feber. Hun dansede til Slutten baade denne Gang og siden og lod Henderson, som var kommet for sent til at ordne et Program, faa alle de danse, Philip havde engageret hende for. Hun forlod Ballet sammen med de andre, nikkede bare, da hun gik forbi, til den ældre Ammon, som havde indtaget Philips Plads som Vært, og satte sig i den store Automobil, Henderson havde bestilt pr. Telefon. Hun følte sig mat og sank ned paa Sædet.

"Skal vi kjøre lidt omkring her i Natteluften?" spurgte Henderson.

Hun nikkede, og Henderson gav Chaufføren Ordre.

Saa reiste hun sig op en Stund. "Hart, det er rent, som jeg falder sammen", sagde hun. "Vil De ikke støtte mig med Armen en Stund?"

Henderson slog Armen om hende, og hendes Hoved faldt ned paa hans Skulder. "Lidt tættere!" sagde hun.

Det begyndte at gry ad Dag, da han talte til hende. "Edith, det begynder at blive lyst."

"Tag mig hjem!" sagde hun.

Henderson hjalp hende op ad Trappen og ringte paa.

"Miss Carr er syg", sagde han til Tjeneren. "Væk hendes Pige øieblikkelig, og faa hende til at brygge noget varmt saa fort som mulig!"

"Edith", sagde han, "bare et Ord. Jeg har tænkt Sagen over. Det er ikke for sent endnu. Tag Deres Ring og sæt den paa! Jeg vil strax gaa og finde Philip og sige ham, at De har Ringen, at De venter ham, og han vil komme."

"Tænk bare paa, hvad han sagde!" sagde hun. "Han modtog min Afgjørelse som endelig i "Vidners Overvær", som om det var for en Dommer. Han kan selv bringe den tilbage, hvis jeg nogensinde skal bære den igjen."

"Saaledes tænker De nu, men om et Par Dage vil De finde, at De føler ganske anderledes. At have en Hjertesorg er ikke nogen Spøg og ikke, hvad en Kvinde ønsker. Sæt Ringen paa, og send mig afsted, saa jeg kan fortælle ham strax, at han skal komme. Jeg kjender Philip, og jeg ved, at De gik for langt. Sæt Ringen paa, og send Bud til ham, at De er bedrøvet, før det er for sent."

"Jeg vil ikke. Han skal komme først til mig."

"Saa maa Gud hjælpe Dem!" sagde Henderson. "De kaster Dem ud i en Ulykke, hvis Dybde De ikke har nogen Anelse om."

Hun vaklede, der hun stod. Hendes Pige aabnede Døren og tog fast Tag om hende. Henderson gik ud af Entreen og til sin Automobil.

23de Kapitel.

Edith angrer, og Philip drager til Limberlost.

Philip Ammon forlod sine Venner som en Mand, der havde lidt en stor Ydmygelse. Det var næsten Daggry, da han naaede sit Hjem, men der var Lys i første Etage. Han gik med vaklende Skridt op ad Trappen og kom ind. Døren til Biblioteket stod aaben, og der sad hans Fader med en Bog, som han bare for et Syns Skyld læste. Da Philip traadte ind, var det saa vidt, at Faderen saa op.

"Kom bare!" sagde han. "Jeg har netop sagt til Banks, at han skal bringe mig en Kop Kaffe, før jeg lægger mig. Tag du ogsaa en Kop!"

"Fader", sagde Philip, "kan jeg nu snakke med dig en liden Stund?"

"Naturligvis", svarede Mr. Ammon. "Jeg føler mig slet ikke træt. Jeg tror næsten, jeg maa have siddet her og ventet i det Haab, at du vilde komme. Jeg vil ikke høre nogen andens Fremstilling af denne Sag end din egen. Lad mig faa Historien akkurat, som den er, Philip."

Den unge Mand fortalte alt, han vidste, og Faderen sad der i dybe Tanker. "Den Ven, som du vilde fange Sommerfuglen for, er en ung Pige?" spurgte han.

"Den samme Pige, jeg skrev til dig om i Sommer og nu i Høst fortalte dig om. Jeg hjalp hende hele Tiden, jeg var der."

"Kjendte Edith noget til hende?"

"Jeg prøvede mange Gange at fortælle hende, at interessere hende, men hun var saa ligegyldig, at det rent var fornærmeligt. Hun vilde ikke høre paa mig."

"Hvem er denne Pige, hvad er det, hun gjør, og hvorledes er hun?"

Philip fortalte udførlig om sit Samvær med hende om Sommeren.

"Du føler dig forvisset om, at hun er en vel opdragen, en fint dannet Kvinde?"

"Kunde en Mand tage feil af en, han næsten daglig har været sammen med i to Maaneder? Hun overgaar langt Polly, Edith eller hvilketsomhelst ung Pige af vor Omgangskreds, hvis man skal tale om Kundskaber, man faar paa Skolen. Og hun har det største, varmeste, mest menneskelige Hjerte, jeg nogensinde har seet hos en ung Pige."

Faderen bladede hurtig gjennem Bogen, mens dette Spørgsmaal kom langsomt fra ham. "Og hvorledes ser hun ud?"

"Høi som Edith, lidt fyldigere, friske, røde Kinder, store blaagraa Øine med tykke sorte Øienbryn og Øienhaar saa lange, at de næsten naar hendes Kinder. Hun har bølgende, straalende brunt Haar, der sidder som en Krone paa hendes Hoved og undertiden ser næsten rødligt ud i Sollyset. Hun er saa vakker som nogen blond Dame, jeg nogensinde har seet, men hun ved det ikke selv."

"Og du var i to Maaneder daglig sammen med en Pige som det, Philip? Hvorledes kom du ud af det?"

"Hvis du mener, at jeg kurtiserede eller legte med hende, da siger jeg bestemt nei", svarede Philip med Varme. "Den anden Gang, jeg var sammen med hende, fortalte jeg hende alting om Edith. Jeg har aldrig truffet en unge Kvinde saa nobel i sit Væsen og i alt, hun gjorde. Jeg har aldrig syntes, noget var saa tungt, som at forlade hende, for vi var bleven rigtig

gode Venner, rigtig som to Mænd, der fuldstændig harmonerer."

"Alligevel forlod du en saadan Pige og kom tilbage til Edith Carr uden at have forelsket dig i den anden?"

"Ja, du ved jo, hvorledes det har været med mig og Edith hele mit Liv."

"Og alligevel er den Pige, du fortæller om, Edith langt overlegen i en fordomsfri Persons Øine, naar han tænker paa, hvad en Mand gjerne vilde finde hos en Hustru, forat han kunde blive lykkelig?"

"Jeg har aldrig tænkt paa, hvad jeg gjerne vilde finde hos en Hustru for at blive lykkelig. Jeg har bare havt i Tanke, om jeg kunde gjøre Edith lykkelig. Jeg har været en Dumrian. Hvad jeg har maattet taale af hende, vil du aldrig faa vide. Udbruddet i Kveld var bare et af mange."

"Philip, jeg liker dig, fordi du siger, du bare har tænkt paa Edith. Jeg ved ogsaa, at det er sandt. I flere Henseender vilde det være en Lykke, om du kunde modtage den Frihed, hun bød dig. Men det kan du ikke. Gaa tilsengs nu og hvil dig ud! Gaa saa imorgen tilbage til hende, og gjør alt godt igjen!"

"Du hørte, hvad jeg sagde, da jeg forlod hende. Jeg sagde det, fordi der var noget inden i mig, som døde lige før, og jeg saa klart, det var min Kjærlighed til Edith Carr. Det er sandt, at jeg lige op til denne Tid bare har tænkt paa hende. Nu vil jeg indrømme, at jeg begynder at tænke paa mig selv. Fader, saa du hende? Livet er for kort, men et kort Liv kan dog blive altfor lykkeligt til at kaste bort i en Kamp med en ubehersket Kvinde. Jeg er ingen Stridsmand, naar det er en Kvinde, jeg skal kjæmpe med. Kunde du give mig

fri nogle Dage? Jeg undres, om jeg ikke kunde gjemme mig bort en Stund hos Onkel Edward i Wisconsin."

"Philip, er du absolut sikker paa, hvad du netop sagde?"

"Det, som er dødt, kan ikke leve op igjen, Fader. Min Følelse for Edith Carr er nu fuldstændig død. Jeg haaber, at jeg aldrig vil se hende igjen. Lad os ikke tale mere om det."

"Philip", sagde Faderen og lænede sig nærmere til Sønnen og saa paa ham med Ømhed, "Philip, hvorfor reiser du da ikke til Limberlost?"

"Fader!"

"Hvorfor ikke? Ingen kan læge et saart Hjerte som en øm Kvinde. Og, Philip, har du nogensinde tænkt over det, at du kan have en Pligt paa dig i Limberlost, naar du er fri? Hun længes kanske efter at se dig. Det vil du snart faa vide."

En lang Tid sad Philip Ammon i dybe Tanker. Tilsidst løftede han Hovedet.

"Ja, hvorfor ikke?" sagde han. "Aar kunde ikke gjøre mig sikrere, end jeg er nu, og Livet er kort. Vær saa snil at bede Banks bringe mig lidt Kaffe og Smørrebrød, og jeg vil tage et Bad og klæde mig om, saa jeg kan tage det første Tog."

"Tag dit Bad! Jeg skal sørge for Pakningen og alt andet. Og, Philip, hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg ikke lade nogen vide min Adresse."

"Ikke engang Polly skal faa vide om den", sagde Philip.

Da Toget var gaaet tidlig om Morgenen, og den ældre Ammon havde gaaet hjem, fandt han Hart Henderson ventende paa sig.

"Hvor er Philip?" spurgte denne.

"Han brød sig ikke om at træffe sine Venner nu, og jeg er netop kommet tilbage fra Stationen, hvor vi kjørte ned sammen. Han sagde, han muligens kunde reise til Siam eller Patagonien. Han vilde ikke efterlade sin Adresse."

Henderson tumlede næsten om. "Er han bortreist — og har ikke sagt hvorhen? De mener det vel ikke! Han vil da aldrig tilgive hende?"

"Aldrig er en temmelig lang Tid, Hart", sagde Ammon. "Og os, som kjender Philip saa godt, forekommer det endnu længere. Det var ikke det sidste Straa igaar Kveld. Det var som et helt Læs. Det knuste Philip fuldstændig, hvad hende angaar."

To Gange aabnede Henderson Munden for at tale om Edith Carrs Fortvilelse og Anger. To Gange saa han det bestemte og ubøielige Udtryk i Mr. Ammons Ansigt, og han kunde ikke da forraade hende. Han rakte frem Ringen.

"Jeg har ingen Instruxer faaet med Hensyn til den", sagde den ældre Ammon og bøiede sig bagover. "Kanske Miss Carr kunde beholde den som en Erindring."

"Nei, visst ikke", sagde Henderson kort.

"Kanske De kan returnere den til Juveleren. Jeg skal telefonere til ham. Han vil give Dem Pengene for den, og dem kan De give til Fondet for at faa svagelige Børn paa Landet."

"Som De vil", sagde Henderson. "God Morgen!"

Saa gik han til sit Hjem, men kunde ikke tænke paa Søvn. Han bestilte Frokost, men han kunde ikke spise. Han gik frem og tilbage i Biblioteket en Tid, men det føltes for trangt. Saa gik han ud paa Gaden og spadserede, til han følte sig rent udmattet. Han fik en Vogn

og blev kjørt til sin Klub. Da han var kommet ind, kom en Tjener skyndsomt hen til ham.

"Man ønsker Dem øieblikkelig ved Telefonen, Mr. Henderson", sagde han. "De har ringt op tre Gange fra Main 5770 og spurgt efter Dem."

Det var, som en Kuldegysning for igjennem ham, da han tog op Modtageren og ringte op.

"Er det Dem, Hart?" hørtes Ediths Stemme.

"Ja."

"Fandt De Philip?"

"Nei. Han har været hjemme, men er reist igjen."

"Reist?"

Der fulgte et Skrig, som trængte Henderson lige ind i Hjertet.

"Skal jeg komme og fortælle Dem om det, Edith?"

"Nei. Fortæl mig nu!"

"Da jeg naaede Huset, sagde Banks, at Mr. Ammon og Philip var ude med Automobilen. Og saa ventede jeg. Mr. Ammon kom snart tilbage. Edith, er De alene?"

"Ja. Bare bliv ved!"

"Raab paa Deres Pige! Jeg kan ikke fortælle Dem, før nogen er der hos Dem."

"Jo, fortæl mig strax!"

"Mr. Ammon sagde, han havde været nede til Stationen. Han sagde, Philip var paa Reise enten til Siam eller Patogonien, han vidste ikke hvor, og at han ingen Adresse havde opgivet. Han sagde —"

Henderson hørte hende tydelig falde om. En Stund efter hørte han Stemmer, saa han forstod, at man havde fundet hende. Saa gik han ind i et af Privatværelserne, men syntes ikke at kunne komme til Ro efter den Rystelse, han havde gjennemgaaet.

Dagen efter begav Edith Carr sig paa sin Tur til Europa. Henderson følte sig forvisset om, at hun der haabede at træffe Philip. Han var ogsaa sikker paa, at hun vilde blive skuffet, skjønt han ikke havde nogen Forestilling om, hvor Ammon havde reist hen. Men efter megen Overveielse kom han til den Beslutning, at han snarest vilde træffe Edith her hjemme, og saa blev han den Sommer i Chicago.

* * *

"Elnora, det er nogen, som kommer nedover Veien", sagde Mrs. Comstock.

"Kommer han hid, tror du?"

"Ja, jeg tror, han kommer hid."

Elnora saa hurtig op paa Moderen, men vendte saa Øinene mod Veien netop, som Philip Ammon naaede Grinden.

"Pas dig nu, Moder", advarede Elnora. "Hvis du paa mindste Maade behandler ham anderledes end før, saa vil han fatte Mistanke. Kom, lad os begge gaa for at møde ham!"

Hun lod det Arbeide, hun holdt paa med, falde og sprang op.

"Dette var en glædelig Overraskelse", sagde hun.

Hun var blevet lidt tyndere, end hun var Sommeren før. Hendes Ansigt havde et mere modent og roligt Udtryk. Han greb begge hendes Hænder, skjønt hun bød ham blot den ene.

"Elnora", brød han ud, "hvis De var forlovet med mig, og vi var sammen med hundrede andre paa et Bal, hvor jeg fornærmede Dem meget uden dog at vide, at jeg havde gjort det, og hvis jeg da bad Dem i alle de andres Nærværelse om at faa Lov til at forklare mig,

om at tilgive mig, om at vente — vilde da Deres Ansigt blive saa fordreiet af Vrede, at det ikke var til at kjende igjen? Vilde De kaste min Ring paa Gulvet og gjentagende fornærme mig? Vilde De det, Elnora?"

Elnoras store Øine saa paa ham med Forbauselse, mens hendes Ansigt blev meget blegt. Hun rev sig løs fra hans Hænder.

"Men ti dog, Philip!" sagde hun. "Den Feberen har vist angrebet Dem igjen. De maa være rent syg. De ved ikke, hvad De siger."

"Jeg er træt og har ikke sovet. Jeg er syg om Hjertet, men ellers er jeg saa frisk og sund, som jeg nogensinde har været. Derfor svar mig, Elnora, vilde De?"

"Aa, kom ikke med det at bede om Svar paa sligt!" udbrød Mrs. Comstock. "Hæng Deres Frak der paa Spigeren Deres, Philip, og kom og hug op lidt Nøreved. Elnora, du faar rydde bort de Ting der og dække Bordet. Kan du ikke se, at den unge Mand er træt og sulten? Han er kommet hjem for at hvile ud og faa sig et skikkeligt Maaltid Mad. Kom nu, Philip!"

Mrs. Comstock drog afsted, og Ammon hængte Frakken paa dens gamle Plads og fulgte efter hende. Da Elnora ikke kunde se eller høre dem, vendte hun sig mod ham.

"Kalder De Dem selv en Mand eller en Hund?" for hun op.

"Mrs. Comstock, jeg er kommen hid for at spørge Elnora, om hun vil blive min Kone."

"Desto dummere bærer De Dem ad", sagde Mrs. Comstock. Igaar paa denne Tid var De uden Tvil forlovet med en anden Pige. Ophidset af en eller anden Grund kommer De nu farende hid for at bruge Elnora som et Redskab for at gjøre den anden Pige jalouz.

Hvis De lever paa en fornuftig Maade en Uge eller saa, saa vil De angre og reise tilbage til Chicago, eller hvis De er Mand nok til at føle Dem sikker paa Dem selv, saa vil hun komme og lægge Beslag paa Dem. Naar I er kommet til Enighed igjen, og I farer afsted sammen, hvorledes vil det da være med min Datter?"

"Jeg er Jurist, Mrs. Comstock", sagde Ammon. "Det forekommer mig, at det maa være imod Deres Retfærdighedsfølelse at ville afgjøre en Sag uden at høre Beviserne i Sagen. Det er noget, De skylder mig, at De hører mig først."

"Høre Deres Side af Sagen!" for Mrs. Comstock op. "Jeg vilde meget heller høre, hvad Pigen har at sige."

"Jeg skulde bare ønske, at De havde hørt og seet hende igaar Kveld, Mrs. Comstock", sagde Ammon. "Da vilde der være klart Farvand for mig."

Han gav nu en Fremstilling af, hvad der havde hændt Kvelden før.

"Tror De mig?" sluttede han.

"Ja", sagde Mrs. Comstock.

"Kan jeg blive?"

"Det er i sin Orden, hvad Dem angaar, men nu den anden?"

"Hun er mig ligegyldig. Hun havde allerede lagt sin Plan at ville reise til Europa imorges. Jeg tænker, hun er paa Veien did nu. Elnora er meget forstandig, Mrs. Comstock. Kunde De ikke lade hende fatte en Afgjørelse i denne Sag?"

"Den sidste Afgjørelse ligger hos hende naturligvis", indrømmede Mrs. Comstock. "Men husk paa en Ting! Hun er alt, jeg har. Saa vidt jeg ved, har De altid opført Dem som en Mand, og De kan faa blive. Men hvis De bringer hende Taarer og Hjertesorg, saa maa

De ikke føle Dem sikker paa, at jeg vil rolig finde mig i det. Jeg vil springe op og kjæmpe som en Løve, hvis noget gaar galt med Elnora."

"Det ved jeg visst, De vil", svarede Ammon, "og jeg dadler Dem ikke i mindste Maade, om De vil gjøre det. Jeg nærer den varmeste Hengivenhed for Elnora, jeg har et godt Hjem og en god social Stilling, og min Familie vil holde af hende. Tænk over Sagen. Jeg forstaar, dette er kommet pludselig paa, men ogsaa min Fader raadede mig til det."

De gjorde Kveldsmaden istand og spiste. Derefter sad de ude i Lysthuset og snakkede sammen, eller Elnora spillede, indtil det var Tid for Ammon at gaa.

"Vil De spadsere ud til Grinden med mig?" spurgte han Elnora, da han reiste sig.

"Ikke i Kveld", svarede hun. "Kom tidlig imorgen, hvis De ønsker det, og saa vil vi gaa til Sleepy Snake-Elven og søge efter Insekter og finde Løvetand til Middagen."

Ammon bøiede sig frem mod hende. "Faar jeg Lov at fortælle Dem imorgen, hvorfor jeg kom?" spurgte han.

"Det tror jeg ikke", svarede Elnora. "Det er nok for mig, at vi er Deres meget gode Venner, og at De her har fundet et Tilflugtssted. Jeg tænker, det er bedre, vi lever som nu en Uge eller to, før De siger noget. Der er jo Mulighed for, at det, De har at sige, kan blive forandret paa den Tid."

"Det vil ikke blive forandret det allerringeste", sagde Ammon.

"Saa vil det altsaa godt kunne holde sig til da", sagde Elnora. "Kom altsaa tidlig imorgen!"

Hun tog Violinen og begyndte at spille en liden, livlig Dans.

"Saa, minsandten!" udbrød den forbausede Mrs. Comstock. "Tænke sig, at jeg var bange for, du ikke kunde tage vare paa dig selv."

Elnora lo, mens hun spillede.

Den Maaned, som fulgte, var en Gjentagelse af forrige Juni med Indsamling af forskjellige Slags Exemplarer og med de yndige Musikaftener. Forskjellen var kun den, at Philip nu aabent viste sig som Elnoras Beiler. Edith Carr havde reist til Europa, syg om Hjertet. Ved Enden af Maaneden spurgte Philip Elnora, om hun vilde blive hans Hustru, men hun bad om Betænkningstid, da hun sagde, hun vilde først føle sig sikker paa sig selv og paa ham, før hun gav sit Ja. Men hun var dog villig til at bære en prægtig Smaragdring, som han sendte efter fra Chicago.

24de Kapitel. Chicago kommer til Limberlost.

Hart Henderson gav det advarende Signal fra den store Automobil, som hurtig kjørte frem mellem Træerne paa begge Sider af Brushwood-Veien. De, som kjørte, saa foran sig et stort Bjelkehus, bedækket med Slyngplanter, et høit, hældende Træ, en ung Pige klædt i en grønlig Dragt og en Mand, som bøiede sig meget nær over hende. Edith Carr snappede efter Pusten. Polly Ammon stødte til Tom Levering med Albuen og blinkede til ham.

Nogle Dag før var Edith pludselig kommen tilbage fra Europa. Hun og Henderson havde aflagt et Besøg i Ammons Hus og sagt, at de vilde kjøre med Automobil ned til Limberlost for at være sammen med Philip et Par Timer, og de ønskede at have Polly og Tom med

sig. Mrs. Ammon syntes nok, det var bedre, at Polly blev med for at være Philip til Hjælp istedetfor at lade ham møde Edith uventet og alene. Polly var rigtig i Aande. Hun havde aldrig havt saa meget tilovers for Edith og havde ikke været saa glad ved Tanken at have hende til Svigerinde. To Dage før havde hendes Fader faaet hendes Løfte om at bevare Philips Hemmelighed og havde givet hende hans Adresse og sagt, at hun skulde sende Philip den vakreste Smaragdring, hun kunde finde. Polly vidste naturligvis, hvad Ringen skulde benyttes til. Men hun vidste ikke, at den Veninde, som havde været med til Juveleren, senere havde gaaet tilbage til Butiken og havde sagt til Betjenten, at hun vilde forvisse sig om, at han havde den rette Adresse. Paa denne Maade fik hun vide den, og hun fortalte det til Edith Carr.

To Dage derefter havde Edith overtalt Hart Henderson til at kjøre hende til Onabasha. Ved Hjælp af et Kart fandt de Comstock-Farmen og kjørte forbi den bare for at se Stedet. Henderson havde ingen Lyst paa Turen og prøvede at overtale Edith til ikke at gjøre den, men hun gjorde intet Forsøg paa at skjule for ham, hvad hun led, og det var mere, end han kunde staa imod.

Solen skinnede klart, saa man tydelig kunde se Landskabet nedenfor sig. For at spare Edith for at se den ovenfor beskrevne Scene lige foran dem lod Henderson Signalhornet lyde, og han tænkte at fortsætte Veien til Byen, men Polly reiste sig og raabte: "Philip! Philip!" Tom Levering reiste sig ogsaa, raabte og viftede med Haanden, og Edith gav Henderson paa sin bydende Maade Ordre til at svinge ind paa Veien gjennem Skogen ved Siden af Huset.

"Prøv at ordne det saa, at jeg kan snakke med hende

alene et Minut ialfald", bød hun, da han standsede Automobilen.

"Dette er min Søster Polly, hendes Forlovede Tom Levering, en af mine Venner ved Navn Henderson og —" begyndte Ammon.

"Edith Carr", supplerede Elnora.

"Og Edith Carr", gjentog Philip. "Elnora, hold dig kjæk for min Skyld. At de kommer, kan paa ingen Maade gjøre nogen Forskjel. Jeg vil ikke lade dem blive her mere end et Par Minuter. Kom nu med mig!"

"Ser jeg ud til at være bange?" spurgte Elnora rolig. "Her er Grunden til, at De ikke har faaet mit endelige Svar. I 6 Uger har jeg ventet netop paa denne Autcmobil. De maa bringe dem til mig ude i Lysthuset."

Hun kunde se, at Miss Carr var straalende vakker, og hun førte sig med den Overlegenhed og Ynde, som ansees for at være de kongeliges Prerogativer. Og øieblikkelig havde hun sat sig i Besiddelse af Philip Ammon. Men Ammon havde ogsaa Evne til at tænke og handle hurtig. Han vidste, at Elnora iagttog dem, og derfor svingede han sig rundt mod de andre.

"Nu maa de slippe hende lidt, Tom!" raabte han. "Jeg vidste ikke, jeg ønskede saa meget at se det lille Trold af en Søster, men det gjør jeg. Hvorledes lever Fader og Moder? Polly, vær nu rigtig god mod Elnora!" hviskede han.

"Hm!" mumlede Polly. Det var vist et Løfte. Men høit sagde hun: "Jeg har aldrig seet en saadan Skjønhed. Tom, kom her strax, og hold mig i Haanden!"

Ediths Forsøg paa at tvinge Ammon til ved hendes Side at gaa tilbage til Elnora— de forstod alle, at det

var et saadant Forsøg — lykkedes ikke. Henderson tog Ammons Plads, da denne vendte sig til Søsteren. Istedetfor at tage Polly i Haanden sprang Levering foran for at aabne Grinden. Edith gik ind først, men Polly kom springende foran hende, mens Philip holdt hende i Armen, og saaledes kom de halvt løbende hen til Elnora. Polly saa, om hun havde Ringen paa, og da hun havde det, var dermed Sagen afgjort for hendes Vedkommende.

"Aa, du deilige, kjære, kjære Pige!" sagde hun, slyngede Armene om hende og kyssede hende. Og med Munden lige op til hendes Øre hviskede hun: "Søster — kjære, kjære Søster!"

Elnora rettede Ryggen og stirrede i sin Forvirring paa Polly. Det var en vakker Pige, og hun havde en vidunderlig Dragt. Hendes Øine straalte og dansede i Hovedet paa hende. Da hun gik tilside, forat de andre kunde komme op, beholdt hun Elnoras Haand i sin. Edith bukkede dybt, mumlede noget og berørte Elnoras Fingre. I det Øieblik fyldtes Elnoras Hjerte med Medlidenhed for den straalende mørke Skjønhed.

"Kom her ind i Skyggen", sagde Elnora. "De maa have fundet det varmt paa disse Landeveie. Vil I lægge af Ydertøiet og have noget afkjølende at drikke? Philip, vil De bede Moder komme og bringe Muggen fra Kildehuset?"

De traadte ind i Lysthuset og udtrykte sin Glæde over at komme ind til dette kjølige Sted med det dæmpede Lys. Mrs. Comstock kom nu i rolig Samtale med Ammon. Elnora saa undersøgende paa hende, men kunde intet opdage, som antydede noget usædvanlig, uden at hendes Øine havde et klarere Udtryk. Polly gik strax bort til hende og rakte frem Munden til Kys.

Mrs. Comstocks Øine straalte af Glæde, og hun gav den unge Pige et rigtig kraftigt Kys.

Strax var Muggen tømt, og Elnora tog den og gik for at faa den fyldt igjen. Mens hun var borte, spurgte Henderson Philip om lidt Ugreie, han havde med Automobilen. De gik bort til Skogveien og foretog en omhyggelig Undersøgelse for at finde den Feil, som ikke existerede. Polly og Levering havde en meget livlig Samtale med Mrs. Comstock. Henderson saa Edith reise sig, og at hun derpaa fulgte Havegangen langs Skogkanten, og at hun stod og ventede under et Piletræ, som Elnora maatte passere, naar hun kom tilbage. Han vidste, at det var for dette Mødes Skyld, Turen var blevet gjort. Han kastede sig ned paa Bakken, skruede noget løs paa Automobilen, arbeidede, bad om Hjælp og holdt Philip beskjæftiget med at skrue og med at fylde paa Olje af Kanden. Men hele Tiden holdt Henderson Øie med Edith og Elnora under Piletræet. Men han passede nøie paa, at Philip skulde være beskjæftiget med den Side af Automobilen, saa han intet kunde se. Da Elnora kom rundt Hjørnet med Muggen, fandt hun sig Ansigt til Ansigt med Edith Carr.

"Kan jeg faa snakke med Dem et Minut", sagde Miss Carr.

"Med Fornøielse", svarede Elnora og gik videre.

"Sæt den Muggen ned paa Bænken der", befalede Edith Carr, som om hun talte til en Tjener.

"Jeg foretrækker ikke at byde mine Gjæster at drikke noget, som er lunkent", sagde Elnora. "Jeg skal komme tilbage hid, hvis De virkelig ønsker at tale med mig."

"Jeg kom hid bare for det", sagde Edith.

"Det vilde være sørgeligt at reise saa langt i Støv

og Hede for ingenting. Jeg skal komme tilbage om et Øieblik."

Elnora satte Muggen foran sin Moder. "Vær saa snil at skjænke i for de andre", sagde hun. "Miss Carr ønsker at tale med mig."

Den unge Pige gik da langsomt og alvorlig tilbage til Piletræet.

"Vil De ikke sidde ned?" spurgte hun høflig.

Edith Carr saa ned paa Bænken, og det var, som om hun gjøs lidt.

"Nei, jeg foretrækker at blive staaende", sagde hun. "Gav Mr. Ammon Dem den Ring, De bærer, og betragter De Dem som hans Forlovede?"

"Med hvad Ret kommer De med saadanne personlige Spørgsmaal?" spurgte Elnora.

"Med den tilkommende Hustrus Ret. Jeg har været forlovet med Philip Ammon næsten, siden jeg brugte korte Kjoler. Hele vort Liv har vi begge troet, at vi skulde blive Mand og Hustru. Det, som har været Forstaaelsen i Aarevis, kan ikke brydes af i et ufornuftigt Øieblik. Han har altid elsket mig af sit hele Hjerte. Lad mig faa ti Minuter sammen med ham, og han vil blive min for evig."

"Jeg har mine alvorlige Tvil om det", sagde Elnora. "Men jeg er fuldstændig villig til, at De skal anstille Prøven. Jeg skal kalde ham."

"Stands!" sagde Edith bydende. "Jeg sagde Dem, det var Dem, jeg kom for at tale med."

"Jeg husker, De sagde det", svarede Elnora.

"Mr. Ammon er min Forlovede", vedblev Edith Carr. "Og jeg venter at tage ham med mig tilbage til Chicago."

"Da er det altsaa ikke sandt, at De to Gange kastede

hans Ring fra Dem, gjentagende haanede ham og offentlig slog op med ham?"

"Det var Deres Skyld!" udbrød Edith. "Jeg forstaar nok, hvilken Tiltrækning dette Sted har om Sommeren. Jeg kan se, hvorledes De har kunnet fange ham i Deres Net."

"Man vilde kalde en saadan Paastand for Løgn", sagde Elnora. "Den anden Gang, jeg traf Mr. Ammon, fortalte han mig, at han var forlovet med Dem, og jeg respekterede altid dette Forhold. Da han reiste, hverken haabede eller ventede jeg, at jeg vilde se ham igjen." Ordene kom blødt og sagte. "Og saa — sendte De ham bort som en fri Mand."

"Og det jubler De over!" udbrød Edith. "Lad mig fortælle Dem, at han er ikke fri. Hvis han giftede sig med Dem, saa vilde De inden en Maaned finde, at han længtede efter mig. Han kunde ikke elske mig saaledes, som han har gjort, og saa give mig op bare for den Scenes Skyld."

"De dræbte hans Kjærlighed for bestandig, da De offentlig beskjæmmede ham", sagde Elnora. "De dræbte den saa fuldstændig, at han ikke engang føler noget Nag til Dem."

Edith Carr stod der som en Dronning. Hendes Mine udtrykte Haan. "De tager feil!" sagde hun sterkt. "Intet paa Jorden kunde dræbe den." Og Elnora saa, at den unge Pige virkelig troede, hvad hun sagde.

"De føler Dem fuldstændig sikker!" sagde hun.

"Jeg har Grund til at føle mig sikker", svarede Edith. "Vi har levet sammen og elsket hverandre forlænge. Det er Aar, jeg har været sammen med ham, mod Deres Dage. Han er min! Hans Arbeide, hans Fremtid, hans Venner, hans Plads i Samfundet er hos mig. De

kan have en Sommers Tiltrækning her paa Landet for en syg Mand. Hvis han prøvede at bringe Dem ind i det høiere Selskabsliv, saa vilde De beskjæmme ham inden en Uge."

"Jeg tror neppe, jeg skulde følge Deres Exempel saa langt som det", svarede Elnora tørt. "Mine Følelser ligeoverfor Philip er saadanne, at de vilde hindre mig fra med Forsæt at saare ham, enten det var privat eller offentlig. Og hvad det angaar at være en Leder i det høiere selskabelige Liv, saa har han aldrig nævnt, at han ønskede noget saadant. Hvad han spurgte mig om, var, om jeg vilde være hans Hustru. Og jeg forstod, at det betyder, at han ønskede, jeg skulde holde et ordentligt Hus for ham, give ham sund og nærende Mad, være en Moder for hans Børn og vise ham al Sympati og Ømhed."

"Hvilken Simpelhed!" udbrød Miss Carr. "Hvorledes kan en Mand som Ammon udstaa noget saadant? De ved meget godt, at hvis De slap det lille Tag, De har paa ham, hvis han kom tilbage til sit Hjem og blandt sine Venner, og hvor han pleiede at træffe sammen med mig, saa vilde han paa mindre end en Uge blive min igjen, som han altid har været."

"Lad nu dette være nok!" sagde Elnora. "Jeg skal intet Skridt tage, før jeg ved, der ikke vil blive noget at angre. Jeg har fattet min Beslutning. De kan nu gaa tilbage til Deres Venner."

"Hvad er det, De mener?" spurgte Edith.

"Det bliver min Sag", svarede Elnora. "Jeg vil bare sige: Naar Deres Anledning kommer, saa brug den. Hver Gang De er sammen med Philip Ammon, maa De udfolde al Ynde og Tiltrækning, De besidder, og tage ham. Tag ham med Dem til Onabasha og til

Chicago. Brug alle de Midler, De har. Hvis det gamle Forhold kan blive oprettet, skal jeg være den første til at ønske eder begge vel. Nu maa jeg gaa tilbage til mine Gjæster, og De maa være saa snil at undskylde mig."

Elnora vendte om og gik tilbage til Lysthuset. Edith Carr gik paa Veien langs Gjerdet og saa gjennem Grinden ind paa Veien i Skogen, hvor hun spurgte Henderson, om Automobilen var istand. Da hun stod lige ved ham, hviskede hun: "Tag Philip til Onabasha sammen med os!"

"Ammon, kan ikke du blive med os til Byen og hjælpe mig at finde en Garage, hvor denne Ting kan blive repareret?" spurgte Henderson. "Vi vil faa noget at spise og saa kjøre tilbage ved 5-Tiden. Da kan vi komme hjem ved Midnat."

Philip gik ind i Lysthuset.

"Elnora", sagde han, "Henderson har lidt Ugreie med sin Automobil. Han vil, jeg skal følge ham til Onabasha for at vise ham, hvor han kan faa den repareret, saa han kan begynde Turen tilbage i Kveld. Det vil tage omtrent to Timer. Kan jeg gaa med?"

"Naturligvis maa De gaa med", svarede hun leende. "De kan jo ikke forlade Deres Søster. Hvorfor kjører De ikke tilbage til Chicago med Dem? Der er jo god Plads i Automobilen, og det vilde blive en behagelig Visit for Dem."

"Jeg kommer tilbage om to Timer", sagde Ammon. "Mens jeg er borte, maa De tænke over, hvad vi snakkede om, da Chicago-Folkene kom."

Elnora bød dem alle sin Haand, og da hun kom til Ammon, saa hun ham lige i Øinene og trykkede ogsaa ham i Haanden.

Da Philip kom tilbage til Limberlost, var Elnora borte. Der laa et Brev til ham, og deri stod, at ikke engang hendes Moder vidste, hvor hun var reist hen. Den første September i det mindste eller før, skrev hun, vilde hun lade ham vide, hvor hun var, og hvad hun havde bestemt sig for. Philip blev meget skuffet og vendte tilbage til Chicago. Der mødte Edith Carr ham, og i hans Faders Nærværelse bad hun ham om Tilgivelse, og hun sagde, hun altid havde elsket ham, og bad om hans Gjenkjærlighed. Men han sagde til hende, at det var aldeles forbi mellem dem. Han vilde reise tilbage til Limberlost, sagde han.

Elnora, som godt trængte til Hvile, reiste til "Englens" og Freckles' Sommerhjem paa Mackinack Island, og der fik hun et varmt Velkommen fra Mr. og Mrs. O'More og deres fire unge Børn.

25de Kapitel.

Edith fører sin Kamp, og Henderson passer paa.

Mange Folk saa efter hende, og nogle faa fulgte, da Edith Carr langsomt gik nedover Hovedgaden i Mackinack, idet hun standsede her og der for at se paa de forskjellige Kuriositeter, som fandtes i Udstillingsvinduerne. Tiltrods for sine Anstrengelser for at gaa let og spændstig var hun i Virkeligheden træt og drog Fødderne tungt efter sig.

Hun dreiede ind ad en liden Gade, som førte ned til Kaien, hvor hun vilde gaa hen og se det store Dampskib fra Chicago pløie sig gjennem det smale Stræde. Hun gik forbi det Sted, hvor Passagererne pleiede at gaa iland, og begav sig lige til den yderste Ende af Bryggen, hvor hun satte sig ned, lænede sig træt mod en

Stolpe og lukkede Øinene. Da Dampskibet nærmede sig, saa saa hun slapt bort paa Passagererne, som stod paa Dækket. Snart lagde hun dog Merke til en slank Person, som med et Udtryk af Ængstelighed rettede sit Blik mod hende, og hun løftede Haanden og viftede til Hart Henderson. Han var den første, som gik iland.

"Havde De en god Tur?" spurgte hun.

"Jeg udrettede mit Ærinde. Jeg saa en vis Person idag i Lake Shore Kapitolet."

"Var det et Uheld?"

"Nei. Aandelig og legemlig nedbrudt."

"Philip sagde, han vilde tilbage til Limberlost."

"Han reiste did ogsaa. Han var der i tre Uger, men han kunde ikke længer holde ud det Tryk, han levede under. Han har i sin Haand et gammel Brev, som han læste saa ofte, at det er rent i Filler. Han holdt det frem for mig og sagde: "Du kan selv se, hun siger, at hun vil være i bedste Velgaaende, men vi kan ikke vide det, før vi ser hende igjen, og kanske det aldrig vil ske. Hun har kanske gaaet for nær det Sted, hvor hendes Fader faldt ned i, eller en af Banden i Limberlost kan have fundet hende i Skogen. Kanske hun ligger død i et af Byens Lighuse."

"Hart, for Guds Skyld slut!"

"Jeg kan ikke", raabte Henderson fortvilet. "Jeg er nødt til at fortælle Dem om det. Lægerne frygter for en Hjernebetændelse. Han vendte tilbage til Myrstrækningen dernede, og han gjennemsøgte den Nat og Dag. Om Dagen er det hedt dernede nu, og Nætterne er kjølige og fugtige paa Grund af Dug. Men han tænkte ikke noget over dette, og han glemte ogsaa at spise regelmæssig. Saa blev han angrebet af Feber, og hans Onkel bragte ham hjem. De har ikke hørt et Ord fra

hende eller fundet noget Spor til hende. Mrs. Comstock troede, hun havde reist til Grand Rapids for at besøge O'Mores. Og da Philip blev syg, telegraferede hun did. Men de har været borte i hele Sommer, og nu er Moderen ligesaa ængstelig som Philip."

"O'Mores er her", sagde Edith. "Jeg har ikke seet nogen af dem, da jeg ikke har været ude meget de faa Dage, jeg har været her, men her har de sit Sommerhjem."

"Edith, de siger paa Hospitalet, at det vil tage den omhyggeligste Pleie for at redde Philip. Selv siger han, at han bare vil være der to Dage til. Men Lægerne siger, det vil dræbe ham, hvis han forlader Hospitalet. Han er meget syg. Hans Hænder brænder og ryster, og hans Aande er hed næsten som en Ild."

"Hvorfor har du fortalt mig alt dette?" Det kom som et Angstskrig fra Edith.

"Han tror, De ved, hvor hun er."

"Nei, det gjør jeg ikke. Jeg har ingen Forestilling om det."

"Han sagde, det var noget, De sagde til hende, som fik hende til at reise bort."

"Det kan nok være, men det beviser ikke, at jeg ved, hvor hun reiste hen."

Henderson saa ud over Vandet, og det var klart, at han var ilde ved. Tilsidst vendte han sig mod Edith, og han lagde Haanden fast over hendes.

"Forstaar De", sagde han, "hvor alvorlig dette er?"

"Det tror jeg nok."

"Vil De, at en saa kjæk ung Mand som Philip skal drives endnu længer? Hvis han nu forlader Hospitalet, og han i sin nuværende Tilstand udsætter sig for en alvorlig Sygdom under sine Anstrengelser for at

finde hende, saa vil noget sørgeligt hænde, som ikke nogen Anger i Fremtiden kan bøde paa. Hvad var det, De sagde til Miss Comstock, som fik hende til at løbe bort fra Philip?"

"Jeg sagde, at Philip var min. At han, hvis han var fra hende en Time og sammen med mig, vilde være ligeoverfor mig, hvad han altid har været."

"Tror De det nu?"

Hun rystede bare paa sit smukke Hoved. Henderson tog begge hendes Hænder i sin og lagde Armen om hendes Skuldre for at støtte hende. Hun trak sine Hænder fra ham og vred dem.

"Nei, jeg tror det ikke nu. Jeg ved, det ikke er saa. Jeg ødelagde hans Kjærlighed til mig. Den er død og borte for bestandig. Intet vil vække den tillive igjen — ingenting i hele Verden."

Hun faldt træt tilbage mod hans Arm. Henderson holdt hende og saa, hvad hun led. Han viftede hende med sin Hat, gned hendes kolde Hænder og mumlede noget afbrudt og usammenhængende. Om en Stund begyndte Taarer langsomt at trille ned ad hendes Kinder, og hendes Øine havde et dødt, træt Udtryk.

Henderson stak sit Lommetørklæde ind i hendes Haand og hviskede: "Edith, der kommer Dampskibet langsomt sigende og vil snart være her. Kanske nogle af vore Bekjendtskaber er ombord. Er det ikke bedst, vi gaar herfra, før Folk begynder at gaa iland "

"Hvis jeg kan gaa. Jeg er saa Dødsens træt."

"Ja", sagde Henderson trøstende. "Men prøv bare at gaa forbi Landgangsbroen, før Skibet lader Ankeret falde. Hvis jeg bare vovede at bære Dem!"

De banede sig Vei gjennem den ventende Menneske-

mængde, som netop da veg tilbage med Latter og Prat, idet nemlig Landgangsbroen blev lagt ned, og Passagererne begyndte allerede at skynde sig ned fra Dampskibet. Da Henderson blev skjøvet bag mod et af Husene paa Bryggen, kunde han bare komme frem et Par Skridt ad Gangen. Han anstrengte sig alt, han kunde, for at beskytte og hjælpe Edith.

Henderson kastede et hurtigt Blik paa Dampskibet. Terence O'More var netop steget ned fra Landgangsbroen, og han fulgtes af sin lille Datter, som var saa lig ham, at det var rent komisk. De, som fulgte efter disse, er ikke saa let at beskrive. Der var "Englen" i hele sin fulde, straalende Skjønhed, kostbart klædt, med et Smil paa sit fintskaarne Ansigt. Straalerne fra den dalende Sol streifede netop hendes gyldne Haar. Hun var ledsaget af sin ældste Søn, som holdt hendes Haand fast og prøvede at holde Skridt med hende. Derefter kom Elnora, ligesaa kostbart klædt. Hun var lidt høiere og slankere end Fruen, Hudfarven var den samme, men Øiene, Haaret og Ansigtsudtrykket var forskjellige.

Edith løb nedover Bryggen. Henderson sprang efter hende, tog hendes Arm og hjalp hende ned paa Gaden.

"Hjælp mig!" raabte hun og klyngede sig til ham. Han lagde Armen om hende og næsten bar hende bort, indtil de naaede en Vig, bag hvilken var et lidet Fjeld, og hvor Stranden var jevn som et Gulv og med rent, hvidt Sand, og hvor man brugte Tømmerstokke, som var vasket op af Indsjøen, til Sæder. Han fandt en af disse, hvorpaa der ogsaa var anbragt et Rygstød. Saa sprang han ned til Havet, vædede Lommetørklædet og bragte det til hende. Hun strøg sig med det over Læberne og Øinene.

"Hvorfor gjør De alt dette, Hart?" spurgte hun træt. "Moder bryr sig slet ikke om det. Hun siger, det er godt for mig. Tror De, det er godt for mig?"

"De ved, jeg vilde give mit Liv, hvis jeg kunde spare Dem for dette", sagde han og kunde ikke sige mere.

Han holdt hende varsomt og viftede hende. Hun syntes at lide mere, end nogen af dem kunde bære.

"Jeg skulde ønske, De havde Deres Baad her", sagde hun tilsidst. "Jeg ønsker at kunne seile rigtig fort med Vinden i Ansigtet."

"Der er ingen Vind. Men jeg kan bringe min Motor hid om en kort Tid."

"Saa bring den hid!"

"Læg Dem ned paa Sanden. Jeg kan telefonere lige her i Nærheden. Det vil ikke tage længe."

Edith lagde sig ned paa den hvide Sand, og Henderson dækkede Ansigtet med hendes Hat. Saa gik han fort hen og telefonerede. Strax kom han tilbage og bragte ogsaa med sig noget varmt at drikke, som var stimulerende. Kort efter kom Motoren, som lagde sig et lidet Stykke ude og standsede der, mens Hendersons Tjener roede iland og tog dem ud til Motoren.

Time efter Time løb Motoren op og ned langs Stranden. Maanen kom nu op, og det blev meget kjøligt i Natteluften. Henderson tog sin Overfrak paa og lagde flere Tæpper over Edith.

"De maa nu tage mig hjem", sagde hun tilsidst. "Min Familie vil blive ængstelig."

Kampen rasede fremdeles i Ediths Indre, da han fulgte hende hjem. Han kom tilbage tidlig næste Dag, men hun havde allerede taget sig en Tur udover Øen. Instinktmæssig følte Henderson, at Strandbredden vilde øve sin Tiltrækning paa hende. Der var noget i

Huronsjøens oprørte Bølger, som kaldte ham. Det var ogsaa ved Stranden, han fandt hende, og hun var saa nær Vandet, at Vandskummet vædede hendes Skjørtekant.

"Kan jeg ogsaa blive her?" spurgte han.

"Jeg haabede endog, at De vilde komme", svarede hun. "Det er slemt nok for mig naar De er her, men det er lidt lettere end at bære det alene."

"De ved naturligvis, Hart, at der er noget, jeg maa gjøre", fortsatte hun. Vil De gaa med mig?"

"Naturligvis."

"Jeg kan ligesaa godt give op og faa en Ende paa det", stammede hun.

Det var den første Gang i hendes Liv, Edith Carr havde besluttet sig til at give op noget, hun vilde have.

"Hjælp mig Hart!"

Henderson begyndte Marschen langs Bugten og hjalp hende, det han kunde. Tilsidst standsede han.

"Der er ingen Mening i dette. De er for træt til at gaa. De ved, De kan stole paa mig. Det er bedre, De venter her paa et af disse vakre Steder og sender mig. Her er De aldeles sikker, og jeg skal springe. Et Ord er alt, som er nødvendigt."

"Men jeg maa selv sige det Ord."

"Skriv det, og lad mig sende det. Telegrammet vil ikke vise, hvem der gik til Kontoret og sendte det."

"Det er sandt", sagde hun og satte sig træt ned. Men hun gjorde ingen Bevægelse for at tage Pen og Papir, som han tilbød hende.

"De kan skrive det", sagde hun tilsidst.

Henderson vendte Ansigtet bort. Han greb om Pennen, og det var, som om han aandede med Besvær.

"Naturligvis", sagde han, da han kunde tale. "Ma-

ckinac, 27de August. Philip Ammon, Lake Shore Hospital, Chicago." Han standsede og saa paa Edith. Der var Trækninger om den blege Mund, men ingen Lyd kom. "Miss Comstock er hos Terence O'Mores paa Mackinac Island", begyndte Henderson.

Edith nikkede.

"Undertegnet Henderson", vedblev han.

Edith rystede paa Hovedet.

"Skriv: Hun er frisk og sund og lykkelig og sæt under Edith Carr", kom det stødvis fra hende.

"Nei, slet ikke", sagde Henderson.

"Men, Hart, gjør ikke dette haardere for mig. Det er det mindste, jeg kan gjøre, og det tager alle mine Kræfter at gjøre det."

"Vil De vente paa mig her?" spurgte han.

Hun nikkede, og Henderson trak Hatten længere ned paa Hovedet og sprang afsted. Paa mindre end en Time var han tilbage. Samme Aften var de ude og seilede. Vinden blæste friskt, og Henderson var fuldt optaget af at styre, da hun sagde til ham: "Hart, der er noget mere, jeg vilde bede Dem gjøre for mig. Jeg vil, at De skal reise bort."

"Ja, vel", sagde han rolig, men hans Ansigt blev meget blegt.

"De siger det paa en Maade, som om De havde ventet det."

"Det har jeg ogsaa. Jeg vidste fra Begyndelsen, at, naar dette var over, saa vilde De have imod mig, fordi jeg havde seet, hvorledes De har lidt. Er det det samme for Dem, hvor jeg reiser hen?"

"Jeg vil, De skal være der, hvor De vil blive elsket og blive passet paa godt."

"Mange Tak", sagde Henderson og smilte bittert. Ved De, hvor et saadant Sted kan findes?"

"Det kunde jo være hos Deres Søster i Los Angeles. Hun synes altid at have været glad i Dem."

"Det er sandt", sagde Henderson, og der blev ligesom mere Liv i hans Øine. "Jeg skal reise til hende. Naar skal jeg begynde Reisen?"

"Strax".

Henderson satte Kursen i Retning af Bryggen, men han skjalv saaledes paa Hænderne, at det var nokssaa vanskelig for ham at manøvrere. Edith Carr iagttog ham med en ligegyldig Mine, men hendes Hjerte bankede merkelig. "Hvorfor skal der være saa megen Lidelse i Verden?" holdt hun paa at hviske til sig selv. Da de var komne indenfor hendes Dør, tog Henderson hende næsten haardt om Skulderen.

"Hvor længe skal dette vare, Edith, og hvorledes vil De sige Farvel til mig?"

Hun løftede med et træt Udtryk sine Øine og saa paa ham.

"Jeg ved ikke, hvor længe det vil blive", sagde hun. "Hvis jeg nogensinde vinder Fred og Ro, og jeg vil have Dem, saa skal jeg ikke vente, til De faar det at vide af Dem selv, men jeg skal telegrafere, sende et Kabelgram eller bruge den traadløse — hvadsomhelst."

Henderson saa paa hende med et søgende Blik.

"I det Tilfælde vil vi altsaa tage hverandre i Haanden", sagde han. "Farvel, Edith! Glem ikke, at hver Time tænker jeg paa Dem, og jeg haaber, at alle gode Ting vil komme til Dem snart."

26de Kapitel. Philip finder Elnora.

"Aa, jeg maa have min egen Violin", udbrød Elnora. "Denne her kan nok være 1000 Gange dyrere og meget ældre end min, men den har ikke faaet Inspirationen og har ikke lært at synge af en Mand, som forstod den Ting."

Gjæsterne, som var i O'Mores Musikværelse, viste sin Paaskjønnelse ved at le muntert.

"Hvorfor skriver De ikke til Deres Moder og beder hende komme hid paa Besøg og bringe Deres Violin?" sagde O'More.

"Jo, det er tre Dage, siden jeg skrev", sagde Elnora. "Halvt om halvt venter jeg hende med Dampbaaden, som kommer ved Middagstid. Det er en Grund til, at denne Violin bliver værre hver Dag. Der er ingenting, som feiler mig."

Elnora lagde bort Violinen. "Kom nu, Børn", sagde hun. "Lad os springe bort til Legehuset."

Med Børnene i Hælene paa sig sprang Elnora, og den følgende Time hørtes livlige Raab fra den lille Skog, som var igjen paa Øen, og som laa nær O'Mores Hus. Unge Terry sprang op paa Barnekammeret for at bringe Alice hendes Dukke. Han kom springende tilbage, holdende Dukken i det ene Ben, mens han raabte: "Vi har faaet Fremmede. Der er kommet en, som Mama og Papa næsten river Huset istykker for. Han er ogsaa syg. Jeg saa det gjennem Vinduet."

Før Elnora savnede hende, kom Alice, som paa egen Haand var gaaet for at undersøge, springende og viftende med et Papir i Haanden.

"Der er en Mand — en fremmed Mand!" skreg hun. "Men han kjender dig. Dette sendte han dig. Du skal

være hans Doktor. Saa sagde han. Aa, skynd dig! Jeg liker ham saa meget."

Elnora læste Edith Carrs Telegram til Philip Ammon og forstod, at han havde været syg, og at hendes Opholdssted var blevet bekjendt for Edith, som da havde underrettet ham. Ved at gjøre det havde hun erkjendt, at hun havde lidt Nederlag. Tilsidst var altsaa Philip fri. Elnora gik til ham med et straalende Ansigt.

"Er du nu sikker tilsidst, du landflygtige?" spurgte Philip.

"Aldeles sikker", svarede Elnora.

"Vil du gifte dig med mig nu?"

"Ja, strax. Det vil sige naarsomhelst, efterat Middagsbaaden er kommet hid."

"Hvorfor denne unødvendige Udsættelse?" spurgte Ammon.

"Nu er det næsten September", forklarede Elnora. "Jeg sendte Bud efter Moder for tre Dage siden. Vi maa vente, til hun kommer, og vi maa enten sende Bud efter Onkel Wesley og Tante Margaret eller reise til dem. Jeg kunde ikke blive gift paa ordentlig Maade uden disse kjære Mennesker."

"Vi skal sende efter dem", afgjorde Ammon. "En slig Reise vil være en Fest for dem. O' More, kunde De sende et Telegram strax?"

Alle var nede for at tage imod Dampskibet. De brugte Motoren, fordi Ammon var for svag til at gaa saa langt. Saa snart man kunde skjelne Folk ombord, fik Elnora og Philip Øie paa en høi Skikkelse med snehvidt Haar. Da Landgangsbroen var anbragt, var den første Person, som kom ud paa den, en rødhaaret Gut paa 11 Aar, som bar en Violin i den ene Haand og i den anden en uhyre Buket af gule Ringblomster og

Afters. Hele Ansigtet var et Smil, indtil han saa Ammon. Da forvandledes hans Udtryk.

"Aa!" raabte han dadlende. "Jeg skal vædde paa, at Tante Margaret har Ret. Han der er din Kjæreste!"

Elnora bøiede sig frem og kyssede Billey, og saa kom Turen til Moderen.

Mrs. Comstock ordnede lidt ved Kjolen, satte Hatten ret paa og traadte frem for at møde Philip, som tog hende i sine Arme og kyssede hende gjentagne Gange. Han tog hende saa over til "Freckles" og "Englen", som hun hilste paa, mens hun skjændte lidt og lo over, at Vinden havde bragt hendes Haar i Ulave. Saa kom O'Mores Børn og maatte have fat i Elnoras Moder.

"Før du nu tænker paa noget nyt, saa vær saa snil at give mig din venstre Haand", sagde Philip til Elnora.

Elnora rakte ham glædesstraalende Haanden, og han satte Ringen paa hendes Finger. Saa gik de begge ind i Skogen for rigtig at kunne snakke sammen om det, som var hændt.

"Har du seet Edith " spurgte Ammon.

"Nei", svarede Elnora", men hun maa være her, eller hun maa have seet mig, da vi for et Par Dage siden reiste til Petoskey. Hendes Familie har et Hus der borte paa Bakken, men "Englen" har aldrig nævnt det for mig før idag. Jeg brød mig ikke om at gjøre Turen, men mine Værter vilde saa gjerne, at jeg skulde more mig. Men det var min Mening bare om nogle faa Dage selv at lade dig vide, hvor jeg var."

"Og jeg havde bestemt mig til at vente netop saa længe, og hvis jeg ikke hørte noget inden den Tid, var det min Mening at ransage hele Landet. Men jeg

kan endnu neppe forstaa, at Edith sendte mig Telegrammet."

"Det er ikke at undres over. Det er saa vanskeligt at faa sig til at tro. Jeg kan ikke forklare mine Følelser ligeoverfor hende."

"Lad os ikke snakke om det igjen!" sagde Ammon. "Det er gjort. Lad os glemme det!"

"Det tror jeg neppe, jeg kommer til", sagde Elnora. "Det er den Slags Ting, jeg liker at mindes. Hvorledes det, hun har lidt, maa have forandret hende! Jeg vilde gjøre meget til, at hun kunde finde Fred igjen."

"Henderson kom for at besøge mig paa Hospitalet for et Par Dage siden. Han har levet temmelig vildt, men hvis han fra Ungdommen af havde været holdt tilbage af oprigtig Kjærlighed til en god Kvinde, vilde han vistnok have levet anderledes. Der er Ting ved ham, som man ikke kan lade være at beundre."

"Jeg tror, han elsker hende", sagde Elnora blidt.

* * *

Edith Carr gik op paa sit Værelse, efterat hun havde sagt Farvel til Henderson, lagde sig paa Sengen og prøvede at greie ud for sig, hvorfor hun led saaledes, som hun led.

"Det er i Grunden min Egenkjærlighed, min Lunefuldhed, min Stolthed over, at jeg er vakker, min Ærgjerrighed efter altid at være den første", sagde hun. "Det er det, som har bragt mig denne Sorg. Ingen bryder sig i Grunden om mig undtagen Hart. Og ham har jeg sendt bort, saa nu er der ingen — ingen."

Edith trykkede med Haanden over de brændende Øine og laa rolig.

"Han er borte", hviskede hun tilsidst. "Han vilde reise med det samme. Han vilde ikke først træffe mig

igjen. O, disse skrækkelige Dage, som vil komme, og jeg er alene. Jeg kan ikke holde det ud. Hart, Hart!" raabte hun høit. "Jeg vil have dig. Ingen bryder sig om mig uden du. Ingen forstaar mig uden du. Jeg maa have dig igjen!"

Hun sprang ud af Sengen, og i det mørke Værelse følte hun sig frem, til hun fandt frem til Pulten.

"Lad mig faa en i Huset hos Henderson", telefonerede hun til Centralen og stod skjælvende og ventede.

En Tid efter hørtes Mrs. Hendersons søvnige Stemme.

"Har Hart reist?" kom det næsten angst fra Edith.

"Nei. Han kom ind sent og begyndte at snakke om, at han vilde reise til California. I flere Uger har han næsten ikke kunnet sove. Jeg bad ham gaa tilsengs. Det er tidsnok at reise til California, naar han vaagner. Edith, hvad er det næste, du tænker at gjøre med min Søn?"

"Vil De sige ham, at jeg ønsker at snakke med ham, før han reiser?"

"Ja, men jeg vil ikke vække ham."

"Det vil jeg ikke, De skal. Bare sig det til ham imorgen tidlig."

"Det skal jeg gjøre."

Hart var altsaa ikke reist. Edith faldt isøvn. Hun stod ikke op før ved Middag den næste Dag. Hun tog et koldt Bad, spiste sin Frokost, klædte sig omhyggelig, og da hun havde givet Beskjed om, at hun vilde ud i Skogen, saa spadserede hun langsomt bortover. Hun tænkte alvorlig over, hvad hun havde gjort.

Henderson kom gaaende hurtig nedover Stien. At han havde sovet, spist godt og saa faaet Bud fra Edith havde gjort ham godt. Han var klædt i en ny lys Som-

merdres, som tog sig udmerket ud. Edith mødte ham.

"Lad os spadsere i Skogen", sagde hun.

De gik forbi den gamle katholske Kirkegaard og gik ind i den tætteste Del af Skogen paa hele Øen. Der satte Edith sig paa en gammel, mosbegroet Stamme, og Hendersons Øine hvilte paa hende. Han kunde se en Forandring. Hun var endnu bleg, og hendes Øine havde et Udtryk af Træthed, men der var ikke det slappe og anstrengte ved hende som før. Han vilde gjerne haabe, men han vovede det ikke rigtig.

"Hvad er det, De har tænkt paa, som De vil nu, Edith?" spurgte han i en let Tone, idet han strakte sig ud ved hendes Fødder.

"Det er Dem."

Henderson laa der meget rolig.

"Ja, her er jeg."

"Jeg takker Himlen for det. Jeg vilde ikke, at De skulde reise."

"Slet ikke "

"Slet ikke, ikke nogen Gang, ikke, uden du tager mig med dig, Hart. Jeg kan ikke sige og være ærlig, at jeg elsker dig med den Kjærlighed, du fortjener. Men jeg holder dog af dig. Du er nødvendig for mig. Du er min Trøst, min Beskyttelse. Vil du have mig saadan, som du ved, jeg er, Hart, saa kan du betragte mig som din."

Henderson kyssede lidenskabelig hendes Haand. "Du maa ikke, Edith", sagde han. "Du maa ikke sige disse Ting. Jeg kan ikke holde det ud. Jeg forstaar det. Alting vil med Tiden komme tilrette. En saadan Kjærlighed som min maa faa sin Belønning. Du vil nok lære at elske mig. Jeg kan vente. Jeg er meget taalmodig af mig."

"Men jeg maa sige det", skreg Edith. "Jeg — jeg tror, Hart, at jeg hidtil har fulgt den gale Vei for at finde frem til Lykke. Jeg havde i Tanke at fortsætte Livet, som jeg havde begyndt det med Philip, og du ser selv, hvor glad han var ved at faa en Forandring. Han ønskede at faa den anden Slags Kvinde langt mere, end at han ønskede at faa mig. Og du, Hart, vær nu oprigtig — jeg vil nok skjønne, om du ikke fortæller mig Sandheden — vilde du heller have en Hustru slig, som jeg havde tænkt at leve sammen med Philip, eller vilde du have hende slig, som Elnora Comstock har til Hensigt at være for ham?"

"Edith", udbrød Henderson, "Edith!"

"Du kan naturligvis ikke sige det saadan bent ud", sagde den unge Pige. "Du er for ridderlig til det. Du behøver ikke at sige noget. Jeg har faaet mit Svar. Hvis du kunde have dit Valg, saa vilde ikke du heller have en Hustru, som bare vil skinne i Selskabslivet. I dit Hjerte ønsker du et koseligt Hjem, en Hustru, som staar dig bi, gode Maaltider, som du kan faa til regelmæssige Tider, og smaa Børn rundt dig. Jeg er kjed og lei af alt, vi har været vant til, Hart. Naar Sorgens Time kommer, saa er der intet til at trøste dig. Jeg er Dødsens træt. Du maa faa vide, hvad det er, du vil gjøre og være, og jeg vil lægge Planer for et Hjem uden anden Tanke end den, at det kan blive hyggeligt for dig. Jeg vil blive en Kvinde af den anden Slags, saa snart jeg kan lære det. Jeg kan ikke rette paa alle mine Feil paa en Dag, men jeg vil forandre mig saa fort, som jeg kan."

Henderson sagde intet, og begge sad der længe tause. Tilsidst hørte Henderson Edith drage Aanden hurtig, og idet han løftede Hovedet, saa han der, hvor hun

pegte. Opad et Bregneblad krøb et underlig udseende Insekt. Rent aandeløs saa de paa det. Det var et stort, gult Legeme med lavendelfarvede Pletter, og Fødderne havde ogsaa denne Farve. Gule og lavendelfarvede Vinger strakte sig ud og straalede i Lyset. Med hvert Øieblik syntes de, at det blev vakrere og vakrere. Det var et af disse Exemplarer, som kun ved sjeldne Anledninger findes i Naturen, eller det var en af Keiserarten, som i de kjølige, fugtige Skoge her længer Nord var udklækket saa sent istedetfor i Juni. Edith Carr bøiede sig bagover og drog Pusten langt. Henderson greb hendes Hænder og holdt dem fast. Hvad hun tænkte i sit Hjerte, kunde han læse i hendes Øine.

"Ved alle Magter, du skal ikke!" sagde han. "Du har gjort nok. Jeg vil knuse den Ting der."

"Aa nei, det skal du ikke", udbrød den unge Pige og slyngede sig til ham. "Jeg er ikke storsindet nok endnu, Hart, men før jeg forlader denne Skog, skal jeg ialfald vise, jeg har Styrke nok til at bringe denne Ting til hende. Hun trænger to af hver Art, og Philip kunde bare skaffe en. Du kan se paa, at jeg leverer den."

"Kanske Philip er der nu paa denne Tid."

"Det haaber jeg, han er. Jeg skulde ønske, han kunde se mig gjøre noget ordentligt og godt, som han kan mindes mig ved."

"Jeg siger dig, at det ikke er nødvendigt."

"Ikke nødvendigt?" udbrød den unge Pige, og hendes store Øine lyste. "Ikke nødvendigt? Hvad er det da, den Ting gjør her? Jeg har netop sagt dig, at jeg vil blive anderledes, at jeg gjerne vilde blive lig hende, at jeg gjerne vilde blive et større og et bedre Menneske. Netop som jeg har sagt, giver Gud mig en Anledning

til at vise, om jeg mener det oprigtig. Hjælp mig, som du altid har gjort!"

Henderson bed Tænderne sammen og holdt hendes Haand. Sommerfuglen viste sig at være rigtig "tam". Den krøb paa hendes Fingre ganske rolig og klyngede sig saa til den uden at flytte sig. Saa gik de Haand i Haand nedover den mørke Skogsti. Edith blev mere og mere oprømt. Hun begyndte at føle en vis Stolthed over det lille Dyr.

"Ved du", sagde hun til Henderson, "at jeg liker dette bedre for hvert Skridt. At det klynger sig til mig er ikke noget ubehageligt, som jeg troede, det vilde blive. Jeg har en Følelse, som om jeg reddede det, beskyttede det. Jeg er stolt over, at vi tager det for at anbringes i en Samling eller i en Bog. Det synes, at vi gjør noget, som er værdt at gjøre."

"Edith, hvis du ikke slutter snart", sagde Henderson, "saa vil jeg tage dig i mine Arme og kysse Ansigtet af dig her lige paa Gaden. Du er simpelthen storartet!"

"Der er Stedet, og det var heldigt, der er hele Flokken", sagde hun.

"Goddag, allesammen!" raabte hun, da hun kom ud paa den brede Veranda. Se bare, hvad vi fandt ude i Skogen! Vi troede, De kunde ønske at have dette Insekt for en af Deres Samlinger."

Hun holdt det frem mod Elnora, mens hun gik henimod hende. Elnora reiste sig for at gaa hende imøde og udbrød: "Nei, hvor vakkert! Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal begynde at takke Dem."

Elnora tog imod Somerfuglen. Edith tog allesammen i Haanden og spurgte Philip, om han nu var bedre. Hun henvendte et Par høflige Ord til O'Mores, afslog at blive, fordi hun havde modtaget Indbydelse et

andet Sted, og gik saa bort, yndig og indtagende, som hun var.

"Det var kjækt af hende", sagde Mrs. Comstock. "Hun har alligevel det rette Stof i sig."

"Det var i Grunden en stor Ting for hende at gjøre", sagde Freckles.

"Hvis De kjendte hende saa godt som jeg", sagde Philip Ammon, "saa vilde De have en bedre Forstaaelse af, hvad det har kostet."

"Jeg maa rigtig passe godt paa denne", sagde Elnora og skyndte sig ud af Døren for at skjule de Taarer, som begyndte at trille nedover hendes Kinder.

"Jeg maa hjælpe dig", sagde Ammon og forsvandt ogsaa. "Elnora", raabte han, da han indhentede hende, "tag ogsaa mig til et Sted, hvor jeg kan græde. Var hun ikke storartet "

"Glimrende", udbrød Elnora. "Jeg har ikke Ord for det. Jeg føler mig ydmyget."

"Det gjør ogsaa jeg', sagde Ammon. "Jeg tror, en stor Handling som det altid faar en til at føle saaledes. Er du nu lykkelig?"

"Virkelig lykkelig", svarede Elnora.

LBJe 14

LIBRARY OF CONGRESS
0 018 348 938 0